

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 11 / IV legislatura / Primer període

Dijous, 11 de juny de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 9

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia que la interpellació corresponent al punt quinze ha estat retirada (p. 381).

Preguntes (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el criteri del Departament de Cultura a l'hora de subvencionar les assegurances dels castellers de la Coordinadora de Colles Castelleres

Formulació: Sr. Benach (ERC) (p. 381).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 381).

Repregunta: Sr. Benach (ERC) (p. 381).

Segona resposta: Conseller (p. 381).

Preguntes al Consell Executiu sobre la raó per la qual no s'han convidat representants dels grups parlamentaris a la celebració del Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla, sobre els criteris per determinar les persones o institucions convidades a la celebració del Dia de Catalunya a l'Exposició Uni-

versal de Sevilla, i sobre el nombre d'invitacions que han tramès els diversos departaments per assistir al Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla

Formulació: Sra. Montserrat (P) (p. 382).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 382).

Repregunta: Sra. Montserrat (P) (p. 383).

Segona resposta: Conseller (p. 383).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris aplicats a la confecció d'un catàleg de grups, companyies i artistes catalans amb prestigi a l'estranger, editat pel Departament de Cultura, sobre el cost total de la confecció d'un catàleg de grups, companyies i artistes catalans, editat pel Departament de Cultura, i sobre si un catàleg de grups, companyies i artistes catalans, editat pel Departament de Cultura, ha estat retirat

El Sr. Clotas (S) anuncia que aquestes preguntes seran respostes per escrit (p. 384).

Pregunta al Consell Executiu sobre mesures per garantir la continuïtat de l'empresa tèxtil MUNSA

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 384).

Resposta: Conseller d'Indústria i Energia (p. 384).

Repregunta: Sra. Mayol (IC) (p. 384).

Segona resposta: Conseller (p. 385).

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a Renfe

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 385).

Resposta: Conseller de Cultura (p. 385).

Repregunta: Sr. Pueyo (ERC) (p. 385).

Segona resposta: Conseller (p. 386).

Preguntes al Consell Executiu sobre actuacions en relació amb els canvis en la direcció de l'empresa La Seda per tal d'assegurar-ne la continuïtat i sobre els acords amb el comitè d'empresa i les centrals sindicals per tal d'assegurar la continuïtat de l'empresa La Seda

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 386).

Resposta: Conseller d'Indústria i Energia (p. 386).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 387).

Segona resposta: Conseller (p. 388).

Preguntes al Consell Executiu sobre la posada en marxa d'un equip d'atenció primària i seguretat social a Sant Sadurní d'Anoia, sobre la realització de l'Objectiu-92 pel que fa al CAP de Sant Sadurní d'Anoia, i sobre un conveni en relació amb el finançament total de l'establiment d'un CAP en el municipi de Sant Sadurní d'Anoia

Formulació: Sra. Montserrat (P) (p. 388).

Resposta: Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 388).

La Sra. Montserrat (P) intervé per agraïments (p. 388).

Pregunta al Consell Executiu sobre les gestions amb Renfe per tal de potenciar la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 389).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 389).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 389).

Segona resposta: Conseller (p. 389).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Piella (S) (p. 390).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 390).

Posició dels grups no esmenants: Sra. Montserrat (P) (p. 391), Sr. Farrés (IC) (p. 391) i Sr. Sabanza (CiU) (p. 391).

Posició del grup presentant: Sr. Piella (S) (p. 392).

Votació: *rebutjada per 41 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 392).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 393).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, d'addició, 2 i 3, de modificació, i 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Rañé (S) (p. 394).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

SUMARI (3)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 395).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Barceló (P)* (p. 395) i *Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 396).

Posició del grup presentant: *Sr. Saura (IC)* (p. 396).

Votació: *rebutjada per 14 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció* (p. 397).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques a Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Saura (IC)* (p. 397).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)* (p. 397).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P)* (p. 398), *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 398) i *Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 400).

El Sr. Benach (ERC) intervé per allusions (p. 401).

La Sra. Martí i Conill (S) (p. 401), *el Sr. Sanclimens (CiU)* (p. 401) i *el Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 401) intervenen per contradiccions.

El Sr. Rañé (S) (p. 402) i *el Sr. Sanclimens (CiU)* (p. 402) intervenen per allusions.

Posició del grup presentant: *Sr. Saura (IC)* (p. 402).

Votació: *rebutjada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 402).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Ripollès (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Piella (S)* (p. 402).

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 403).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 405), *Sra. Mayol (IC)* (p. 405) i *Sr. Casadesús (CiU)* (p. 405).

Posició del grup presentant: *Sr. Piella (S)* (p. 407).

Votació: *rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 407).

El Sr. Casadesús (CiU) intervé per contradiccions (p. 408).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Roma (S)* (p. 408).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 409).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)* (p. 409).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 410) i *Sr. Esteve (CiU)* (p. 411).

Posició del grup presentant: *Sr. Roma (S)* (p. 412).

Votació: *rebutjada per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 412).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el segon Pla d'actuació social (PAS) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys (S)* (p. 412).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)* (p. 414), *Sra. Mayol (IC)* (p. 414), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 414) i *Sr. Codina (CiU)* (p. 414).

Votació: *rebutjada per 36 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions* (p. 416).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les comunitats catalanes a l'exterior (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 416).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, d'addició, i 3, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Sobrequés (S)* (p. 417).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 418), *Sr. Ribó (IC)* (p. 418) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 418).

Posició del grup presentant: *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 419).

El Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 420), *el Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 420) i *el Sr. Roma (S)* (p. 420) intervenen per contradiccions.

Votació dels punts 1, 2 i 3: *rebutjats per 42 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions* (p. 420).

Votació del punt 4: *rebutjat per 12 vots a favor, 60 en contra i 32 abstencions* (p. 420).

SUMARI (4)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la crisi del sector duaner (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Reguant (ERC) (p. 420).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, de supressió)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S) (p. 421).

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: Sr. Ros (P) (p. 422).

Posició dels grups no esmenants: Sra. Mayol (IC) (p. 423) i Sr. Moliner (CiU) (p. 423).

El Sr. Riera i Olivé (S) (p. 425) i el Sr. Moliner (CiU) (p. 425) intervenen per fer uns aclariments.

Posició del grup presentant: Sr. Reguant (ERC) (p. 425).

Votació del punt 1: rebutjat per 15 vots a favor, 59 en contra i 24 abstencions (p. 425).

Votació del punt 2: rebutjat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 426).

Votació del punt 3: rebutjat per 12 vots a favor, 59 en contra i 27 abstencions (p. 426).

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 9.2

La sessió s'obre les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, dels secretaris primer i segon, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que constituïa el punt número 15 de l'ordre del dia ha estat retirada.

Passem ara, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La pregunta número 1 de la relació ha estat retirada, les números 2, 3 i 4 han estat posposades, de manera que la primera és la número 5, sobre el criteri del Departament de Cultura a l'hora de subvencionar les assegurances dels castellers, que formularà el diputat senyor Ernest Benach. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el criteri del Departament de Cultura a l'hora de subvencionar les assegurances dels castellers de la Coordinadora de Colles Castelleres

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, no és nova una iniciativa del Grup Parlamentari que en aquest cas represento, Esquerra Republicana, pel que fa referència a les colles castelleres i al món casteller, en general. Han estat diverses les iniciatives que s'han presentat, tant en la Comissió de Política Cultural com també en la discussió dels pressupostos de la Generalitat.

És per això que avui volíem preguntar el criteri que ha seguit el Departament de Cultura a l'hora de subvencionar un tema tant concret com són les assegurances dels castellers, de la Coordinadora de Colles Castelleres, Coordinadora que aplega totes les colles castelleres del país, i que evidentment té una representació important. És aquesta la pregunta, en concret, que volíem formular al senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el criteri que ha tingut el Departament de Cultura per establir les subvencions que fan referència a les colles castelleres han sigut, en primer lloc, el millor benefici per al món casteller; el criteri de buscar un acord amb aquest mateix món, i, el tercer, que això es pogués fer dins dels crite-

ris, els convenis, els acords i les converses que havíem mantingut. És a dir, la millora per al món casteller i el màxim nivell d'acord i de consens amb aquestes persones.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, evidentment els criteris, des d'aquest punt de vista, semblen més que correctes. La qüestió és saber fins a quin punt això representa una fórmula justa o no. És a dir, d'entrada, el plantejament global és del més just que es podria trobar en el conjunt del món casteller, perquè aquesta és una manera de subvencionar totes les colles, siguin grans siguin petites, i en aquest sentit, evidentment, expresseu el nostre acord, i expresseu el nostre acord també amb els tres criteris expressats pel senyor conseller.

De tota manera, també han de ser conscients que el món casteller representa una part importantíssima, en aquests moments, de la cultura tradicional; aproximadament entre tres mil i tres mil cinc-cents persones practiquen els castells cada setmana per les diferents places de Catalunya; al llarg de l'any es fan vora de tres-cents, tres-cents cinquanta actuacions, la qual cosa fa gairebé impossible de calcular el nombre de persones que segueixen el fet casteller. Però, el que és evident és que són moltes, moltíssimes més, probablement, que alguns esports que es promouen d'una manera important des dels mitjans de comunicació públics.

Llavors, el nostre Grup, tenint en compte a més a més que és un Grup que té tres diputats castellers, voldria saber, en percentatge, què representa aquesta subvenció i, especialment, quines possibilitats hi ha d'augmentar el percentatge en tant que, segons tenim notícies de la Coordinadora de Colles Castelleres, sembla ser que era el punt de discrepància entre el Govern i la Coordinadora.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. L'honorable conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Jo li agraeixo la seva intervenció, i el fet que tres diputats dels seus onze diputats siguin castellers, això parla molt en favor de l'esperit casteller que impera a Esquerra Republicana de Catalunya. La nostra obligació, malgrat tot, senyor diputat..., nosaltres també devem tenir diputats que participen de..., també tenim un diputat casteller, i tots plegats tenim un gran interès pel món casteller. Tenim diputats, potser perquè són més, que pertanyen al món sardanista, al món dels ateneus, al món d'aspectes diversos de la cultura popular, i nosaltres procurem, des del Govern, fer tot el possible en benefici de la cultura popular de Catalunya, tant en el que fa referència al món casteller, com la que fa referència als altres aspectes.

Com jo li deia el que va «primar» va ser el millor benefici per al món casteller, i va ser precisament —no sé si ja vostès en formaven part— el 14 de febrer de l'any 90. El Departament va signar un conveni amb les colles castelleres a aquest efecte, en la qual s'atenia el que semblava —i celebro que vostè hi coincideixi— que era col·laborar, precisament, en l'assegurança. En aquell any es va signar un conveni pel qual la Generalitat, el Departament de Cultura, es faria càrrec del 70% de cobertura de l'assegurança, i això afectava, en aquell moment, vint-i-dues colles castelleres, i es va preveure que aquest increment, l'increment de la subvenció s'incrementés en un percentatge d'un 4%.

De totes maneres, això degut a l'increment de colles castelleres, resulta que en comptes del 70%, l'any següent, aquesta cobertura, que malgrat es complia el conveni, és reduïda al 62,8%. Aquest any nosaltres hem acordat amb ells de donar una cobertura de la tercera assegurança del 80% i, a més, incrementar-ho a les vint-i-cinc colles castelleres. Això representa un import molt superior al que s'hauria previst si haguéssim seguit estrictament el conveni i, en aquest sentit, nosaltres —diguem-ne— varem acordar precisament això, cobrir-lo en un 80%. És a dir, un 10% més del que s'havia acordat i al mateix temps passar de les vint-i-dues a les vint-i-cinc. Si a l'any 90 l'import d'aquest conveni representava, aproximadament, 3.300.000 pessetes i escaig, l'aportació que correspondrà a aquest any serà de 6.300.000. És a dir...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: ...que hi haurà hagut un increment important.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre la raó per la qual no s'ha convidat representants dels grups parlamentaris a la celebració del Dia de Catalunya, de l'Exposició Universal, que formularà la diputada senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular.

Preguntes al Consell Executiu sobre la raó per la qual no s'han convidat representants dels grups parlamentaris a la celebració del Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla, sobre els criteris per determinar les persones o institucions convidades a la celebració del Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla, i sobre el nombre d'invitacions que han tramès els diversos departaments per assistir al Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Li voldria demanar, si vostè m'ho permet, si pogués agrupar la pregunta aquesta, la número 6, la número 7 i la 21, perquè totes tres fan referència al mateix tema, i també dir-li, senyor president, que no esgotaré el temps.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Bé, gràcies. No voldria que aquestes tres preguntes, doncs, sobre els criteris seguits per la Presidència de la Generalitat a l'hora d'establir les diferents invitacions per al Dia de Catalunya a l'Exposició Universal de Sevilla s'interpretin com una crítica a la brillantor de l'acte. Això està més que provat pel ressò que va tenir tant a Sevilla com a tots els mitjans de comunicació, tant a Catalunya com arreu de l'Estat, però sí que voldria conèixer amb exactitud, aquesta diputada, quantes invitacions va fer el Govern de la Generalitat amb motiu d'aquest acte.

Per altra banda, vull saber els criteris que es van seguir per designar els titulars de les invitacions, donat que el Dia de Catalunya havia de ser una mostra, al món, de la realitat d'una comunitat que té les seves arrels en la tradició, però que, al mateix temps, està en constant evolució i progrés davant els reptes que tenim en el futur.

I per últim, senyor conseller, voldria saber per què no es va invitar els presidents o un representant dels grups parlamentaris

d'aquesta cambra per donar-li una major representativitat al conjunt de la societat catalana.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, puc també acumular el temps de resposta?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, sí.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: De manera que té set minuts i mig.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies. Bé, el criteri que es va tenir en la selecció del Dia de Catalunya va ser en dos aspectes: en primer lloc, hi va haver una comunicació general; és a dir, es va comunicar pràcticament a tots els que..., a tot el poble de Catalunya que es celebrava el Dia de Catalunya; hi van haver informacions a la premsa diària i en els mitjans de comunicació de la Generalitat. Ara, el que se'n diu invitació estrictament, em refereixo —diguem-ne..., amb les quals la Generalitat envia també el bitllet i suposo que es refereix a la despesa—, aquí varem ser..., es va ser estricte i hi van haver, per part del Govern, hi va anar el mateix president de la Generalitat i els tres consellers que d'alguna forma tenien una intervenció en l'estand corresponent de Catalunya: el conseller d'Indústria i Energia, el qual tenia —com vostè sap—, té previst que durant tota la permanència dels Jocs hi hagi dues empreses catalanes representades i, per tant, és responsable d'una part important de l'estand; el conseller de Comerç, Consum i Turisme, que ha programat que durant cada setmana hi hagi un restaurant que doni una notícia del que representen la gastronomia i la cuina catalana, al mateix temps que té una oficina de turisme, i el conseller que els està parlant, en la qual nosaltres tenim tres exposicions..., quatre: una exposició permanent, que fa referència a obres mestres, representatives de tot el conjunt de la història, de l'art de Catalunya; després una setmanal que fa referència als diversos pintors, que cada setmana —contemporanis— van alternant seva pintura, i una d'aspectes de llibres antics i una de llibres contemporanis, de la producció cultural contemporània. Per tant, hi havia els tres consellers que d'alguna manera ens sentíem afectats pel que representava la presentació de l'estand i que podíem donar compte dels criteris que s'havien mantingut a l'hora de fer-lo.

Es va convidar, també, com a representant màxim del Parlament de Catalunya, el molt honorable senyor president del Parlament i, després, seguint també el que diu l'article 29 de l'Estatut, «que està integrada pel Parlament, el president i el Consell Executiu o el Govern», també es va convidar el president del Consell Consultiu. I es va convidar, també, els quatre presidents de les diputacions perquè havien tingut una participació d'una manera especial en el que feia referència a l'aspecte de promoció turística. Aquestes, estrictament, van ser les invitacions oficials. Després, afortunadament, hi va haver molts catalans que hi van ser presents. Hi van ser presents persones del món de les arts i de l'escenari que estaven amb actuacions a Sevilla: el senyor Savall, que a la nit tenia una actuació precisament programada dins el conjunt del Dia de Catalunya; el senyor Flotats, que estava actuant també aquells dies. Hi van comparèixer també una sèrie de persones que per la seva vinculació amb l'Expo hi van ser presents —no els voldria dir tots per no oblidar-me'n—: la senyora Caballé, etcètera. És a dir, que hi van haver moltes persones que hi van anar —la Núria Espert—

atenent la convocatòria, no especialment —diguem-ne— la invitació directa.

És a dir, que el criteri va ser convidar representants del Parlament, el president de la Generalitat i el Consell Executiu del Govern junt amb el Consell Consultiu i els quatre presidents de les diputacions. Aquest va ser el criteri que es va tenir, en el qual es procurava compaginar la representativitat amb el criteri d'estalvi, de ponderació de la despesa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, per la seva resposta, però és innegable que a l'hora d'establir els criteris de les invitacions pel Dia de Catalunya a l'Expo, la Presidència de la Generalitat pot justificar que hi eren presents les tres branques, com vostè molt bé ha dit, que formen la Generalitat, ja que en l'acte, doncs, hi eren el president Pujol, els tres membres del Consell Executiu —el conseller Subirà, el conseller Alegre i vostè mateix— i el president del Parlament. Però també és inqüestionable que aquesta era una ocasió magnífica per demostrar a tot l'Estat que el clima de convivència i consens polític que es viu a Catalunya és una realitat, i no un conjunt de bones paraules als diferents mitjans de comunicació. És per això que la Presidència de la Generalitat havia de tenir la suficient sensibilitat d'haver invitat els presidents dels grups parlamentaris per aconseguir un suport a una obra que vol representar l'esperit de tot Catalunya.

Com sempre —i els exemples són molts—, hi ha una lluita entre forces polítiques que tenen responsabilitats de govern en les diferents administracions de Catalunya, que volen capitalitzar qualsevol acte que tingui una mica de ressonància als mitjans de comunicació, però, en aquesta ocasió, no es tractava d'una simple lluita entre Presidència de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, com va succeir —si ho recorden tots vostès— un dia després amb la inauguració dels últims trams dels cinturons que envolten Barcelona, on un absurd problema de protocol va estar a punt d'ajornar l'obertura d'aquesta important obra.

Moltes vegades s'ha dit, des d'aquesta mateixa tribuna, que s'utilitza la Generalitat com a mitjà de propaganda de Convergència i Unió, i també s'ha de dir que trobo lògic que el Govern vulgui que la seva tasca tingui el major ressò possible entre els ciutadans de Catalunya; però també he de dir que és responsabilitat de la Presidència de la Generalitat que, en actes com el que estem parlant avui, on es tracta de donar una imatge global de Catalunya, determinats càrrecs polítics posin els interessos partidistes per sobre dels interessos de Catalunya. I, en aquesta ocasió com en d'altres, la possibilitat de capitalitzar l'èxit d'una mostra ha fet que caiguéssim de nou en uns errors que són difícils d'esmena després d'haver-los fet.

Està bé la presència —tal com vostè ha dit— de representants del món de l'art, de l'empresa o de la cultura, perquè tots formen part d'un conjunt social de Catalunya; però, per què no del món de la política? O és que el Parlament és un instrument que solament s'utilitza quan volem fer professió democràtica, però que no convé que hi estigui present si pot capitalitzar d'alguna manera la representació de Catalunya, ja que això és patrimoni exclusiu d'un president i d'un consell executiu?

Ni la lletra, ni l'esperit de l'Estatut contempla aquesta manera d'actuar. Per moltes explicacions que vostè em doni avui, o

que ens doni davant d'aquesta cambra, fets com aquests donen la raó a aquells que posen en dubte l'eficàcia d'una cambra que veu minvada constantment la seva representativitat a l'hora d'identificar-se amb Catalunya. I un exemple clar, senyor conseller: s'ha volgut minimitzar el Parlament en el pavelló de Catalunya a l'Expo, si tenim en compte un dossier que es va donar a la premsa dies abans de la inauguració de l'Expo on, darrere de la fotografia del president de la Generalitat, hi havia una biografia d'ell de cinc pàgines, i només una dedicada al Parlament de Catalunya, la qual cosa és simplement un indicatiu que pot resumir quines han estat les intencions de la Presidència de la Generalitat de Catalunya a l'hora d'establir aquests criteris per organitzar l'acte del Dia de Catalunya.

Com diu aquest adagi en castellà, doncs, *por sus hechos los conoceréis*.

Res més, senyor conseller, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, *por sus hechos los conoceréis y por sus dichos los escucharéis*.

Senyora diputada, jo, amb tot el respecte i amb tota la consideració que vostè em mereix, tinc la impressió que aquesta..., que aquest discurs que acaba de fer, em penso que vostè no l'ha mesurat suficientment bé i moltes de les coses que ha dit tinc la impressió que no han sigut suficientment justes.

Atribuir la celebració del Dia de Catalunya a l'Expo de Sevilla com una expressió o una manifestació partidista per part del Grup de Convergència i Unió, majoritari per altra banda dins del Parlament de Catalunya i en el context de la preferència dels catalans, em sembla que està fora de context. I amb això només caldria repassar i rellegir i considerar les expressions i les manifestacions que es van fer precisament en l'acte oficial de Catalunya i com tothom, i penso que tots..., la interpretació que van donar les persones que estaven a l'Expo, tant l'estament oficial com el poble, que és molt important —no cal dir-ho—, en relació amb el que representava la presència de Catalunya en un estand que té aquestes característiques, que és capaç d'aplegar una arquitectura, que és capaç de compaginar la seriositat amb l'eficàcia i la possibilitat demostradora.

Els discursos i la participació que va fer penso que es van sentir..., tothom va sentir que hi havia una representació fidedigna del poble de Catalunya. I en aquest sentit, senyora diputada, el màxim responsable del Parlament de Catalunya és el president del Parlament, i el president del Parlament hi va estar present —també està aquí, ens està presidint en aquesta cambra— i va tenir la consideració, la dignitat i el respecte que es mereix el president del Parlament de Catalunya.

Només per la seva informació —i suposo que amb això no se sentirà ofesa— li haig de dir que la figura del president del grup parlamentari legalment no existeix. Aquest és un mecanisme intern; però no existeix aquesta figura; en tot cas hi ha unes persones que són a la Junta de Portaveus, però el president té un efecte intern i, per tant, en aquest sentit, ja veu vostè com no és tan senzill, ni moltes vegades és tan fàcil, intentar formalitzar una representació quan aquesta està plenament formalitzada dins de l'estructura i les característiques del Parlament.

A tots ens hauria agradat que hi haguessin pogut anar moltes més persones, però, en tot cas, penso que la fórmula que es va

aplicar, que va ser de la més gran austeritat, corresponia precisament a aquesta voluntat que hi hagués una representativitat dels tres aspectes: del Parlament, de l'Executiu i també, com li deia, havia vingut el president del Consell Consultiu. Al mateix temps que hi havia els quatre presidents de les diputacions, dels quals —diguem-ne— vostès no en tenen cap, però sí que hi va anar el president de la Diputació de Barcelona, que és d'una formació diferent de la de Convergència i Unió i, en aquest sentit, penso, doncs, que tothom va entendre que l'element representatiu havia quedat definitivament i perfectament establert.

Jo lamento que vostè no ho entengui d'aquesta manera, i jo li demanaria que vostès no interpretessin sempre com un afany partidista aquells aspectes quan el que es tracta de fer és, precisament, establir una formalització des del punt de vista institucional. Quan són les institucions que ens representen, nosaltres fem abstracció de l'aspecte partidista. Ho hem fet sempre, ho procurarem seguir fent i el que vostè diu, en tot cas, serveix també per il·lustrar la voluntat d'un grup de la cambra que se segueixi fent d'aquesta manera, és a dir, sense donar un aspecte partidista quan hi hagi una representació des del punt de vista institucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Estiguin tranquils que la presidència no es demanarà la paraula a si mateix per al·lusions.

La següent pregunta és dels criteris aplicats a la confecció d'un catàleg de grups, companyies i artistes catalans amb prestigi a l'estranger, que formularà... (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, digui, el senyor Clotas...

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris aplicats a la confecció d'un catàleg de grups, companyies i artistes catalans amb prestigi a l'estranger, editat pel Departament de Cultura, sobre el cost total de la confecció d'un catàleg de grups, companyies i artistes catalans, editat pel Departament de Cultura, i sobre si un catàleg de grups, companyies i artistes catalans, editat pel Departament de Cultura, ha estat retirat

El Sr. CLOTAS: No, senyor president, és que li comunicava al senyor conseller, també, que ha entrat un escrit, signat pel diputat i vice-president senyor Antoni Dalmau, sol·licitant que aquestes tres preguntes, 8, 9 i 10, passin a ser respostes per escrit, senyor president. I, a més, pregaria de mutu acord amb el conseller de Cultura que la pregunta número 11 pogués ser posposada per al proper Ple.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor conseller? (*Pausa.*) Doncs així es farà.

Les 12, 13, 14 i 15 també han estat posposades. Passem a la 16, sobre mesures per garantir la continuïtat de l'empresa tèxtil MUNSA, que formularà la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre mesures per garantir la continuïtat de l'empresa tèxtil MUNSA

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. El 23 d'abril d'aquest any es produeix a Olot l'acomiadament de cent-cin-

quanta treballadors i treballadores, fonamentalment treballadores, amb motiu del tancament de les indústries MUNSA que comercialitzen la marca Privata. Aquest acomiadament massiu es produeix de manera absolutament illegal, sense expedient de crisi, sense cap expedient de regulació de l'ocupació; prèvia venda, durant les vacances de setmana santa, de la maquinària i l'estoc existents declarant-se avui, l'empresari, insolvent.

A més de la greu situació que ha creat això per a les persones que treballaven a les empreses MUNSA, ens sembla que és important aquest tema, perquè suposa una crisi en el sector tèxtil a la Garrotxa, a una comarca especialment afectada per aquest sector i, llavors, nosaltres voldríem preguntar, avui, al conseller d'Indústria, què està fent la Generalitat en aquests moments, perquè coneixem el que està fent el Departament de Treball, perquè ja vam tenir una entrevista, la representant del Comitè d'Empresa amb mi mateixa, per conèixer què estava fent el Departament de Treball, però voldríem saber què està fent el Departament d'Indústria, per veure de garantir la continuïtat d'aquestes empreses i, per tant, la seva viabilitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El conseller Subirà contestarà la pregunta.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyora diputada, per fer quelcom, per..., no garantir, perquè això és impossible —«garantir la continuïtat d'una indústria» és una frase feta que no té cap realitat, ni les que van millor, senyor president i senyora diputada— però, per fer quelcom per intentar la continuïtat d'una indústria amb dificultats, es necessita un ingredient absolutament bàsic —absolutament bàsic—, que és l'existència d'un empresari amb ganes de continuar fent d'empresari.

En el cas d'indústries MUNSA, no només la manera com s'ha produït el tancament —que vostè l'ha descrit i que està essent objecte d'estudi per part d'un altre departament, tal com vostè ha dit—, sinó també la nul·la, inexistent, totalment inexistent, comunicació per part de l'empresari a l'Administració del Departament d'Indústria per intentar trobar alguna via —nosaltres ens en vam assabentar exactament igual que vostè, segurament—, indiquen, indiquen desgraciadament, que en aquest cas ens trobem amb la manca total de voluntat per part de l'empresari de continuar. En situacions d'aquest tipus i amb l'estructura jurídico-econòmica del país, és una situació francament desesperada, eh? És a dir, que ens falta l'ingredient bàsic per poder fer quelcom.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Sí. A mi em sembla, senyor conseller, que ens trobem davant un fet molt greu que, més que semblar propi d'un país que vostès descriuen a vegades com un dels quatre motors d'Europa, sembla propi d'un país tercermundista i penssem que cal intervenir des d'Indústria, sabent que no té totes les claus per resoldre-ho, i jo en sóc perfectament conscient; però si davant d'un fet tan greu —hi insisteixo— per la situació dels treballadors, però pel que vol dir de crisi de la indústria tèxtil a la Garrotxa, si, davant d'aquesta situació, la Conselleria d'Indústria no pot fer res, jo, la veritat, em pregunto: quin sentit té que hi hagi una conselleria d'Indústria a la Generalitat?

En aquest sentit, jo crec, sincerament, conseller, que el que hauria de fer vostè en aquest cas és cridar l'empresari, encara

que ell no tingui interès a continuar, cridar-lo, reprovar la seva decisió, plantejar la realització d'un pla de viabilitat i donar suport econòmic, si s'escau —si s'escau—, per facilitar la continuïtat d'aquesta empresa.

Per tant, com a mínim, cridar l'empresari i parlar-li de la situació clarament, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller Subirà té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyora Mayol, jo no sé si m'he explicat prou bé. L'ingredient bàsic per fer un pla de viabilitat és que hi hagi un empresari amb el qual es pugui fer el pla de viabilitat, i aquest empresari no ho vol.

Vostè, segurament, enyora no sé quins altres tipus d'actuacions industrials. En l'ordenament constitucional, jurídic-mercantil, econòmic del nostre país, nosaltres, en una situació d'aquest tipus, només podem fer el que li diré ara, que ho estem fent: estem parlant amb alguns executius de l'empresa que sembla que poden tenir algun interès a trobar alguna fórmula de viabilitat, però amb l'empresari, tal com s'han produït els fets, no em faci perdre el temps. Parlarem amb aquelles persones que tinguin un mínim interès a intentar tirar endavant la situació i tindran el nostre suport, i ja hi estem parlant; però no aquest camí de la intervenció dels poders públics en una cosa que es mou dins el món de la legislació mercantil, de la propietat privada i de la legislació laboral que, per als altres efectes que vostè ha dit, està actuant.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Les preguntes 17, 18 i 19 han estat posposades. Passem a la número 20, sobre la normalització lingüística a Renfe, que formularà..., el diputat l'illustre senyor Josep-Lluís Carod Rovira? (Pausa.) La farà el senyor Pueyo; té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística a Renfe

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, com vostè sap i com sap la cambra en general, el tema de la nostra pregunta, la situació i les perspectives de la normalització lingüística a Renfe, ha estat sempre i continua essent un centre d'interès per a aquest Grup Parlamentari. I el sentit d'aquesta pregunta és..., per tant, va en aquesta direcció: nosaltres voldríem demanar-li, en aquests moments, des del seu punt de vista, des del punt de vista del seu Departament i del Govern, com valoren l'actual situació de la normalització lingüística a Renfe i quines perspectives hi veuen.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El senyor conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Amb molt de gust, senyor president, senyores i senyors diputats. Li agraeixo i comparteixo el seu interès en la normalització lingüística a Renfe, en la qual sí que li puc anunciar un seguit d'actuacions, que nosaltres desitgem i confiem, i en aquest cas li puc dir que tenim unes esperances més fonamentades que puguin..., que representin un progrés considerable.

Com vostè sap, el 22 d'octubre de l'any 1991, la Direcció General de Política Lingüística va proposar al coordinador de relacions institucionals de Renfe a Catalunya la signatura d'un conveni de col·laboració. Aquest conveni el vàrem signar, amb

la presidenta de Renfe i qui els està parlant, amb data 10 de gener de l'any 1992, i aquest conveni constitueix un marc de treball important i positiu per a la normalització lingüística a Renfe.

Coincidint precisament amb aquella signatura, la presidenta, senyora Mercè Sala, amb data 8 de gener va redactar una circular en la qual ordenava que, a partir d'ara, totes les estacions de l'Estat espanyol expedissin els bitllets amb destinació a poblacions de Catalunya en la seva toponímia correcta. Aquesta havia sigut una vella reivindicació que havíem tingut.

Al mateix temps, en aquest conveni s'estableix que es duran a terme totes les actuacions possibles tant pel que fa referència a Renfe com a altres departaments que l'incorporen, per tal que la normalització pogués ser completa. En aquest sentit, s'està fent un estudi sobre la situació real de la llengua catalana en els diversos departaments de Renfe i aquest estudi que s'està realitzant ara servirà, malgrat que les actuacions no s'han suspès, servirà per dissenyar un pla d'actuacions per tal d'aconseguir la plena normalització lingüística.

La Renfe s'ha compromès a posar els mitjans per garantir la informació en català en totes les estacions, fins i tot en aquelles en les quals no hi hagi personal dedicat a aquestes tasques. Vull significar, en aquest sentit, que aquest grup de treball està constituït per tècnics del Departament i per part de Renfe l'encapçala una persona que a nosaltres ens mereix el màxim respecte i consideració, que és el senyor González Navas, ex-diputat d'aquest Parlament, que havia estat, precisament, redactor del text de la Llei de normalització lingüística, i nosaltres confiem en..., tant pel que s'ha realitzat com per la voluntat expressada per Renfe que sigui així, nosaltres confiem que això es podrà dur a terme properament.

De totes maneres, vostè, senyor diputat, segurament ho coneix, però jo els recomanaria, als senyors diputats, que fessin una visita a la remodelada estació de França per veure com s'està avançant en aquest sentit, tot i que —com li dic— crec que falta encara molt per fer, però estic convençut que ho podrem fer perquè hi ha una bona intenció i un bon esperit per realitzar-ho.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot preguntar el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor conseller. Certament, en el meu Grup i també aquest diputat que li parla, hi ha, per les circumstàncies de la nostra dedicació parlamentària, una, diguem-ne, una profunda experiència ferroviària en aquest sentit. I volia dir-li que, certament, compartim en aquests darrers temps una valoració globalment positiva del rumb que ha pres el tema de la normalització lingüística a Renfe, sobretot, com ha destacat vostè, pel que fa a la informació estàtica, la retolació. També, fins i tot, ha millorat la situació de la megafonia, la informació megafònica en les estacions i els baixadors, però ens preocupa una mica, encara, la situació de l'ús de la llengua, sobretot de l'ús oral de la llengua, per exemple, en l'interior dels trens: és fàcil trobar-se encara en trajectes que es desenvolupen entre dues comunitats autònomes de l'Estat que tenen com a llengua oficial el català, em refereixo al Principat i al País Valencià, i trobar-se que en la megafonia interior, doncs, es poden sentir els avisos en francès, anglès, portuguès, espanyol, etcètera, i no en català.

Per tant, sense desestimar els esforços realitzats i la línia global en què sembla que van en aquests moments els esforços

de la companyia, suggeriríem o, en tot cas, li plantegem la possibilitat d'insistir perquè es corregeixin aquests aspectes, sobretot, probablement en aquests moments més des del punt de vista de l'ús de la llengua oral que de la llengua escrita.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Senyor conseller, li queden vint segons.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Comparteixo aquesta preocupació i em penso que és voluntat de les persones que treballen en aquest procés de normalització de prosseguir avançant en aquesta via i per aquest camí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a la pregunta número 22, sobre actuacions en relació amb els canvis en la direcció de l'empresa La Seda, per tal d'assegurar-ne la continuïtat, que formularà el diputat l'illustre senyor Josep Maria Rañé; té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
actuacions en relació amb els canvis en la direcció
de l'empresa La Seda per tal d'assegurar-ne la
continuïtat i sobre els acords amb el comitè d'empresa
i les centrals sindicals per tal d'assegurar
la continuïtat de l'empresa La Seda*

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president i, amb el seu permís, acumularia també la pregunta següent, la número 23, que és referent a la mateixa temàtica.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RAÑÉ: Bé. Aquest és —per dir-ho en la terminologia televisiva— un *culebrón* que ja quasi dura un any, això de La Seda —La Seda, col·loquialment, perquè és La Seda de Barcelona, SA, el seu «topònim» legal i eficient—, però La Seda és un *culebrón* que, de mica en mica, es va desenvolupant i té un seguiment sinuós, com també..., com es mouen aquests rèptils.

En tot cas, en aquest moment, hi ha dos elements que, al meu entendre, caracteritzen la situació: el primer, una situació laboral que ha estat resultat d'un esforç dels representants dels treballadors i de les centrals sindicals, que ha permès assolir aquelles necessitats que tenia la companyia per poder afrontar en condicions una possible..., un pla de viabilitat amb un soci tecnològic, etcètera. És a dir, un esforç important dels treballadors per adequar la plantilla a les necessitats, a les possibilitats d'actuació.

I, per una altra banda, és a dir, des d'aquest punt de vista, un element positiu; i un element no tan positiu que ha estat, precisament, produït per aquestes qüestions referents al Consell d'Administració de La Seda i que han portat que, en aquests moments, tinguem un consell d'administració que no gaudeix de la garantia d'aquells sectors que han d'assegurar, també, la continuïtat de La Seda, vull dir..., m'estic referint als sectors financers.

En aquests moments tenim, fruit d'un embolic legal, un consell d'administració que posa en perill tots els esforços que han fet un conjunt... —els treballadors, però també les administracions—, un conjunt d'esforços que s'han fet per assegurar que una empresa de la tradició i de la importància de La Seda de Barcelona pugui continuar.

I és en aquest sentit que hem formulat aquestes dues preguntes per saber quina és..., n'havíem plantejat una altra tercera

que, donat que el conseller Macià Alavedra ha demanat posposar-la, s'ha posposat, que també anava referida a una de les possibles actuacions que pot fer la Generalitat des del seu àmbit de competències, a fi i efecte d'ajudar que aquest tema vagi avançant, però —ho repeteixo— el que plantegem ara, en aquest moment, són les dues preguntes en el sentit de: quines actuacions pensa portar per assegurar la continuïtat de La Seda en relació amb aquests canvis en la direcció que han posat en perill tot el que s'havia estat fent i quins mecanismes o quins elements s'estan plantejant per donar-li continuïtat al que havien estat els acords que s'havien assumit amb els representants dels treballadors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor Subirà té la paraula pel Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Rañé, ja sé que no és habitual sortir a la tribuna per contestar preguntes, però aquest tema de La Seda em sembla que requereix..., en fi, vull dir que ens veiem mentre parlem i, és clar, fer-ho des d'aquí és molt difícil perquè sempre has de donar l'esquena a algú. Des d'aquí també, però ja és el que el Reglament preveu.

El Sr. PRESIDENT: Aquí només és el clatell.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Exacte. Gràcies, senyor president.

Senyor Rañé, en el cas de La Seda ens trobem amb el cas exactament contrari del que comentàvem abans. És a dir, en lloc de manca d'empresari ens en trobem massa. És a dir, hi ha massa gent que, des d'un punt de vista empresarial, té a veure amb la situació de La Seda. I jo coincideixo amb vostè en moltes coses de les que ha dit, senyor Rañé. La situació és dramàtica, l'actuació de les centrals sindicals implicades i dels comitès d'empresa, que són més d'un, com vostè sap, en el cas de La Seda ha sigut —i ho haig de dir i ho puc dir després de tants mesos de treballar conjuntament— exemplar —exemplar—, i, això no treu que en algun moment hi hagi hagut discrepàncies i hi hagi hagut, fins i tot, confrontacions, però l'actuació sindical i dels comitès ha sigut exemplar —hi insisteixo.

La situació de La Seda és extremament difícil, perquè, fruit d'un conglomerat d'aspectes que tenen a veure amb la legislació mercantil, amb la legislació del mercat de valors i amb la legislació sobre registres, ens trobem en una situació que jo m'atreiria a qualificar —és una paraula que abans l'havia utilitzat sovint, però ara no, perquè no m'agradava gaire, però avui tinc la necessitat de tornar-la a utilitzar— de *kafkiana*. És a dir, ens trobem amb un consell d'administració elegit en una junta general complicada —per fer servir allò que els anglesos en diuen *understatement*—, complicada, que després, quan arriba l'hora de ser registrada, de ser inscrita en el registre, no és inscrita, i amb un registrador que diu que no la inscriu per defectes no esmenables. És clar, llavors ens trobem amb un consell d'administració que no té poders per actuar, que no pot actuar en decisions de transcendència per a la companyia.

Ens trobem darrerament amb uns accionistes minoritaris —estic parlant del que saben tots vostès—, uns accionistes minoritaris que reclamen la convocatòria d'una junta general ordinària —perquè la llei ho marca, és clar— i ho reclamen en l'únic consell que diuen ells que els sembla que té poders per convocar-ho, amb la qual cosa ens podríem trobar, vaja!, amb una companyia que tingués simultàniament dos consells actuant.

Això és un desastre, en el qual, senyor Rañé, vostè sap que –en això també coincidim vostè i jo–, doncs, no hi tenim responsabilitats ni els sindicats, ni els comitès d'empresa, ni tampoc l'Administració catalana, perquè vostè entén perfectament que el poder executiu el que no ha de fer és immiscir-se en les qüestions judicials, i una bona part de la complicació del tema que tenim avui es deriva de decisions judicials.

Què ha fet l'Administració catalana i què pensa continuar fent? Posar totes aquelles condicions perquè La Seda –que cada vegada és més difícil– pugui no col·lapsar-se abans de trobar una solució industrial. I nosaltres aquest compromís, senyor Rañé, el vam agafar, el vam agafar fa uns quants mesos i ens vam comprometre a fer dues coses essencialment, dues coses: la primera cosa va ser la concessió a La Seda d'un aval per valor de 1.500 milions de pessetes, que, naturalment, va ser donat amb tota la correcció financera, perquè té una molt bona cobertura de garantia real –per tant, no és una arbitrarietat ni res vituperable, es va donar–, i després ens havíem compromès a fer les gestions necessàries per intentar trobar... Jo ja sé que de vegades en el llenguatge sindical es diu «que es facin les gestions per aconseguir». Miri, per aconseguir és molt difícil; no t'hi pots comprometre, «a aconseguir», però a fer les gestions necessàries per a intentar trobar un soci industrial sí que t'hi pots comprometre, i ho hem fet. I vostè sap que n'hi ha un o n'hi havia un que a la millor, o a la pitjor, pot passar que esparverat per la kafkiana situació creada, doncs, digui: «Escolti, a mi no se m'hi ha perdut tant com perquè jo continuï interessat.» No ho sé. De moment, les indicacions que tenim és que continua realment interessat.

Sembla ser, també, que la direcció actual, que té aquell interrogant al darrere del registre que hem dit abans, que la direcció actual està fent, paral·lelament –continuant les gestions amb aquest possible comprador industrial de la majoria d'accions de La Seda–, està fent gestions amb altres dos possibles compradors –això és del que m'informen– i, a més a més, m'han demanat que no intervingués en aquestes gestions amb els altres dos possibles compradors, perquè diuen que per al bon fi de les gestions prefereixen tractar ells directament. Naturalment, Déu me'n guard, davant d'una petició d'aquest tipus, d'intervenir, perquè si després resultés que fracassés, que no fos dit que fos perquè nosaltres vam intervenir quan ells estaven parlant bilateralment. És delicadíssim això.

Jo li asseguro que sigui quin sigui –si és que al final es produeix–, sigui quin sigui el comprador de la majoria de La Seda, mentre es tracti d'una entitat o soci que raonablement..., que tingui indicis raonables de voler la continuïtat industrial de La Seda, tindrà el nostre suport. Si no és així, doncs, no tindrà el nostre suport, però sempre haurem d'actuar d'acord amb la legislació mercantil, del mercat de valors, de registres, laboral, etcètera. És a dir que si les coses van molt malament –que jo no puc descartar que hi vagin, tal com tenim l'horitzó en aquests moments–, si les coses van molt malament podria passar que ens trobéssim en una situació com la que descrivíem abans, és a dir: «Escolti, ho sentim molt, però amb l'ordenament» –que tots hem acceptat– «amb l'ordenament vigent, no hi podem fer res més.»

Espero que no sigui així, espero que ateses les accions fetes per part de sindicats, treballadors de La Seda i per part de l'Administració catalana, que han permès... Escolti, ningú donava ni

cinc cèntims per la continuïtat de La Seda un mes més després que, ara quasi fa un any, va començar el conflicte. Entre tots hem aconseguit que es pogués treballar, no simplement fer durar, sinó que es pogués treballar amb una línia de solució durant gairebé un any.

Jo tinc l'esperança que amb aquests antecedents s'aconseguirà una solució positiva, però no n'hi puc donar la seguretat, i vostè ho sap. I com que vostè i jo haurem de continuar tractant en el futur de molts temes, jo prefereixo no enganyar-lo mai, dir-li la veritat i d'aquesta manera ens podrem anar entenent dins del possible, des de punts de vista diferents, però quasi sempre amb l'objectiu de treballar pel bé d'alguna situació industrial del país.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Subirà. El senyor Rañé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Sí. Bàsicament, per dir que jo entenc quin és el marc legal en el qual ens movem i com que no som gens desitjosos d'establir un mecanisme on l'Administració jugui un paper intervencionista en últim extrem, sinó que entenem quines són les regles, entenc perfectament el que se'ns ha dit.

Ara bé, del no-intervencionisme a l'abstencionisme també hi ha un element que jo crec que tots podrem entendre, i en aquest sentit és amb el que hem plantejat les preguntes, i entenem que té una lògica important i aclaparadora l'actuació de les administracions, la Generalitat i altres administracions que han de treballar en aquest tema.

I és en aquest sentit que nosaltres el que demanem és que es combini aquella màxima que, a vegades, en el sindicalisme té una certa tradició, que és la negociació i la pressió. Jo crec que aquestes són les dues coses que li demanem; no que faci de sindicalista el senyor conseller, sinó que prengui aquesta tradició de la negociació i la pressió, i la negociació i la pressió adreçada fonamentalment, d'una banda, al senyor Soler Padró, i –perquè no?– també a algú que ha col·locat l'empresa en aquests moments en una situació financera bona. Tenim l'estranya situació que actualment La Seda està en una situació financera –tot i que està al costat del col·lapse–, està en una situació financera molt més sanejada que fa un any, donada l'aportació que va fer el soci, el responsable –no farem judicis d'intencions–, el responsable, si més no, de tot aquest embolic, que és la multinacional Akzo.

I en aquest sentit, jo crec que aquesta via és la que demanem, jo crec que complementàriament a la que ha de fer, també, la Comissió Nacional del Mercat de Valors, i la que pot fer –i al nostre entendre, hauria de fer– la Direcció General de Tributs de la Generalitat. I en tot cas, la preocupació, que és el que genera un cert grau de tensió dintre de la plantilla, és que els compradors que s'estiguin cercant no siguin compradors i socis industrials, sinó que s'estigui cercant compradors que no tenen res a veure amb la indústria i bastant a veure amb els terrenys i amb els immobles.

I aleshores jo crec que entre tots hem d'intentar aconseguir que el final de La Seda no sigui el d'una gran extensió col·locada en un polígon industrial i en una zona molt propera a Barcelona i amb un gran valor immobiliari. Jo crec que aquest és el gran risc que tenim en aquest moment i que entre tots hem d'intentar esvair, per donar-li una certa tranquil·litat, no tota –perquè mai és possible–, però sí una certa tranquil·litat amb el

compromís que aquest és l'objectiu que no podem permetre d'una empresa que no arriba a centenària, però que jo crec que tots hem d'intentar que no tan sols tingui més de setanta-cinc anys, sinó que pugui arribar més enllà del seu centenari.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Li queden molt pocs segons.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Pocs segons?

El Sr. PRESIDENT: Vint.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Llàstima! Bé, doncs, llavors, senyor Rañé, jo només vull insistir en una cosa que he manifestat amb tota claredat des de la tribuna, que és que el suport del Departament d'Indústria i Energia el tindrà una solució industrial de La Seda. Les altres sortides que vostè esmenta poden ser legalment possibles, però no tindrien el suport del Departament d'Indústria i Energia. El que passa és que, llavors, si s'actua d'acord amb la legalitat, nosaltres no podríem dir-hi res.

Insisteixo: el nostre compromís és per una sortida industrial de La Seda, sinó no hagués calgut fer tot el que durant aquest any s'ha fet.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre la posada en marxa d'un equip d'atenció primària i seguretat social a Sant Sadurní d'Anoia, que formula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Popular. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre la posada en marxa d'un equip d'atenció primària i seguretat social a Sant Sadurní d'Anoia, sobre la realització de l'Objectiu-92 pel que fa al CAP de Sant Sadurní d'Anoia, i sobre un conveni en relació amb el finançament total de l'establiment d'un CAP en el municipi de Sant Sadurní d'Anoia

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Resulta que a més a més d'aquesta, que és la número 24, també hi ha les preguntes 39 i 40, que fan referència al mateix tema. Jo li agrairia, senyor president, no per acumulació de temps, si vostè em donés permís i el senyor conseller hi estigués d'acord, perquè així ja quedarien substanciades i no ens en quedaria cap de pendent per al pròxim ple.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor conseller, no voldria que vostè veiés en aquestes preguntes un esperit de crítica, sinó que vostè sap que sóc regidora de Sant Sadurní i hi ha una greu problemàtica amb el tema de la sanitat que venim arrossegant de fa molt temps: hi ha hagut el problema amb l'Aliança, i la veritat és que una població de 9.300 habitants i que fins i tot en aquests moments és subseu olímpica, en fi, no tenim pràcticament sanitat. Vostè sap que per qualsevol urgència, la més mínima que sigui, hem d'anar a Vilafranca del Penedès.

Llavors, jo li adreço aquestes preguntes, més que res perquè vostè m'informi de si veu possible aquesta realització del centre

assistencial primari —o sigui, el CAP—, per quan, com estan les negociacions de vostè amb l'Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia —crec que ha de tenir una entrevista, no sé si és avui o demà—, i si veu possible o si els seus tècnics li indiquen si aquest futur CAP ha d'anar més encaminat en un solar nou o bé si per a aquest CAP es podria aprofitar l'hospital vell que tenim, Ferrer i Sallés.

En aquesta línia li he adreçat les preguntes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANTITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Sí, com sap molt bé, l'atenció primària a Sant Sadurní d'Anoia es presta en els locals de la clínica existent en aquest municipi, fins ara a través d'un concert amb l'Aliança, que a la seva vegada tenia un conveni d'utilització dels locals amb l'Ajuntament, que és el propietari d'aquesta clínica. En deixar l'Aliança aquests locals, el mateix Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia va ofertar la possibilitat d'establir el concert directament amb el Servei Català de la Salut.

Cal assenyalar que la regió sanitària ha informat favorablement sobre aquesta oferta, oferta que contempla una ampliació de la superfície a utilitzar i un increment del personal de suport per fer funcionar aquest centre, i això ha donat que s'hagi fet un concert, que està pendent de signatura, que fa que es destini un 30% més de recursos dels que es destinaven fins ara.

Estem esperant que se signi aquest concert. Hi ha hagut algunes dificultats amb l'Ajuntament, perquè es discuteixen alguns articles del clausulat d'aquest concert, que realment és el que utilitzem normalment per a tots els municipis. És a dir que jo suposo que amb aquesta entrevista que es produirà —em sembla que és avui o demà—, doncs, això quedarà solucionat. Això donarà lloc a una millora fins que es posi en funcionament l'equip d'atenció primària.

Per altra part, la contrucció del centre d'assistència primària..., hi ha dues possibilitats: o fer-ho en un terreny nou o aprofitar, doncs, la clínica que hi ha actualment. I hi havia una altra possibilitat, encara, que és que aquest centre d'assistència primària es construís a través d'una subvenció a tres anys, que es faria a l'Ajuntament i ho construiria l'Ajuntament, o que ho construïssim a través del Servei Català de la Salut.

L'Ajuntament ha elegit aquesta segona possibilitat, que es construeixi a través del Servei Català de la Salut. S'ha elegit, a més, que es faci a la clínica preexistent, que avui dia es pot utilitzar tota, i fins i tot es pot ampliar, i per tant, durant aquest any, des d'ara fins a final d'any, es farà el projecte definitiu d'aquest CAP, i jo espero que a final d'aquest any, començament de l'any 93, es pugui començar a construir.

Això donaria la possibilitat que a començament del 94 estigués construït i que es pogués posar en funcionament com una àrea bàsica de salut, si els metges, voluntàriament, accepten, doncs, formar part d'aquesta àrea bàsica de salut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies. No és per repreguntar, sinó per agrair-li les respostes al conseller, ja que, sincerament, com a regidora, em serviran moltíssim.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Passem a la pregunta 27 —que la 25 i la 26 han quedat posposades.

Aquesta pregunta és sobre les gestions amb Renfe per tal de potenciar la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà, que formularà el diputat il·lustre senyor Pere Jordi Piella.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les gestions amb Renfe per tal de potenciar
la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà*

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta ve motivada per les declaracions que va fer fa uns dies la presidenta de Renfe, però que en aquests moments, per les converses que hi han hagut, i fins i tot per les notícies que van aparèixer ahir a la premsa, sembla que estan mínimament aclarides. No obstant això, sí que valdria la pena tenir en compte un seguit de circumstàncies que afecten aquesta línia, i crec que obliguen a continuar a estar amatents per tal de potenciar-la, tal com diu la pregunta. És a dir, és una línia internacional; crec que a nivell transpirinenc només n'hi han tres: la d'Irun, la de Portbou i aquesta de Puigcerdà. Creiem que és una línia necessària, és necessària per a la permeabilitat dels Pirineus; això ho ha demanat diverses vegades la Comunitat de Treball dels Pirineus; també el Consell d'Europa. És necessària per a la revitalització del territori que travessa, la Catalunya interior, i també és el traçat més curt, ferroviari, entre Barcelona i París.

Si veiem aquesta línia d'una manera objectiva, creiem que el seu futur està lligat d'una manera molt clara amb la planificació de ferrocarrils convencionals que pugui fer la CE. En aquest moment s'està parlant ja de les autopistes i autovies d'interès comunitari, i crec que si es vol realment, doncs, donar-hi un futur, si realment es vol, concretament, que en el futur quedi potenciada, s'ha de procurar, des d'aquesta cambra i des del Govern de la Generalitat, que tingui un tractament singular dintre de les planificacions, concretament, de ferrocarrils convencionals de la CE.

En definitiva, aquesta és la pregunta, concretament, quina és l'actuació del Govern de la Generalitat? Sé que hi ha interès, sé que s'han fet moltes coses, però crec que, en definitiva, seria molt important que li donéssim aquesta visió de tipus internacional, com a línia important i estratègica per a la CE.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. El mateix senyor Piella ha fet algun esment respecte als esdeveniments dels darrers dies. El pla de Renfe, el pla d'empresa de Renfe, de fet, no parla, no només d'aquesta línia, sinó de cap línia, és un pla més general, on parla dels serveis de llarga distància i de rodalies i on els serveis regionals —i aquest és considerat per Renfe com un servei regional— no tenen l'interès o l'atenció per part de l'empresa que a nosaltres ens agradaria. De fet, i el senyor Piella ho deia, des de sempre la Generalitat ha estat a sobre en el grup permanent de treball amb Renfe per intentar que s'introdueixi en aquest servei, primer, una millora, amb el possible desdoblament fins a Vic i, segonament, la instal·lació d'un servei Talgo, que ens sembla molt adient pel tipus físic d'aquesta línia, per arribar fins a Tolosa, i intentarem seguir aquesta línia.

De fet, el dia 24 d'abril vaig escriure una darrera carta al senyor ministre, perquè ens sembla que és des del Ministeri

d'on, en definitiva, s'han de demanar a Renfe les coses que ha de fer com, diguem-ne, utilitzador o... Per encàrrec del Ministeri, Renfe està explotant una línia determinada, per tant, hauríem de pressionar sobre el Ministeri. Almenys crec que aquesta és la posició del Govern de la Generalitat i crec que hauríem de fer-ho tots plegats així, que fos el Ministeri el que pressionés sobre Renfe respecte a la concepció com una línia internacional a respectar i a mantenir, aquesta que de Barcelona, de fet, ens posa a Tolosa i, com deia el senyor Piella, en el camí més curt cap a París.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Bé, gràcies, senyor president. Bé. Agraeixo aquestes explicacions del senyor Molins. Veig que realment està molt interessat per la línia —és important—, però crec que valdria la pena que, al mateix temps que hi hagi aquesta visió, que s'ha de demanar que es potenciï, crec que si només ens quedem amb la visió d'una línia regional —a Espanya n'hi ha moltes, d'aquestes—, evidentment tindrà un tractament a un nivell determinat i potser tindrà la preferència 25 o 27, o 15, no sé quina serà, en canvi, crec que valdria la pena que no perdéssim la singularitat que crec que és una línia internacional i crec que a partir d'aquí és com l'hem de mirar, també, de defensar, que em penso que, en definitiva, és el seu futur. Fins i tot, concretament, un acord franco-espanyol de l'any 29 demanava que aquesta línia passés a amplada europea.

És a dir, crec que estem d'acord, crec que tots plegats estem sumant esforços i anant en la mateixa direcció, però sí que demanaria que es fes els possibles perquè, a més que es demani a Renfe i al Ministeri de Transports la seva potenciació, també no deixem de banda la necessitat que es tingui en compte com una línia internacional i que, si pot ser, a la llarga —o, principalment, a la curta— pugui ser una línia ferroviària convencional d'interès comunitari, i així ho prevegin les qualificacions comunitàries de ferrocarril convencional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Vol contestar el senyor Molins? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, molt breument. Precisament, el que deia és que és Renfe qui la considera una línia d'abast regional; nosaltres, des de l'inici, hem donat la perspectiva internacional que té la línia, i fonamentalment per la unió amb Tolosa de Llenguadoc. Intentem, per tant, des de fa temps, que se li doni aquesta dimensió, aquesta dimensió transpirinenca. Com vostè sap, doncs, està a punt de finalitzar un estudi encarregat a la Comissió de Treball dels Pirineus sobre la permeabilitat dels Pirineus i les comunicacions intrapirinenques, on aquesta serà una de les línies que ens pot ajudar, precisament, aquest estudi, per donar-li aquesta dimensió a nivell europeu. El que succeeix és que les línies d'interès comunitari són fonamentalment fetes a petició dels estats i, per tant, haurem de, tots plegats, tots junts, intentar..., el senyor Piella fa molt temps que ho intenten, com a alcalde de Ripoll, però també n'hi ha d'altres..., fa uns dies vam respondre una pregunta també de diputats de la zona, del Grup de la Transpirinenca, que funciona des de fa temps i amb qui he tingut converses..., haurem, entre tots, de pressionar sobre el Govern espanyol, i també, en la mesura de les nostres possibilitats, en les institucions comunitàries per aconseguir ai-

xò que estic molt d'acord amb vostè, que sigui considerada una línia convencional d'interès comunitari.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Molins. Acabat el temps esmerçat en preguntes, passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella, que té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors, espero poder acabar aquesta intervenció sense interrupcions; crec que el tema és prou important. En primer lloc, voldria dir que, d'acord amb l'adequació que es va fer sobre normativa lingüística, s'accepta; només demanaria que en el punt a) crec que hi ha una omisió que, on posa «mercaderies que hi circulen», es posés «mercaderies perilloses que hi circulen», perquè, si no, es varia d'una manera significativa el sentit d'aquest paràgraf.

Bé, després d'això, concretament, aquesta Moció és subsegüent a la interpellació que es va fer al conseller i, evidentment, ens va donar moltes explicacions, però crec que valdria la pena d'aprofundir-hi una mica més. És a dir, aquesta Moció és la connexió entre el Barcelonès, el Vallès Oriental, Osona i el Ripollès, i aquest diputat hauria volgut tenir molta més informació sobre altres carreteres, per conèixer exactament com s'està complint el Pla de carreteres de l'any 1985. Dissortadament, no tinc aquesta informació, no m'ha arribat encara, però sí que en tinc alguna referent a la Nacional-152 i, en definitiva, és a partir d'aquí que valdria la pena que féssim aquesta concreció en la Nacional-152. En definitiva, com s'està complint aquest Pla de carreteres, i, al mateix temps, si es respecten les prescripcions d'aquest.

A partir d'aquí, s'intenta fer una aplicació específica a la Nacional-152, en un seguit de punts que, el primer, diu: «Elaborar els projectes dels trams de carreteres que encara no estan redactats». Crec que això és necessari perquè en definitiva per qüestió de mètode és important anar del que és general al particular, i crec que pot originar bastants problemes l'execució i el planejament d'una carretera, quan aquesta es fa a trams i no es té una visió global d'aquesta.

En aquest moment, la Nacional-152 no està desdoblada, tal com diu el Pla de carreteres, ni a la Llagosta ni a Parets, i després, si ens fixem en el tram que en aquest moment s'està fent entre Vic i Ripoll, per molt que el Pla de carreteres de Catalunya digui que ha de ser una carretera 24 —és a dir, 24, ha de ser una carretera 7/12—, sembla que s'estigui fent una carretera 7/10, per les informacions que es van donar l'altre dia, concretament en una visita que molt amablement va fer el conseller a Ripoll.

Després, també hi ha un altre tema del Pla de carreteres, que parla concretament del següent..., concretament el punt 4.4.f) diu: «Vies lentes i vies d'avançament», i diu: «En tota la xarxa bàsica de Catalunya es preveuran vies lentes quan el pendent ultrapassi el 4% i l'IMD sigui superior als 5.000 vehicles.»

En aquest moment hi ha dues obres que s'han fet darrerament a la Nacional-152, una és la pujada al túnel de Sant Quir-

ze, venint de Barcelona, que, segons el que se m'ha informat, té un pendent d'un 4,2%, és a dir, superior al que diu el Pla de carreteres; l'IMD també és superior als 5.000 vehicles, i actualment només té dos carrils. Després, si agafem també la pujada d'Orís, passa exactament el mateix, que amb un pendent del 6,5% tampoc té els tres carrils que es demanen.

Un altre punt que es planteja aquí és resoldre el pas de la carretera per les poblacions especialment pel risc de mercaderies perilloses. Aquest tema fa referència, també, al Pla de carreteres, concretament al punt 4.4.3, que diu, en el seu apartat d): «Separació de comunitats. Caldrà evitar que les carreteres de la xarxa viària de Catalunya divideixin o separin comunitats o nuclis urbans que posseeixin un funcionament integrat.» I també en l'apartat e) diu: «En el transport de mercaderies perilloses es posarà una especial atenció en els itineraris freqüentats per vehicles amb mercaderies perilloses.» En definitiva, el que es demana aquí també és que es compleixi el Pla de carreteres de la Generalitat, de l'any 85.

Després, concretament, quan es parla en el punt d) de la integració al paisatge i l'impacte ambiental, en definitiva, també, el que es demana és que es compleixi l'apartat a) del punt 4.4.3, que diu el següent: «Integració en el paisatge. El traçat de noves carreteres de la xarxa viària de Catalunya es farà tendint a la mínima degradació ambiental i intentant integrar-la harmònicament en el paisatge.» En definitiva, això no és més que una aplicació especial del Pla de carreteres a la Nacional-152.

Després, quan es parla, concretament, de posar-hi més de dos carrils, en l'apartat d) de la Moció el que es demana és que es compleixi el que parla l'apartat f).2 del punt 4.4.1 del Pla de carreteres, que diu el següent, diu: «En totes les vies de la xarxa bàsica amb calçada única de circulació, es preveuran, independentment de l'IMD, trams d'avançament als indrets on el terreny sigui més favorable. En principi, aquests trams hauran d'existir com a mínim cada cinc quilòmetres i amb una longitud mínima d'un quilòmetre i mig, si bé les característiques i la freqüència caldrà decidir-les un cop vista l'anàlisi detallada de les particularitats del trànsit i l'orografia de cada tram de la xarxa.» En definitiva, fent referència a aquest darrer punt, es va enviar també a la Conselleria un estudi fet pels tècnics municipals de Ripoll en què es veia que això, sense una excessiva despesa, era possible fer-ho en trams, concretament en el tram entre Vic i Ripoll.

Per acabar, i concretant, l'única cosa que es demana en aquesta Moció subsegüent a la interpellació és que es faci una aplicació clara, concretament, del Pla de carreteres que ahir el senyor conseller, en la interpellació que va fer el diputat senyor Joaquim Nadal, el va posar, diguem-ne, com a exemple de planificació del territori, però evidentment, en la planificació del territori no n'hi ha prou que fem plans, sinó que, en definitiva, fem complir aquests plans.

En definitiva, és aquest tema que voldria, més tard, doncs, extrapolar-lo a les diferents carreteres de Catalunya que preveu el Pla de carreteres com a integrants de la xarxa bàsica.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós. (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Essencialment, l'esmena que hem presentat, estant d'acord evidentment amb el text i amb les lí-

nies generals, amb aquesta declaració d'intencions que ens ha semblat correcta, és perquè aquesta línia de la carretera Nacional-152 és cada cop més freqüentada per una part important de cap de setmana i, en èpoques de vacances, per la gent que fa turisme a diferents comarques, concretament a la Cerdanya i al Ripollès. I és cada cop més transitada i més rodada per una raó: és a dir, tots sabem que el túnel del Cadí és un túnel amb un peatge molt car, és un peatge molt alt i que, en definitiva, fa que molta gent opti per la segona via per entrar a la Cerdanya i —evidentment, ja no és el cas del Ripollès—, per no anar a donar la volta pel túnel del Cadí, han d'utilitzar la Nacional-152.

Doncs és a partir d'aquí que nosaltres hem presentat, en consonància amb un altre grup de la cambra —que ja ha presentat també una iniciativa en el tema de les àrees de descans—, és que creiem que és important que en aquesta carretera, que molta gent la utilitza en un llarg trajecte, que seria de Barcelona o de la conurbació de Barcelona a Puigcerdà, que es creïn àrees de descans suficients per poder parar i així rendibilitzar una mica i que no hi hagi tant cansament per part dels conductors, simplement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre diputat senyor Piella, permeti'm que m'adrexi a vostè, i no s'ho prengui malament, però jo crec que aquesta interpellació i ara aquesta Moció —ho torno a repetir, no s'ho prengui malament, però crec que tinc el deure de dir-ho— potser hauria de ser una proposició no de llei o a precís i preguntes, perquè, si no, per aquesta regla de tres el senyor conseller Molins sabia que el Grup Popular, a través de la Dolors Montserrat, estaria parlant de la Comarcal-243.

Però dit això, il·lustre diputat, li he de dir que el Grup Popular, evidentment, li dona suport, a la Moció que vostè ha presentat. I estem molt d'acord amb dos punts: un, amb l'esmena que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, d'establir les àrees de descans al voltant de la carretera Nacional-152, crec que el Grup Popular en la passada legislatura ho ha vingut reivindicant moltíssim, i també per dir-li que estem molt d'acord amb el punt número 2 de la seva Moció, per tal de solucionar el pas a les poblacions que passa la Nacional-152, especialment pel risc que representen tots aquells mitjans de comunicació que és el transport de mercaderies perilloses i inflamables.

Per tant, il·lustre diputat, sàpiga que votarem a favor de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Sense entrar en els temes procedimentals que plantejava ara fa un moment la senyora Montserrat, del Grup Popular, manifestar que el Grup d'Iniciativa donarà suport a la Moció, i aprofito, en tot cas, ja que demanava més informació de com estaven altres carreteres —per exemple, en citava del Vallès Occidental—, doncs, nosaltres, per allà la Nacional-150, estem a la quarta etapa del tercer tram de la segona versió del segregat número tres. És a

dir, aquí hi ha un esmicolament de l'actuació de les carreteres molt gros, que fa que realment es perdi, en un moment donat, la visió global de l'arranjament, de la utilitat i de la finalitat.

I és en aquest sentit, doncs, que s'acabin els projectes d'aquesta Nacional-152 i que es posi, és a dir, hi hagi una unitat d'actuació i de criteri al llarg de tot aquest tram, que nosaltres donem la nostra conformitat i el nostre suport a la Moció presentada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor president, senyores i senyors diputats, fa gairebé un mes el senyor Piella presentava al Parlament la interpellació sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya, un títol, val a dir, que va obrir importants expectatives entre tots els diputats de la cambra.

Ens creiem que assistiríem a l'exposició d'un pla, d'un projecte, d'una concepció del que ha de ser una de les eines més importants per aconseguir el reequilibri del nostre territori, la connectivitat intercomarcal a Catalunya. Creiem que seria una proposta basada en una visió de conjunt del país que ho inclogués tot: que inclouria referències a l'estat d'execució del Pla de carreteres, que inclouria referències a les actuacions en matèria de transport per carretera, que inclouria referències a les actuacions en matèria de transport, també, per ferrocarril, amb mencions al manteniment de certes línies ferroviàries deficitàries des del punt de vista de rendibilitat econòmica de la companyia explotadora, però molt importants i rendibles des del punt de vista social i d'equilibri d'aquest territori. Avui, a través del tràmit adequat, que era el de preguntes, s'hi ha fet esment, a aquest tema.

Creiem, en definitiva, que tractaria de tot el que té a veure amb el títol de la interpellació, «la connectivitat intercomarcal a Catalunya». La realitat, però, desgraciadament, va ser una altra i el que era expectació es va convertir en decepció. La connectivitat intercomarcal a Catalunya es resumia o es limitava a les comunicacions per carretera de la comarca del Ripollès, referides solament al tram de la 152 que és competència de la Generalitat, o sigui la Barcelona-Ripoll, ja que, com vostès saben, a partir de Ripoll la competència és del MOPU. Cap menció, doncs, ni a l'eix transversal, ni a l'eix occidental, ni a l'eix de l'Ebre, ni a l'eix del Cardener, per posar algun exemple d'eixos de comunicació importantíssims per al que ha de ser la connectivitat intercomarcal a Catalunya. Tal com era de preveure, la Moció subsegüent ha estat en la mateixa línia i limitacions, corroborat, encara més avui, amb la presentació d'aquesta mateixa Moció.

Estem d'acord, senyor Piella, que les comunicacions del Ripollès és un tema important, i per aquest mateix motiu el Govern de Catalunya hi ha tingut des de fa molt temps, des de fa molts anys, una dedicació especial, com ho demostra el volum d'inversions que s'hi ha fet. Però, d'aquí a creure que la connectivitat intercomarcal a Catalunya comença i acaba en la Nacional-152 hi ha un abisme, un abisme tan gran com el que hi ha entre el que ha de ser una interpellació, i posterior moció, i el que ara tractem.

Creiem que en la seva moció i interpellació s'ha utilitzat incorrectament el tràmit, per la seva mateixa limitació o puntualització. Vostè sap, les senyores i els senyors diputats saben que

l'article 128 del Reglament, en el seu punt 2, diu, textualment, que «les interpellacions han de tractar dels motius i dels propòsits del capteniment de l'Executiu en qüestions relatives a temes de política general», i, un cop vist el contingut de la seva Moció, ni aquesta ni la interpellació en què es basa s'ajusten al que mana el Reglament.

En conseqüència, creiem sincerament que la tramitació correcta –tal com es deia– i adequada és la proposició no de llei, per veure i tractar en comissió i no al Ple.

I atès que el nostre Grup vol ser respectuós amb el Reglament, ens oposarem a la seva Moció, perquè som contraris a la utilització de títols genèrics per tramitar interpellacions que donen lloc a mocions que desvirtuen el sentit i l'esperit del nostre Reglament i l'abast dels temes reservats per tractar al Ple. (*Remor de veus.*)

Aquesta, però, no és l'única motivació per votar-li en contra la Moció presentada. Podria semblar que manquen altres arguments i que ens aixopluguem en arguments solament reglamentistes. Per tant, també votarem en contra de la Moció perquè aquesta Moció no aporta res de nou. Tot el que es proposa s'ha fet o s'està fent i, en alguns casos, les actuacions per millorar la connectivitat del Ripollès van més enllà del que se'ns proposa, perquè cal saber que dels 105 quilòmetres de la Nacional-152 competència de la Generalitat, el tram Barcelona-Ripoll, s'han fet o s'estan fent actuacions en 86 –de 105 quilòmetres en 86–, per un import total de 19.402 milions de pessetes.

Se'ns parla de salvar el pas de la Nacional-152 per les poblacions, i cal recordar que s'està executant la variant de la Llagosta, que vull aprofitar per dir que aquesta és una de les obres que s'estava realitzant en 1+1 i que s'ha decidit ampliar el termini del pressupost per fer-la ja de 2+2, com també demanava el senyor Piella.

Se'ns parlava també de donar preferència al tram Vic-Ripoll, i en aquest moment es troben en curs les obres de les corbes d'Orís, el tram de Terradelles i els enllaços de Vic.

També vull recordar a les senyores i als senyors diputats –ja que no se'n parla– que dins del tercer trimestre d'enguany començaran les obres de l'enllaç de Canovelles, de l'enllaç de Lliçà, de protecció central del tram l'Ametlla - la Garriga i el paviment del tram de Montcada.

Respecte a les prescripcions tècniques que proposa, tingui per segur que, mentre es mantingui la vigència de l'actual Pla general de carreteres, és obligació dels projectistes tenir-les en compte. I així s'ha fet, així es fa i així es farà. I vostè mateix n'és testimoni: com a conseqüència de l'estudi d'impacte ambiental, s'ha modificat el projecte del tram de Terradelles, amb un increment de 1.500 milions de pessetes –s'inclouen túnels, ponts i trams d'acceleració–, projecte que el senyor conseller mateix va fer presentació a tots vostès abans de la presentació de la seva interpellació.

També vull dir aquí, ja que ha estat preguntat pel senyor Piella, que aquest mateix any es contractarà el desdoblament Mollet-Parets, que és el darrer que queda d'aquest tram fins a Vic.

Per acabar, recordar que les actuacions del Govern de Catalunya han anat més enllà del que se'ns proposa –tal com deia al començament– per millorar la connectivitat del territori, del territori que ara tractem, ja que s'ha adjudicat ja l'obra del túnel de Capsacosta, amb una inversió de 6.000 milions, en un tram

que no corresponia a la Generalitat, sinó que correspondria actuar al MOPU i no ho fa, que és el Ripoll-Olot, i que apropa el Ripollès a la Garrotxa i que obrirà la sortida a la Costa Brava el dia que el MOPU també executi el tram Olot-Figueres.

És, doncs, per aquests dos motius, els de forma i els de fons, que votarem en contra de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la connectivitat intercomarcal a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Ara, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Pere Jordi Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Bé, primer de tot, contestant l'esmena que ha proposat el Grup d'Esquerra Republicana, evidentment crec que la veig molt positiva i, al mateix temps, li agraeixo que no hi hagi posat cap mena de problema de tipus procedimental, perquè aquest diputat creu que si la Mesa va acceptar això com a moció, la Mesa és la que ha d'interpretar el Reglament. Crec que això és evident.

Després, també agraeixo allò del senyor Puigcercós, per una altra senzilla raó. En definitiva, no fa res més que corroborar la tesi que s'està mantenint aquí per part d'aquest diputat, és a dir que la interconnectivitat de Catalunya, que la preveu el Pla de carreteres de la Generalitat, no s'està complint. Concretament, agafo el que diu el senyor Puigcercós i agafo el punt 4.4.2, quan diu: «Nivell de seguretat», i llegeixo textualment: «g) Zones de repòs. Es preveurà el condicionament de zones de repòs fent servir els trams de carretera abandonats, quan n'hi hagi.» És a dir, el que ha fet el senyor Puigcercós no és res més, també, que demanar que s'apliqui el Pla de carreteres, perquè, evidentment, crec que si un Parlament fa lleis, fa plans, crec que aquests plans s'han de complir.

I, en definitiva, crec que el comú denominador d'aquesta Moció era, concretament, sobre totes les carreteres de Catalunya –que hagués volgut aquí aportar-hi moltes més carreteres que crec que tampoc s'està complint el Pla de carreteres–, per tal de fer aquesta extensió a tota la xarxa. Dissortadament, no ha set possible, per manca de temps i per manca de mitjans –evidentment, no tinc tots els mitjans que tenen altres institucions– i, en definitiva, he de dir que accepto, el Grup, concretament, accepta l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana per una senzilla raó, perquè crec que no fa res més que corroborar la tesi que s'està mantenint aquí: el Pla de carreteres de Catalunya no s'està complint, tal com marca el que en aquell moment es va aprovar, l'any 85.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Seguidament, passarem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es poden posar drets.

Els que hi estiguin en desacord, es volen posar drets?

Abstencions.

La Moció ha quedat rebutjada per 41 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

A continuació passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals, presentada pel diputat senyor Joan Saura, que té la paraula.

(*Forta remor de veus.*)

Silenci, per favor...

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre la creació i el
desenvolupament d'un marc català
de relacions laborals**

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció és una moció subsegüent a la interpellació sobre la creació i el desenvolupament d'un marc català de relacions laborals.

El contingut bàsic d'aquesta Moció rau en la manifestació i en el posicionament polític d'aquesta cambra en relació amb la conveniència, i fins i tot amb la necessitat d'accelerar el procés de creació d'un marc propi de relacions laborals a Catalunya, com a conseqüència de l'existència de Catalunya no només com a realitat político-cultural diferenciada, sinó també com a realitat socio-econòmica diferenciada, expressió, al cap i a la fi, d'una societat —la nostra— diferenciada i conflictiva. Aquest argument, que seria suficient per justificar aquesta proposta, és reforçat en l'actualitat pel procés de construcció europea, una Europa on les regions han de jugar un paper cada cop més important alhora que s'ha de produir un procés de regionalització d'una part considerable de les funcions socio-econòmiques de l'Estat.

Per tant, es tracta, en primer lloc, en la Moció que els posem a la seva consideració avui —hi insisteixo—, que aquesta cambra es posicioni en relació amb la necessitat d'accelerar la creació d'aquest marc català de relacions laborals. I quan diem «la creació d'un marc de relacions laborals» no estem proposant la creació d'un marc de relacions laborals aïllat, segregat del conjunt d'orientacions, de tendències, de legislació, ni europea ni de l'Estat. I ho fem així des del reconeixement dels progressos —i així ho vam dir a la nostra interpellació— que en els últims quatre anys s'han efectuat a Catalunya en relació amb aquest tema, però també des de les insuficiències, insuficiències que són fonamentalment tres: en primer lloc, evidentment, les limitacions pròpies del marc competencial, constitucional i estatutari; en segon lloc, la manca de participació i de diàleg més profund entre el Govern i les centrals sindicals, però assenyalàvem, subratllàvem en la nostra intervenció que el principal dèficit, la principal insuficiència que el nostre Grup veia en el balanç d'aquests quatre anys en relació amb els temes de política laboral, és amb una visió molt reduccionista del Govern català en relació amb les pròpies possibilitats que avui dona el marc competencial actual.

Un cop dit això, un cop dita la necessitat, hi insisteixo, d'accelerar totes les mesures per a la creació d'aquest marc català de relacions laborals, la pregunta seria: sobre quines grans línies cal construir aquest marc? En la nostra Moció plantejarem fonamentalment dues línies d'acció. En primer lloc, la primera gran línia d'acció, la necessitat que en aquesta legislatura es culmini el procés de transferències de matèries que avui encara estan en mans de l'Administració central i que, a parer nostre, han de ser transferides a la Generalitat. Això és possible fer-ho avui, en l'actual marc constitucional i estatutari, i en la nostra Moció determinem quines, a parer nostre, són totalment necessàries, fonamentalment el traspàs de l'Inem, el traspàs de la inspecció de treball, i proposem avançar a madurar una proposta de gestió compartida de la Seguretat Social. Creiem que aquestes tres qüestions són tres qüestions cabdals a l'hora d'aconseguir l'objectiu bàsic que plantejarem en la nostra Moció.

En el cas de l'Inem —ho hem explicat moltes vegades—, en síntesi es tracta que les competències en matèria d'ocupació que avui desenvolupa l'Estat siguin traspassades a la Generalitat. El nostre Grup, en l'anterior legislatura, tant a nivell de l'Estat com a nivell d'aquest Parlament, van fer gestions i iniciatives polítiques per aconseguir aquest traspàs; es va traspasar la gestió del Pla FIP, creiem que aquest és un tema important, però, hi insistim, insuficient.

En relació amb el tema de la inspecció de treball, cal dir que la situació actual és insostenible. I per què és insostenible? Perquè creiem que és insostenible que, d'una banda, Catalunya disposi de competències d'execució en matèria laboral, però en canvi no tingui al seu abast l'instrument que permet el control precisament del compliment d'aquesta normativa laboral. I en aquest sentit, creiem imprescindible el traspàs de les funcions de la inspecció de treball a la Generalitat, i que això sigui un instrument en mans del Departament de Treball, precisament, per fer complir la normativa laboral.

Per tant, primera gran línia d'acció: intensificar, fer un esforç, no defallir per aconseguir en aquesta legislatura la culminació de competències i serveis importants des del punt de vista laboral, i especialment, hi insisteixo, en el tema de l'Inem i de la inspecció de treball.

La segona gran línia d'acció per a nosaltres és aprofundir en el marc de les competències que avui tenim en matèria laboral; aprofundir de forma imaginativa, de forma creativa, però aprofundir, aprofundir amb l'objectiu que des del Govern de Catalunya es pugui fer front als problemes més punyents del món laboral. En aquest sentit, nosaltres plantejarem en la nostra Moció que creiem que el tema de la formació i el tema de la salut i la seguretat dels treballadors són dos dels problemes més importants del món laboral i que, en aquest sentit, creiem que en aquesta legislatura cal donar passos per crear instruments en mans del Govern que facilitin —hi insisteixo—, la resolució d'aquests dos problemes. En aquest sentit, la Moció que posem a la seva consideració avui preveu la creació de l'Institut Català de Seguretat i Salut dels Treballadors. He de recordar que en el Programa interdepartamental de seguretat i higiene, de salut laboral, del novembre del 1990, les propostes d'actuació que es feien, la proposta quarta era, precisament, la necessitat de la creació d'aquest Institut com a instrument eficaç per fer front a tots els problemes derivats de la sinistralitat laboral.

I el mateix en relació amb els temes de formació. Avui, ja, el Govern català té uns recursos econòmics importantíssims en relació amb aquest tema; en aquests moments podem dir que el tema de la formació ocupacional a Catalunya, fins i tot, com a conseqüència del traspàs i com a conseqüència de la reducció de recursos econòmics des de l'Estat, està en una situació més endarrerida que altres anys, i que en aquest sentit creiem fonamental un organisme que coordini tota aquesta gestió. Per tant, segona línia, des del Govern català, amb les competències que avui es tenen, aprofundir —hi insisteixo— en la línia de crear instruments que afrontin els principals problemes del món laboral.

Tot això, com s'ha de fer? Seria un altre punt de la nostra Moció. Tot això s'ha de fer en debats parlamentaris, amb acció de govern, amb propostes en el Congrés de Diputats, amb diàleg amb l'Administració central, però fonamentalment tot això s'ha de fer amb participació dels agents socials a Catalunya. I això vol dir crear un marc estable de diàleg i participació de les

organitzacions socials i econòmiques a Catalunya. I si també és cert que el Consell de Treball, en bona part, en una part, ha estat capaç de crear aquest marc, també és cert —i gairebé unànime per a tothom— que avui el funcionament i les funcions de l'actual Consell de Treball són insuficients per a afrontar aquest repte. En aquest sentit, un punt d'aquesta Moció —hi insisteixo— és la necessitat que en aquesta legislatura es creï el Consell Econòmic i Social. He de dir que em vaig alegrar —i així ho vaig manifestar al conseller de Treball— que en aquesta legislatura el programa electoral de Convergència i Unió preveu, precisament, la creació del Consell Econòmic i Social.

I l'últim punt de la nostra Moció és un punt que literalment diu: «El Parlament de Catalunya expressa la conveniència que les centrals sindicals a Catalunya acordin l'autoregulació del dret de vaga per als serveis essencials a la comunitat.» Creiem important que el Parlament de Catalunya, en un tema com aquest, també es posicioni políticament. Creiem que un acord d'autoregulació de vaga de les centrals sindicals a Catalunya, que posteriorment hauríem de veure quin tipus d'instrumentació institucional se li donaria, faria possible, permetria dues qüestions bàsiques: per una banda, l'exercici del dret constitucional de vaga, però, per altra banda, la garantia d'assegurar de forma eficaç la prestació dels serveis essencials de la comunitat. Això ja s'ha fet en altres comunitats autònomes, com seria el cas del País Basc.

Per tant, senyores i senyors diputats —i amb això acabo—, contingut bàsic de la nostra Moció: la necessitat d'impulsar totes les mesures que contribueixin a la creació i a la consolidació d'un marc català de relacions laborals —que no vol dir un marc aïllat de relacions laborals en relació amb la resta de l'Estat i Europa—, i la necessitat —hi insisteixo— d'aconseguir la transferència de serveis i competències que en l'actual marc competencial poden ser transferides —Inem i inspecció de treball—, i la necessitat d'avançar de forma creativa des del Govern en la creació d'instruments per fer front als principals problemes que avui té el món del treball.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Han presentat esmenes el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana. Pel Grup Socialista i per defensar les quatre esmenes presentades, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, nosaltres hem presentat quatre esmenes —dues d'addició i dues de modificació— que, si hem de ser curosos i respectuosos amb la realitat i amb la finalitat, suposen quasi una esmena a la totalitat de la Moció proposada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Però, atenent-nos al Reglament i al funcionament, l'hem estructurat en la forma d'esmenes, fonamentalment per una raó: en primer lloc, nosaltres considerem que, quan es parla del marc català de relacions laborals, no s'està dient allò que és el que al nostre entendre hauria de funcionar, que és el marc de relacions laborals a Catalunya, que no és el mateix que el marc de relacions laborals de Catalunya, que no és el mateix que un marc català de relacions laborals. Parlar d'un marc català de relacions laborals no es pot intentar confondre amb competències de gestió o amb algunes competències de caràcter normatiu. Parlar d'un marc català de relacions laborals només és objecti-

vament correcte quan es parla de la capacitat legislativa sobre aquest terreny. I des d'aquesta perspectiva és on han de començar a clarificar, no fos cosa que, jugant amb les paraules, mica en mica, anem caient en alguna cosa que no és la que estem defensant. Un marc català de relacions laborals vol dir que el que s'està plantejant actualment és la capacitat legislativa sobre el tema de les relacions laborals; la resta és un marc de relacions laborals a Catalunya, inclòs, inserit dintre d'un àmbit estatal amb capacitat legislativa i, a més a més, amb una tendència, actualment, en la qual ja hi comencen a haver capacitats legislatives superiors i d'àmbit europeu.

Per tant, hem de clarificar molt bé el que estem dient, i des d'aquesta perspectiva no és una esmena tècnica, lingüística o semàntica: és una esmena de fons, en el sentit de clarificar si s'està per un marc català de relacions laborals, o no. I en la formulació que hem trobat en aquesta situació, en aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa, es troba d'una manera diferent.

Consegüentment, amb aquesta concepció que, en aquests moments, ja no des del punt de vista econòmic, sinó des del punt de vista social, és contradictori i negatiu demanar la reducció de l'àmbit, del marc de relacions laborals, és com nosaltres entenem que, el que es pot fer, el que s'hauria de fer des del Govern de la Generalitat, des del Consell Executiu és, si més no, aprofitar, aprofundir aquelles actuacions en què poden millorar les relacions laborals a Catalunya. Fonamentalment, en dos sentits: al nostre entendre, les relacions laborals a Catalunya han d'estar presidides per un principi que tothom comparteix, que és el principi d'autonomia de les parts. Aquest principi d'autonomia de les parts, ha de potenciar-se des dels poders públics; ha de vetllar-se i ha de potenciar-se aquest mecanisme a partir d'una forma negociada i a partir d'enfortir els agents socials i econòmics; i també l'Administració té l'obligació i el deure d'exercir el dret de tutela. Les relacions laborals —tothom, les normes de dret ho diuen— és una relació que no és entre iguals, és una relació amb agents desiguals i, en aquest sentit, l'Administració ha d'exercir el seu dret de tutela sobre aquests elements. I des d'aquesta perspectiva entenem que, per millorar el marc de relacions laborals a Catalunya, el que es pot fer són aquestes dues coses de manera fonamental.

Nosaltres hem fet una esmena de modificació perquè entenem que, en aquests moments, el Parlament de Catalunya no hauria —i és el nostre entendre— d'establir una llista d'elements que poguessin ser objecte de transferència, i no ho plantegem des d'una opció reduccionista, sinó més aviat tot al contrari. Plantegem la declaració política d'aprofundir en el procés d'assolir el màxim de competències que sigui possible amb l'ordenació que tenim, tant des del marc estatutari com constitucional. I és en aquest sentit que entenem que amb aquesta situació en la qual se seguiran produint, es produiran de manera natural i lògica i no contraposada però sí administracions coincidents en un mateix àmbit, amb què fem una crida a aprofundir en la coordinació i la col·laboració de totes les administracions que puguin estar actuant. Amb un objectiu primer, que és el que ens ha d'inspirar a tothom, que és que l'administrant no rebi cap competència, cap conseqüència negativa d'aquesta multiplicitat de conseqüències, de competències.

És, doncs —com deia al principi—, un conjunt d'esmenes que un cop articulades constitueixen quasi una esmena a la totalitat,

i és en aquest sentit que som conscients que difícilment el proposant de la Moció ens l'acceptarà i és, consegüentment, amb aquesta actuació..., a la qual nosaltres no donarem suport a la Moció subsegüent que ha presentat el Grup d'Iniciativa.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defensar les dues mocions presentades, té la paraula l'illustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana de Catalunya ja en el programa electoral —com diu un altre partit d'aquesta cambra— també teníem, constava que estàvem per un marc català —català— de relacions laborals i, en aquesta línia, nosaltres votarem afirmativament la proposta d'Iniciativa per Catalunya amb dues esmenes amb què intentem bàsicament pal·liar-ne una mica les mancances —poques mancances, però que n'hi trobem—; i, com ha dit el company del Partit dels Socialistes, el senyor diputat del Partit dels Socialistes, la millor manera que l'administrat no rebi la multiplicitat i els complexos que porten els problemes aquests d'administració és que no hi hagi multiplicitat. És claríssim: competències per la Generalitat i s'acaba el problema.

El que sí que queda clar és que nosaltres hem presentat dues, dues esmenes, concretament una de modificació, en el punt 4, perquè quan es diu que sí a les centrals sindicals catalanes majoritàries o representatives, entenem que per aquí no anem bé. I ho entenem perquè en aquests moments, malgrat..., i cal lloar —i Esquerra Republicana ho ha fet—, lloar l'esforç de Comissions i d'UGT, un esforç que ja porten, ja fins i tot abans de l'entrada a l'estat democràtic, un esforç de catalanització dels continguts, un esforç de catalanització lingüística, un esforç una mica d'adaptació en els casos del país, ja que ara ens trobem que hi ha molts sindicats, altres sindicats, que no responen precisament als paràmetres que aquí es qualifica com a representatius. I, a vegades, també crec que es peca d'una visió excessivament urbana o excessivament global i entendre que en diferents sectorials, per exemple l'ensenyament —penso que el cas de l'US-TEC és absolutament representatiu— o en altres sectorials dels sectors de producció, hi ha altres sindicats que també haurien d'entrar i, per tant, nosaltres fem aquesta esmena de modificació que seria reduir-ho senzillament amb les centrals sindicals catalanes.

En un altre aspecte, la segona esmena, que és la 6, que és una esmena d'addició, deixa clar que «instar el Consell Executiu a fomentar i recolzar una política d'acostament entre els centres de negociació col·lectiva i les bases». Què vol dir això? Ja sabem que és un tema en què l'Administració catalana, per manca i la migradesa de competències, té poc a fer-hi, però el que queda clar és que el que s'ha d'intentar cada cop és que els convenis col·lectius no es negociïn a Madrid, sinó que es negociïn ací, a Barcelona; cada cop ha de quedar més clar. Evidentment que el conseller de Treball, el senyor Farreres, com va dir ahir molt bé, no es tracta que aprofiti això per baixar els sous —tampoc és això, com va dir ahir molt bé amb el tema de Maastricht—, sinó, senzillament, de centrar que les negociacions col·lectives es facin aquí i no a Madrid i que cada cop vagin adquirint aquest tarannà nacional.

I, finalment, estem d'acord amb Iniciativa quan es parla de «marc català de relacions laborals», perquè al que s'ha de tendir

és a això; és a dir, en definitiva, Catalunya en matèria socio-econòmica té unes diferències clares, evidents i profundes amb això que s'anomena Espanya i que, en definitiva, creiem, creiem que Catalunya, en matèria legislativa i en diferents tipus de matèria ha de començar a especificar les diferències.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara poden intervenir els grups no esmenants: el Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per posicionar-se el Grup Popular dient abans de tot que no recolzarem aquesta Moció perquè l'establiment d'un marc català de relacions laborals, quan el procés general de l'economia europea va cap a una major convergència i integració, no és tan sols que vagi més enllà de les possibilitats que ofereixen el marc estatutari i constitucional, sinó que aniria en contra de l'esperit d'unitat europea.

Una cosa és que l'execució i el control de la legislació laboral siguin gestionades per la Generalitat o que l'Inem sigui transferit i una molt diferent seria trencar la unitat legislativa de l'Estat en matèria de relacions laborals, cosa que aniria contra direcció del procés d'unitat econòmica dels estats comunitaris.

Aquesta Moció sembla una conseqüència dels posicionaments anti-Maastricht assumits en la darrera assemblea general d'Izquierda Unida, la qual cosa ens faria dubtar de la voluntat d'Iniciativa per Catalunya de defensar, encara que sigui críticament, el procés d'unitat europea.

Nosaltres, com la resta dels nostres companys, el Partit Popular Europeu, entre els quals es troben militants del partit del conseller de Treball, apostem per la unitat de l'Europa comunitària. La delegació de les funcions administratives és una qüestió oberta, defensada, per cert, pel Partit Popular arran de la presentació de la proposta per al disseny final de l'Estat de les autonomies, d'acord amb el principi de l'Administració única, i el trencament de la unitat legislativa bàsica en matèria social, econòmica i laboral és quelcom totalment diferent.

Afirmar que l'Administració central no té res a dir a Catalunya en matèria de relacions laborals implicaria, sens dubte, el trencament de la unitat econòmica de l'Estat, ja que no hi ha cap estat de la Comunitat Econòmica Europea amb diferents sistemes de legislació laboral dins del seu propi territori, com tampoc n'hi ha amb diferents sistemes monetaris, fiscals o, fins i tot, socio-sanitaris.

Creiem que la Generalitat ha de mantenir la seva actuació de desenvolupament de les competències transferides, de la demanda d'una futura transferència de la gestió de les competències i que siguin susceptibles de ser transferides, com ho va dir en la interpellació el senyor conseller de Treball. Però creiem que seria una irresponsabilitat i aniria en contra dels mateixos interessos dels treballadors catalans voler crear noves fronteres a la lliure circulació de capitals, de persones, de béns i de serveis quan allò que marca el procés d'unitat europea és tot el contrari.

I en aquest sentit i per acabar, m'agradaria dir que potser per ser o no estar molt ficat, encara, en aquests temes no entenia les esmenes del Grup Socialista, les quals recolzàriem d'una manera gairebé global.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Domènec Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres no donarem suport a la Moció en primer lloc perquè coses que proposa les hem anat votant diverses vegades en aquest Parlament, ja afirmativament, i no es tracta tant que el Parlament es pronunciï sobre estratègies concretes que en un moment determinat pugui tenir un grup polític, sinó que mantingui una línia de continuïtat en allò que el grup que té la responsabilitat de la majoria en aquesta cambra, doncs, trobi que sigui el moment adequat i oportú.

Perquè en algunes de les qüestions que es plantegen, sobretot en el punt 2 de la Moció, hi ha el compromís del Govern, ratificat pel conseller de Treball, que ja figura en el nostre programa electoral de complir-lo durant la present legislatura, fins i tot, la Moció es queda curta sobre els nostres propòsits; per tant, seria un contrasentit votar ara una limitació d'allò que és el nostre propòsit en l'actual legislatura.

Per tant, nosaltres, pel camí aquest que, fins i tot ahir recordo que en alguna interpellació ja es deia, abans que contestés el conseller, doncs, que es presentaria la corresponent Moció, ens sembla que no és el millor camí, doncs, per incentivar el Govern que —diguem-ne— contesti les interpellacions d'aquelles maneres que apropin posicions. Perquè, és clar, és cert i legítim que des de l'oposició se'ns demani diàleg, se'ns demani apropament, buscar consens i buscar punts en comú. Però, és clar, el diàleg sempre és entre dos, és a dir, no n'hi ha prou de reclamar aquesta atenció a les propostes, sinó que també seria convenient que s'escoltessin les respostes dels consellers, es veiés quins són els compromisos i no calgués o no fos considerat convenient que, a sobre, un grup parlamentari es pogués després proclamar com l'autor de l'impuls de l'acció del Govern quan el Govern ja es compromet formalment a portar a terme aquestes actuacions.

Per tant, en aquest inici de legislatura, nosaltres, el nostre Grup, quan veiem que el Govern dóna satisfacció a les propostes que se li fan de l'oposició, no votarem mocions que signifiquin o que puguin ser interpretades en clau política que realment l'impuls del Govern es fa mitjançant els impulsos de l'oposició —valgui la redundància—, però el mateix Govern ja té el seu propi impuls, el seu propi compromís electoral i, a més, el ratifica davant de la tribuna. Per tant, nosaltres, per aquestes raons, estrictament polítiques, malgrat que en diverses ocasions hem votat a favor de temes que figuren en aquesta Moció, no li donarem suport aquesta vegada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, l'illustre senyor Saura.

El Sr. SAURA: Senyor president, li demano un minut per al·lusions del Grup del PP, per aclarir-li, per tota la legislatura, que Iniciativa per Catalunya és una formació política independent, que la seva política i els seus candidats són designats des de Catalunya, i ho dic..., i, per tant, que les decisions d'Esquerra Unida pel que fa referència al programa i als candidats són decisions d'Esquerra Unida i, per tant, perquè serveixi —diguem-ne— pels quatre anys.

En segon lloc, i ja en relació amb les esmenes, dir que el que estem fent avui és precisament allò que ens mana l'Estatut: és

una moció per impulsar el Govern. Si prescindíssim de presentar mocions per impulsar el Govern, una bona part d'allò que l'Estatut diu en relació amb el que ha de fer aquest Parlament no tindria sentit.

Les esmenes socialistes, evidentment, no les acceptarem; rebutjarem les quatre esmenes socialistes. Per quina raó? El senyor diputat que en nom del Partit Socialista ha defensat les seves esmenes ha dit que clarifiquéssim què volia dir un marc català. Home!, a la Moció està clarificat. En tot cas, l'esmena del Grup Socialista és qui la desclarifica. Per què?

Per nosaltres clarificar el marc català de relacions laborals vol dir: primera, dir solemnement en aquest Parlament que avui l'Inem i la inspecció de treball són instruments per nosaltres cabdals per a una política laboral. I això és clarificar-ho. Si resulta que l'esmena del Grup Socialista diu que mirem què s'ha de fer després de dotze anys, per nosaltres això no és clarificar. Per tant, una primera clarificació; és a dir, per nosaltres quines dues qüestions fonamentals que avui estan en mans de l'Estat han d'estar aquí. Qüestió clarificada. Què vol dir més, clarificar?

Home, que nosaltres diem de forma clara que volem un consell econòmic i social, a Catalunya, com està en els quatre motors europeus, com funciona en els altres tres motors europeus, però que no funciona a Catalunya; i això és clarificar què entenem per això.

Tercera qüestió: clarifiquem i concretam, quan diem què vol dir aprofundir avui en matèria laboral, el treball del Govern, clarifiquem què entenem per això. Diem que fonamentalment, en aquest període, des del nostre posicionament polític, cal fer front als temes d'ocupació i als temes de salut laboral, i proposem instruments per a això. Això és el que diem. Tota la resta que s'ha dit que diem, no ho diem; que ningú ens ho posi en boca nostra. Nosaltres no estem dient posar fronteres, no estem dient en cap redactat nostre fer una legislació al marge de l'Estatut; això no ho estem dient, això no és objecte de la nostra Moció.

La nostra Moció diu: «Volem fer un marc» i detallem amb quatre punts què entenem per això. I, és clar, no acceptem les esmenes del Grup Socialista perquè treu de la concreció les nostres propostes. I, per tant, a allò que aniríem amb l'esmena socialista és l'actual situació en matèria laboral a Catalunya, que nosaltres no hi estem d'acord. Creiem que, en els temes de formació en el procés de construcció europea, Catalunya ha de tenir un gran marge perquè, possiblement, la formació de Catalunya no és la d'Andalusia, i possiblement la formació de Catalunya és més semblant a altres regions d'Europa, per exemple. I, per tant, en aquest procés és on reclamem, no des de les nostres posicions —hi insisteixo—, cap segregació de política laboral, sinó que estem reclamant allò que en altres regions europees tenen i està funcionant.

I aquesta és la nostra proposta i, per tant, per això no acceptem les esmenes del Grup Socialista.

En relació amb les dues esmenes del Grup d'Esquerra, acceptem la primera, i la segona no l'acceptem perquè ens costa entendre què es vol dir. És a dir, la segona esmena del Grup d'Esquerra diu, literalment: «El Parlament insta el Consell Executiu a fomentar i recolzar una política d'acostament entre els centres de negociació col·lectiva i les bases.» No entenem exactament què vol dir això i, per tant, el fet de no admetre aquesta esmena és perquè no sabem exactament què diu.

En síntesi, rebutgem les quatre esmenes del Grup Socialista, acceptem la primera esmena d'Esquerra Republicana, i no acceptaríem la segona esmena d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Passarem a la votació.

Vots a favor del text de la Moció?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que té la paraula per a defensar-la.

**Moció subsegüent a la interpeHació al
Consell Executiu sobre l'execució, la programació
i el finançament de les obres d'infraestructures
hidràuliques a Catalunya**

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com vostès coneixen perfectament, ara fa dos anys i escaig el Parlament de Catalunya aprovà dues lleis, en relació amb el tema de l'aigua, importantíssimes: la Llei d'infraestructures hidràuliques de Catalunya i la Llei d'ordenació d'abastament d'aigua a l'àrea de Barcelona.

En els objectius d'aquestes lleis es pretenia, o així es va dir, afrontar un dels dèficits més preocupants de Catalunya en matèria d'infraestructura. És a dir, la realització d'obres hidràuliques en la vessant d'abastament, en la vessant de nous regs o en la vessant d'inundacions. A hores d'ara —i així ho varem manifestar en la nostra interpeHació—, el balanç que el nostre Grup fa de l'aplicació i del desenvolupament d'aquestes lleis és un balanç insatisfactori, fonamentalment per tres raons: primera, perquè aquestes lleis tenien, estaven suportades en la previsió d'elaboració d'un programa hidràulic a cinc anys vista, que havia de programar —hi insisteixo— l'execució d'aquestes obres. Ha passat més de la meitat del termini en què aquest programa hidràulic havia de funcionar, i avui, com hem repetit reiteradament en aquesta cambra, encara no tenim aprovat el programa d'obres hidràuliques. Per tant, incompliment en relació amb la programació de les obres hidràuliques que es desprenia de la Llei d'infraestructures hidràuliques.

Segona raó del balanç insatisfactori és que és cert que s'han realitzat obres hidràuliques, en aquests dos anys i mig; és cert que la no-existència del programa hidràulic no ha aturat la realització de les obres hidràuliques, però també és cert que el nivell de realització de les obres hidràuliques ha estat molt per sota d'allò que el mateix conseller, des d'aquesta tribuna, anuncià el febrer del 1990.

I la tercera raó de balanç insatisfactori de l'aplicació i desenvolupament d'aquestes lleis és el rebuig de part important de la població en relació amb el cànon hidràulic. O, dit d'una altra manera, el rebuig de sectors importants de la població, i rebuig que el nostre Grup ja va manifestar el febrer del 1990, que fonamentalment el gruix del finançament de les obres hidràuliques es financés mitjançant un impost específic.

Tot això ha motivat una situació d'*impasse* d'aquestes lleis, una situació complicada, que he de dir que en aquests moments la Conselleria ha obert un procés de negociació. I en aquest sentit, producte d'aquest *impasse* i d'aquesta situació complexa, el conseller ha anunciat —i així ens ho ha comunicat als grups parlamentaris— la voluntat d'entrar en una via de negociació, i que la setmana vinent té una reunió important amb tots els grups parlamentaris. En aquest sentit, part de les propostes que el nostre Grup fa en aquesta Moció —Moció que és producte d'una interpeHació d'ara fa tres setmanes—, una part d'ella s'ha obert camí, ja. Què diu, la Moció que avui els posem a la seva consideració? En primer lloc, el primer punt manifesta la preocupació del Parlament de Catalunya en relació amb l'execució, la programació i el finançament de les obres d'infraestructures hidràuliques de Catalunya. Això és obvi, i jo crec que el fet —hi insisteixo— que el mateix conseller s'hagi adreçat als grups per parlar de la situació actual en aquests temes no fa més que reforçar o que reafirmar aquest primer punt. En aquest sentit, el nostre Grup proposa que el Govern català presenti en els propers dos mesos —en el límit màxim de dos mesos— en aquesta cambra el programa d'obres hidràuliques.

El tercer punt és instar el Consell Executiu a intensificar el diàleg amb les centrals sindicals, les organitzacions de consumidors, les associacions de veïns, i també alhora amb els grups parlamentaris, per tal de modificar les lleis que abans he esmentat, per tal de suprimir l'actual multiplicitat de tributs i recàrrecs que graven el consum de l'aigua. Creiem que no podem mantenir per més temps la multiplicitat de cànon i d'impostos en el rebut de l'aigua.

I a l'últim punt plantejem que, mentre aquest procés de diàleg que s'ha encetat —hi insisteixo— per part de la Conselleria, no arribi a bon port, se suspengui el cobrament del cànon del rebut de l'aigua. Per tant, en síntesi, la nostra Moció és una moció que proposa obrir una via de diàleg, que —hi insisteixo— en bona part està oberta, per modificar aquestes lleis, i la supressió —mentre en això no hi hagi un consens entre tots els grups de la cambra— de l'aplicació del cànon.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Hi ha presentat esmena el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor... Benach?

El Sr. BENACH: Exactament, Benach, senyor president. Moltes gràcies.

Bé, l'esmena presentada, bàsicament, respon a un dels problemes que entenem importants, en aquests moments, de tota la problemàtica de l'aigua a nivell de país i que, a més a més, darrerament ha produït tot un seguit de malentesos. Ha produït un seguit de malentesos, probablement, jo diria que no per casualitat, sinó per tot allò que representa el no-diàleg; és a dir, tot allò que representa el contrari del que més o menys s'havia insinuat en aquesta cambra.

En aquesta cambra, en les interpeHacions anteriors referents a la problemàtica de l'aigua, havia quedat clar per part de tots els grups —tots, sense excepció— que calia diàleg, que calia diàleg, ja que el famós «pacte de l'aigua» semblava tocat de mort. I que calia diàleg per reenfocar un tema que preocupa especialment una part important de la població.

Dintre d'aquesta preocupació global és evident que a les comarques del sud del Principat hi ha un problema afegit, que és el que deriva, bàsicament, de les obres del minitransvasament d'aigües del riu Ebre. Alguns ajuntaments han començat a aprovar mocions plantejant el problema clarament i altres ajuntaments han tingut una reacció respecte a això, una reacció important..., m'acusaven fins i tot d'una certa insolidaritat.

És en part per això que s'ha presentat aquesta esmena, és en part per això que aprofito l'avinentsa per clarificar, jo diria, una mica, la posició de molts ciutadans de les comarques del sud del Principat.

En aquelles comarques, el rebut que paguem els ciutadans i que fa referència a l'aigua, bàsicament es compon de tres parts: per una banda, el preu per metre cúbic d'aigua, el preu que els diferents ajuntaments —sigui directament, sigui a través de societats privades, sigui a través de societats municipals— compren al Consorci d'Aigües de l'Ebre. Aquest preu, evidentment, és un preu de compra, i sobre aquest preu es carreguen els diferents impostos, l'IVA, l'ITS, el cànon hidràulic i el cànon Pla Delta. Però, a més a més, resulta que en aquest preu una part importantíssima, pràcticament quaranta pessetes sobre setanta —nombres rodons— és, precisament, per pagar l'amortització i el finançament de les obres del minitransvasament del riu Ebre.

La segona part del rebut, evidentment, tot allò que són els cànon i els impostos, en definitiva, serveixen per pagar també infraestructura hidràulica. És per això que s'ha dit que era una injustícia, que s'estava pagant pel mateix concepte dues vegades, i això no vol dir insolidaritat, ni molt menys. Fixin-se, il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats, que en les intervencions que hi ha hagut en aquesta cambra, mai —mai, en cap ocasió— s'ha parlat del cànon Pla Delta. En cap ocasió. És a dir, que estem d'acord, evidentment, almenys pel que fa al nostre partit i em sembla que altres partits així ho han dit, a pagar la quota de solidaritat que ens pertoca i, evidentment, la quota que ens pertoca de pagar del que representa el cànon Pla Delta.

Sigui com sigui, penso que aquesta és una problemàtica que s'ha, potser, desvirtuat, i que és bo que en aquests moments, en què s'està intentant —dic «intentant» perquè, francament, vist el resultat de les altres mocions, veig difícil que arribi a bon port, però en definitiva, s'està intentant— obrir una altra vegada una línia de diàleg, és important que la problemàtica de tot un seguit de ciutadans de Catalunya, que darrerament ha sortit d'una manera important en enfrontaments entre diferents ajuntaments, quedi aclarida. És per això que hem presentat l'esmena.

D'altra banda, pel que fa a la Moció, i en la línia de posicionament, és evident que la Moció segueix la línia de totes les mocions presentades anteriorment. Jo ara, a més, els voldria posar un exemple —dir que, evidentment, hi votarem a favor, i a més els voldria posar un exemple—: en aquests moments, en la Moció, en el punt tercer, s'insta el Consell Executiu a presentar el programa d'obres hidràuliques en els dos propers mesos. La Junta d'Aigües ja ha fet una proposta de programa d'obres hidràuliques, i una proposta que puja, aproximadament, 218.580 milions de pessetes. D'aquests diners, 110.440 van a càrrec de la Generalitat i la resta a càrrec dels ajuntaments. Però, és clar, els diners que van a càrrec de la Generalitat surten del cànon; surten del rebut de l'aigua. En canvi, els diners que han de pagar els ajuntaments difícilment poden sortir del rebut de l'ai-

gua; entre altres coses, perquè el rebut de l'aigua ja està prou encarit. I, és clar, evidentment, això implica que els ajuntaments hauran de posar en els seus pressupostos —ordinaris o extraordinaris— un afegit per tot el que és infraestructura hidràulica, mentre que la Generalitat ho tindrà a través de l'impost que cobra en el rebut de l'aigua, no caldrà que ho posi en els seus pressupostos.

Aquest és un exemple de la situació injusta que estem plantejant. En definitiva, la solució, com molt bé s'ha dit, passa pel diàleg, i en aquest sentit hem de celebrar sens dubte la reunió que ha convocat el conseller, seguint el mandat d'aquest Parlament, per al proper dilluns, i l'hem de celebrar confiant que ens porti a resoldre tota la problemàtica que, com ja vaig dir en la interpellació i en la presentació de la Moció, evidentment, és una problemàtica que acaba d'entrar al Parlament, que se'n parlarà; se n'ha parlat anteriorment, se'n parla avui, se'n parlarà properament... I el que és evident és que... es diria que és un dels problemes importants que avui dia hi ha en aquest país, i és un problema que només amb el consens entre tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i també amb el consens amb la societat civil —és a dir, la que no està representada directament en aquesta cambra, però que hi té molt a dir—, pot tenir una solució, diguem-ne, eficaç i positiva per al conjunt dels interessos dels ciutadans de Catalunya.

Per tant, anuncio, doncs, el vot a favor del Grup d'Esquerra Republicana per a la Moció presentada, i acabo insistint especialment en la reunió que s'ha de celebrar dilluns, que nosaltres hi tenim dipositades moltes esperances, especialment si és que s'ha d'obrir el diàleg. Penso que, d'elements, n'hi ha força per dialogar, i que el problema no pot quedar senzillament en l'anècdota que ha estat fins ara.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Poden intervenir els grups que no han esmenat la Moció. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor Saura, vostè recordarà quin va ser el posicionament, doncs, del Grup Popular ara fa dos anys i escaig sobre l'aprovació de la Llei, aquí en el Parlament, que pràcticament se n'ha dit «el pacte de Convergència i Unió amb el Grup Socialista».

Per tant, vostè ja pot comprendre que coincidim plenament amb el contingut de la Moció que vostè ha presentat, que estem d'acord amb el punt tercer i amb el punt quart, i, val a dir, ressaltar, doncs, que en el punt segon que vostè proposa, doncs, en aquests moments, tots els grups parlamentaris ja hem rebut aquesta carta que ens adreça el conseller per tal de, dilluns al migdia, tenir aquesta trobada per poder negociar, ja que, doncs, crec que aquest tema portarà molta cosa a dir, que, bé, doncs, vull dir, no ho acabarem en una reunió, sinó que en necessitarem moltes. Per tant, sàpiga que té el recolzament del Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar, en primer lloc, que votarem a favor dels quatre punts de la Moció presentada

pel Grup d'Iniciativa per Catalunya respecte a aquesta problemàtica que existeix avui en el nostre país, referent a l'aigua.

Pel que fa al primer punt, i, d'acord amb la informació de què en aquests moments disposem, hem de dir que el Programa d'obres hidràuliques té —de la informació de què disposem en aquests moments— diferents problemes, i tots ells relatius al primer punt, que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, de la Moció.

Evidentment, estem preocupats o creiem que els grups parlamentaris estem preocupats i pensem que aquest Parlament també ho ha d'estar, respecte a les tres qüestions que es presenten en aquest primer punt de la Moció: a l'execució, la programació i el finançament de les obres hidràuliques. Pel que fa al finançament, ara mateix ho acaba de dir l'il·lustre diputat senyor Benach, el programa que s'ha presentat i del qual tenim coneixement, que és un programa a quinze anys vista, no a cinc —tal com preveia la Llei, però, en tot cas, això no és cap impediment—, té un pressupost total dels 218.000 milions de pessetes, que —com molt bé ha explicat el senyor diputat— el 50% es finança a través del cànon hidràulic i l'altre 50% a través de les aportacions dels ajuntaments, a través de les aportacions de l'Administració local.

Aquest programa és un programa, des d'aquest punt de vista del finançament, inadmissible perquè no aporta ni cinc, no aporta cap diner dels pressupostos de la Generalitat, sinó que totes les aportacions són o del contribuent o dels ajuntaments.

Per tant, en aquest programa el Govern de la Generalitat únicament fa de banquer, podríem dir. Diu: «*Todo es mío*», adjudica les obres, les inaugura i les altres administracions que paguin, o això és el que pretén amb el programa que ha presentat.

La nostra proposta, la proposta que fem des del Grup Socialista, ja ha estat anunciada reiteradament, que és que aquest programa hauria d'estar finançat no en dues columnes, sinó en tres; és a dir, hi hauria d'haver una aportació del 50% dels pressupostos de la Generalitat, una aportació del 25% del cànon hidràulic i una altra aportació del 25% de l'Administració local. Des d'aquest punt de vista seria un bon programa, un millor programa i, des d'aquest punt de vista, penso que totes les forces polítiques, en tot cas des del Partit Socialista sí, estariem disposades a discutir i a parlar-ne.

En segon lloc, respecte al tema de la programació, si han mirat el contingut del que coneixem fins ara, és un pla i un programa de continguts absolutament genèrics. Els citaré només un parell de frases curioses i que preocupen i que ens han de preocupar, perquè en un dels apartats diu: «Portada d'aigua, dipòsits reguladors i estacions potabilitzadores, 9.000 milions de pessetes». No és dir res, un contingut absolutament genèric. Un altre apartat diu: «Correccions a la xarxa hidrològica a Catalunya, 23.000 milions de pessetes». Escolti, són molts diners, això; vostès no concreten res. És un programa absolutament inconcret.

En segon lloc, és un programa que no estableix ni prioritats ni objectius i, també, val a dir que és un programa que no estableix cap mena de coordinació, el Programa d'obres hidràuliques, amb el Pla de sanejament, que l'hauria d'establir, perquè, tant el Programa com el Pla de sanejament haurien d'estar absolutament relacionats. Per tant, una segona preocupació, d'acord amb el que diu la Moció, respecte a la programació d'aquest Pla.

I, en tercer lloc, també molt preocupats per l'execució, perquè aquest mateix programa preveu..., ho diu amb lletra petita, però preveu que l'execució d'aquest Programa es faci a través de la Junta d'Aigües i no de les administracions locals, quan la major part de les obres i tots els fons a les aportacions financeres són, segons la previsió, de les administracions locals. I tampoc preveu —i tampoc preveu, i aquest és un altre punt en el qual haurem de corregir— que les aportacions de terrenys i les reposicions dels serveis no es diu qui les paga ni qui les finança.

Per tant, totalment d'acord amb aquests tres apartats del primer punt de la Moció i també afegir una preocupació molt important —a la qual aquí no s'ha fet menció, però que es podria recollir en aquest sentit—, que és que aquest programa d'obres hidràuliques ha estat elaborat sense la participació de les administracions locals. És a dir, malgrat, com hem dit abans, que la previsió de finançament és el 50%, no s'ha donat vista, en l'elaboració d'aquest Programa d'obres hidràuliques, a les administracions locals, i no es recullen, tampoc, totes les aspiracions que, històricament, respecte a la problemàtica de l'aigua, han manifestat els ajuntaments. I això es pot documentar amb xifres; no s'ha donat la possibilitat de formular noves peticions a l'Administració local, i la participació dels municipis en l'elaboració del Programa d'obres hidràuliques és un dret inherent a l'autonomia municipal.

Nosaltres hem presentat, des del Grup Socialista, una proposició no de llei en el sentit que s'obri un termini per tal que les administracions locals puguin participar en la seva elaboració i que ho considerem absolutament clau i prioritari.

Respecte al punt número 2 de la Moció, ja ho hem dit, s'ha dit reiteradament, a més a més aquest apartat va estar votat favorablement en una moció anterior, d'intensificar el diàleg amb totes les forces polítiques. Evidentment hi estem absolutament d'acord; això és necessari, prioritari en aquests moments en què la problemàtica és greu i àmplia.

I el tercer punt de la Moció, que és: «Instar el Consell Executiu a presentar aquest programa d'obres hidràuliques dins els propers mesos», totalment d'acord, salvant que, prèviament, s'ha de fer aquesta consulta a les administracions locals.

I el quart punt: «Instar el Consell Executiu a suspendre el cobrament del cànon hidràulic», aquesta també ha estat una iniciativa del Grup Socialista, que hem presentat una proposició de llei demanant la suspensió de l'aplicació, no d'aquest cànon, sinó, fins i tot, del cànon de sanejament mentre no s'aprovi el Programa d'obres hidràuliques.

I respecte a l'esmena que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana, també manifestar que si per part del senyor Saura és acceptada, nosaltres també hi votarem a favor, perquè en el contingut de la nostra Moció també hi era aquest apartat respecte al tema del finançament de les obres d'inversions del minitransvasament de l'Ebre.

I, evidentment —com ja ho ha clarificat el senyor Benach—, es tractava —i tots els grups així ho vam proposar i ho enteníem— que el cànon hidràulic absorbís la inversió que es va fer en el minitransvasament i ningú va parlar del tema del cànon del Pla delta.

Per tant, per totes aquestes raons, manifestar, senyor president, que votarem a favor dels quatre punts de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN: Honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, una altra vegada tornem a parlar del tema de l'aigua i la veritat és que, bàsicament, per repetir temes que ja són coneguts.

El primer punt de la Moció que presenta Iniciativa parla de la seva preocupació quant a la programació, l'execució i el finançament. Jo suposo que parlaven de preocupació abans que el Programa fos fet públic i, en aquests moments, ens trobem que el Programa es coneix —almenys a nivell de proposta— i la senyora Martí ha girat tota la seva intervenció al voltant del Programa que en aquests moments s'està debatent.

Lògicament, jo ara no aniré a contestar el que ha plantejat la senyora Martí, perquè el Programa segueix el seu tràmit normal, es fan els passos que s'han de fer, anirà a la Junta d'Aigües i al Govern en el seu moment, i, una vegada sigui presentat al Parlament, després ja el podrem debatre aquí, però ara no seria el moment de canviar la Moció d'Iniciativa pels temes que ens està traient la senyora Rosa Martí, jo crec que avançant-se als esdeveniments.

La programació, l'execució i el finançament en aquests moments, l'any 91 ja tancat i l'any 92, a nosaltres no ens causa la preocupació que jo veig que causa al Grup d'Iniciativa per Catalunya; no ens causa aquesta preocupació perquè s'han fet obres, s'han fet obres per valor, durant l'any 91, de 5.322 milions de pessetes, sobre un recaptament de cànon de 4.000 milions, vol dir que la Generalitat ha hagut de fer un crèdit, que no l'ha utilitzat tot, però que va ser de 2.250 milions de pessetes, i, per tant, hi ha hagut un esforç i un esforç important. Jo no m'entretindré ara a detallar-li quant en cada un dels elements: infraestructura bàsica, abastaments regionals, etcètera, perquè seria pesat i, probablement, tampoc seria una cosa que vostès desconguin.

Per a l'any 92 l'ingrés previst de cànon és de 7.650 milions de pessetes i les obres en aquests moments detallades pugen fins a un pressupost de 6.560 milions de pessetes. Hi ha una diferència d'obres menors, de gestió del cànon, de pagament dels interessos i del principal del crèdit de l'any 91..., total, els números també ens quadren i tampoc ens porten a dir que hi hagi d'haver una votació d'aquest Parlament a favor de la preocupació per com s'està gestionant aquesta qüestió.

El Programa es desenvolupa per un període de quinze anys; ja he dit que segueix el seu tràmit i, a partir d'aquí, doncs, tampoc veiem nosaltres motiu de preocupació. Les propostes que s'han fet de si tres columnes d'ingressos, que si dos, i tal..., bé, aquest és un tema..., ja he dit que en el moment que parlem del Programa aquí, jo suposo que hi deurà haver en el seu moment una compareixença del conseller, que ell mateix ha dit ja —i jo ho vaig dir fa un mes—, que té ganes de fer quan sigui el moment; allà es plantejaran les coses, es podrà debatre i es veurà, doncs, si s'hi han d'introduir modificacions a iniciativa del mateix Parlament, però, en principi, eh?, ho repeteixo, el tràmit se segueix d'acord amb el que marquen les lleis, que, per cert, vostès, en el seu moment van votar.

Quant al segon punt —el segon punt—, bé, que jo recordi fa un mes ja ho vam votar, exactament això mateix, no? Fa un mes vam votar una esmena nostra on el Parlament demanava al

Consell Executiu que promogués reunions amb les associacions de veïns, amb els sindicats, amb els consumidors, amb les forces polítiques, etcètera. Amb les associacions de veïns, els sindicats i els consumidors, ja n'hi han hagut, n'hi haurà més. Amb les forces polítiques, n'hi ha una prevista per al dia 15; a la vegada participem en totes aquelles altres mogudes locals a les quals, doncs, ens conviden i ens demanen que hi siguem: l'Hospitalet, la taula de l'aigua que promou Comissions Obres, també altra vegada per al dia 15, etcètera.

Per tant, nosaltres entenem que, aquest procés de diàleg, el Govern se l'ha agafat d'una manera seriosa i d'una manera conscient i l'està desenvolupant d'una manera correcta i, per tant, avui, passat un mes, tornar a insistir que s'ha d'intensificar el diàleg..., ja està intensificat, el diàleg ja s'està fent, tal com s'havia de fer.

Vostès afegeixen una cosa que vostès entendran que de cap manera se'ls pot acceptar, que és que pressuposen quin serà el final de les converses, eh? Diuen que el final de les converses ha de ser suprimir l'actual multiplicitat de tributs que graven el consum de l'aigua. Si hem de començar unes converses de les quals ja tenim el final cantat, llavors les converses no val la pena que les comencem, ni tan sols que les continuem, que seria el cas. Això tampoc ho podríem acceptar: les converses tindran el final que tinguin; es faran els retocs que s'hagin de fer, s'ha de mirar d'arribar a un acord, però, en aquests moments, l'acord és desconegut, precisament perquè no hi ha acord i no el podem marcar en una moció que aprova el Parlament.

Aquí jo voldria fer també un comentari a l'esmena d'Esquerra Republicana. Jo crec, senyor Benach..., perdoni, que no ho ha entès; jo crec que no ho ha entès. L'acord, quan es va fer el minitransvasament de l'Ebre, era que els ajuntaments pagaven el 50% i la Generalitat pagava un altre 50%, i això ja em va dir vostè fa un mes que jo estava equivocat, i m'he dedicat a mirar-ho i a comprovar-ho, perquè estava segur que un moment o altre tornaria a treure aquest tema, i l'ha tret a la primera ocasió que ha pogut.

Els ajuntaments el 50% i la Generalitat l'altre 50%. Es va fer per al minitransvasament, s'ha fet per a totes les obres que hi ha a Catalunya, per a totes les portades d'aigües, per a totes les grans obres que afecten el tema hidràulic i, a més a més, ha quedat consagrat a la Llei 5/90. Els ajuntaments van contraure els seus crèdits, que els estan tornant i que estan pagant uns interessos, i això els ajuntaments ho financen com volen, i el cas és que ho recarreguen sobre el rebut de l'aigua. La Generalitat, per la seva part, ha pagat el seu 50%; no només ha pagat el 50%, sinó, en el cas del minitransvasament i amb una discriminació clarament favorable —clarament favorable—, de la qual altres es podrien queixar, eh?, s'han pagat 10.000 milions del revestiment dels canals, i això s'ha fet a iniciativa de la mateixa Generalitat, sense recaure sobre els ajuntaments la part que corresponia, que és la que estan pagant, molt menys de la que haurien de pagar. Ho repeteixo: 10.000 milions de revestiment dels canals.

S'ha avançat el cost del sobredimensionament de la canonada per a futures ampliacions, i això la Generalitat ho ha avançat íntegrament a l'espera que el dia que sigui operatiu, doncs, com que és al 50-50, els ajuntaments ho tornaran, però en aquest cas els ajuntaments s'eviten, altra vegada, els crèdits i el pagament per avançat.

I a més a més, s'ha arreglat el tema del Pla Delta, que vostè ha dit que no se n'havia parlat, i jo fa un mes aquí en vaig parlar. Hi havia el cànon a aplicar i com que el cànon se sumava al cànon del Pla Delta, el que es va fer va ser reduir el cànon de manera que, entre el Pla Delta i el que es paga de cànon es pagui tant com el que paguen les altres poblacions de Catalunya de cànon. Per tant, hi ha aquesta atenció, hi ha el tema del cost avançat del sobredimensionament, hi ha el tema dels 10.000 milions del revestiment i ja està. Si els ajuntaments tenen un problema pendent i han de retornar els seus crèdits i ho carreguen sobre els ciutadans, això és un tema que els ajuntaments han d'explicar, però no té res a veure amb el tema del pacte de finançament del minitransvasament que vostè va traient aquí cada vegada que hi ha ocasió. Ens sembla que aquest tema és així, i almenys així és com els tècnics del Departament i els polítics del Departament ho expliquen al Grup Parlamentari nostre.

Quant al tercer punt, el tema que hem d'instar el Consell Executiu a presentar en aquesta cambra el Programa d'obres hidràuliques dins els propers dos mesos. Bé, totes les previsions diuen que es presentarà dintre dels propers dos mesos, ja ho vam dir fa un mes aquí, ho ha dit el conseller, ho he dit jo, el que no entenem és que si el conseller ho diu, i ho dic jo, ara se'ns vulgui fer votar que ho farem. Ja ho hem dit que ho farem, ja ho hem dit. Els organismes afectats pel Pla en són coneixedors, tant els que estan integrats a la Junta de Govern de la Junta d'Aigües com els municipis. La senyora Martí ha dit si s'havien fet les consultes locals, evidentment que sí, tant l'Associació de Municipis com la Federació de Municipis han estat consultades, han estat consultades les entitats a les quals correspon fer aquesta consulta i entre el 20 i el 30 d'aquest mes aquest programa amb les esmenes, doncs, considerades o no de qui n'ha fet, que són la Federació Catalana de Municipis i l'Entitat Metropolitana, amb aquestes esmenes incorporades o no, es portarà a votació en la Junta de Govern de la Junta d'Aigües. Si, com és previsible, la Junta d'Aigües aprova aquest programa, el conseller ho portarà al Govern, i després el Govern ho trametrà al Parlament, i després en parlarem al Parlament amb tota la calma que faci falta, i el temps que m'imagino que serà bastant.

Per tant, no té cap sentit que ara nosaltres, a iniciativa de vostès votem una cosa que ja hem dit que farem. Ho entendrà —suposo— així, no?

Quant al quart punt, no val la pena que m'hi estengui perquè com que votarem que no el primer, el segon i el tercer, jo entenc que el quart decau, en definitiva, on fa referència a un punt 2 que no pensem votar.

I, per tant, això és tot, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. El senyor Saura pot... *(El Sr. Benach demana per parlar.)* Sí, el senyor Benach, per què demana la paraula?

El Sr. BENACH: Per al·lusions més que directes i contradictòries, fins i tot.

El Sr. PRESIDENT: Bé, més que al·lusions havien dit que no havia entès. Bé, parli un minut, endavant.

El Sr. BENACH: Moltes gràcies, seré molt breu, senyor president. Entre altres coses perquè aquest és un tema que fa temps que va..., i hi continuarà anant segur, perquè continuo dient que probablement jo no ho hagi entès, però vostès tampoc. Jo, miri,

hi ha una cosa que sí que vull deixar molt clara, jo no he parlat, quan he parlat del cànon Pla Delta, és a dir dels diners que pagàvem, he dit que no se n'havia parlat aquí en cap moment que estàvem en contra de pagar aquests diners, he fet aquest matís, aquesta precisió que vostè, aquesta —si és que em permet—, no l'ha entès, bàsicament per tot el rebombori que ha implicat el tema a les comarques del sud, com he dit abans; que aquest cànon concret no l'havíem qüestionat mai, això és un aclariment.

Un altre aclariment, evidentment, seria tot el tema del minitransvasament, que suposo que tindrem ocasió de parlar-ne. Com ja he dit, no es tractarà de fer un debat, però jo tinc una percepció i em sembla que una part important d'aquesta cambra té una percepció sensiblement diferent. És a dir, una cosa és fer de banc i una altra cosa és donar diners, i en aquest cas el Govern ha fet molt més de banc que no pas donar diners, que és el que vostè ens ven. En tot cas tindrem ocasió de parlar-ne.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. *(La Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* La senyora Rosa Martí, per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, per contradiccions respecte al tema de les consultes als municipis.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Molt bé, moltes gràcies, senyor president, segurament que menys. El senyor Coll ha dit que s'havia obert la consulta per part dels municipis, a la Federació s'havia passat el Programa d'obres hidràuliques, a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis. És veritat que és així com ho ha fet el Govern, però jo no he dit això. Jo he dit que amb ànim, respecte a l'autonomia municipal, el que cal és consultar a cada un dels municipis de Catalunya, perquè cada un dels municipis de Catalunya els ha de pagar el 50% del Programa, se li deu haver de consultar, si ha de finançar el 50% del Programa, i l'autonomia i el respecte als municipis exigeix la consulta a cada un d'ells i no als sindicats dels municipis, que són les federacions i les associacions de municipis.

Moltes gràcies, senyor president. I això exactament és el que he dit i no el que ha dit el senyor Coll.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Senyor Coll vol la paraula? *(El Sr. Sanclimens demana per parlar.)* El senyor Sanclimens, per què demana la paraula?

El Sr. SANCLIMENS: Escolti, jo, la Federació de Municipis de Catalunya deu ser un sindicat de municipis, l'Associació Catalana de Municipis, no.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies. Fet l'aclariment, el senyor Coll té un minut. *(Remor de veus.)* Silenci. Silenci!

Senyor Coll, té la paraula.

El Sr. COLL I BERTRAN: Només per assenyalar a la senyora Martí que les obres incloses han estat demanades pels municipis, precisament perquè hi ha una participació d'aquests municipis, i que la consulta s'ha fet, tal com marca la Llei, a aquelles entitats representants dels municipis i que, per tant, ens estem atenent a un llei que vostès van votar. Els voldria recordar això, senyora Martí, i que si ara s'han desdit del que van votar fa dos anys, no és un problema nostre. Nosaltres complim la llei.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Coll. *(El Sr. Rañé demana per parlar.)* El senyor Rañé, com a sindicalista, s'ha sentit al·ludit? *(Rialles.)*

El Sr. RAÑÉ: Crec que amb el mateix sentiment que s'ha sentit el senyor Juli Sanclimens en tant que membre de l'Associació Catalana de Municipis. I només per matisar una qüestió: ha reaccionat amb una gran rapidesa, com si li haguessin penjat una llufa terrible, quan li han dit que era un sindicat. Jo crec que des de la perspectiva de la meva tasca i de la meva percepció, el fet que a un li diguin que és d'un sindicat, no és cap sentit pejoratiu com perquè qualsevol digui que aquest és un element diferent. Jo crec que el sindicalisme i els sindicats... (*Remor de veus.*) Perdó, una associació lliure de persones és un element prou important de vertebració a la vida civil com perquè no es digui que una associació, que és també una associació lliure, en aquest cas d'entitats, sigui una cosa tan diferent i es pugui considerar com a element pejoratiu que justifica una paraula.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Rañé? El senyor Sanclimens vol dir que no ha estat en sentit pejoratiu. (*Rialles.*) És així?

El Sr. SANCLIMENS: No. Jo tinc un respecte absolut pels sindicats, però admito que els sindicats han de fer i han de preocupar-se de les seves coses i les associacions municipals han de preocupar-se de les seves.

Per tant, ni nosaltres tenim ànim de fer de sindicats, ni suposo que els sindicats tenen els ànims de ficar-se amb les administracions municipalistes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara té el seu torn el senyor Saura, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades. Silenci!

El Sr. SAURA: Senyor president, reconec que estic confós. (*Rialles.*) Perquè no sé si he de parlar de les organitzacions municipals com a sindicats o com a suports a accions de govern o no sé...

El Sr. PRESIDENT: No, no en parli, d'això, no. (*Rialles.*)

El Sr. SAURA: Aleshores, d'això, no en parlaré. He de parlar de l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana i, per tant, dir que crec que l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana millora el text; text que vull remarcar que ha tingut el suport de tots els grups de la cambra excepte del Grup del Govern. I, en aquest sentit, dir que el manteniment, evidentment, de la nostra Moció passa perquè tots els grups de la cambra estem preocupats en relació amb l'execució, la programació i el finançament d'un programa que no està presentat avui, que diem que en dos mesos ens presentin el programa per la raó..., no perquè no creiem, no perquè no creiem en les paraules, sinó que el problema és que vostès no compleixen la llei, perquè fa dos anys i mig que l'haurien d'haver presentat.

Aleshores, entenguin, perfectament...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a l'esmena.

El Sr. SAURA: Sí. Entenguin, perfectament, que el nostre Grup intenta posar aquest termini, sobretot, sobretot —hi insisteixo—, per l'incompliment de la llei.

Per tant, el nostre Grup està satisfet del recolzament de tots els grups a la nostra Moció; incorporem l'esmena d'Esquerra Republicana i tot i que el senyor Coll diu que no estan preocupats i que tot va bé, crec que la propera reunió de dilluns demanem categòricament aquest gran optimisme del senyor Coll.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Passem a la votació.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar drets? I senyores diputades, també. (*Rialles.*)

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Ripollès, que defensarà l'il·lustre diputat senyor Piella.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Ripollès

El Sr. PIELLA: Bé. Senyor president, senyores i senyors diputats, del que es tracta aquí, evidentment, és presentar la Moció subsegüent a la interpeHació per a la reactivació social i econòmica del Ripollès.

Per fer només un breu preàmbul, per passar, tot seguit, a explicar en què es concreta aquesta Moció, hem de dir que l'impuls econòmic a Catalunya des de l'any 1985 s'ha fet, en certa manera, reproduint els mateixos esquemes de creixement dels anys seixanta, que diria que la majoria de partits polítics que hi ha en aquesta cambra van blasmar en el seu moment. Recordem, concretament, que quan es va fer el Congrés de Cultura Catalana aquest model de creixement van dir que no era el millor i, evidentment, el desitjable per al Principat.

Aquest model ha originat, concretament, que es produís una Catalunya a dues velocitats; una Catalunya —concretament ahir mateix s'hi va referir el conseller de Política Territorial i Obres Públiques—, en què hi ha un creixement important i sostingut de tot el que és la zona costanera, diguem-ne el Barcelonès, diguem-ne el Tarragonès, diguem-ne el Gironès, principalment, en què hi ha una creació de llocs de treball important, una inversió, tant del país com de fora, potser més de fora que del país, i també un augment demogràfic. Després s'ha originat una altra zona interior a una altra velocitat més petita, considerablement més petita, en què han entrat en crisi un conjunt de sectors tradicionals; això ha originat un despoblament, tant de tipus qualitatiu com quantitatiu i, evidentment, també s'ha originat una molt poca inversió industrial.

Aquesta zona interior, evidentment, fins ara afectava unes comarques molt clares, de tradició industrial, com podia ser el Berguedà o el Ripollès i altres, però principalment aquestes dues; però en aquell moment es veu que això, aquesta tendència, està també entrant en altres comarques que fins ara no havien rebut aquest impuls —diguem-ne— negatiu, com podria ser la Garrotxa.

Centrant-nos una vegada, ara, fet aquest plantejament general, en la zona del Ripollès, hem de dir que, degut a aquesta Catalunya de dues velocitats que s'està originant i que, en definitiva, ja s'ha dit que s'estan reproduint els esquemes dels anys seixanta, s'ha originat que el Ripollès en els darrers deu anys —això són dades concretament de publicacions recents de la Generalitat— ha perdut el 8% dels seus habitants: 2.453, i a partir d'aquí, de la mateixa manera que hi ha una situació sin-

gular, crec que, davant d'una situació singular, es necessita fer actuacions singulars per superar-les. Crec que l'objectiu de tots plegats no és el tema solament del Ripollès, sinó de tota la Catalunya interior, per tal que les oportunitats siguin les mateixes per a qualsevol català, visqui on visqui del Principat.

A partir d'aquí i tenint l'aspecte singular del Ripollès, encara que forma part d'aquesta Catalunya, amb unes condicions econòmiques i socials específiques, s'ha plantejat aquesta Moció perquè, concretament, els raonaments o la contesta que va fer el darrer dia el conseller senyor Macià Alavedra no va acabar de convèncer i, en definitiva, aquí el que es planteja és fer una actuació específica en el primer punt, que es demana que s'elabori en un termini de sis mesos, i que ha de ser una actuació específica del Govern de la Generalitat de tipus interdepartamental.

Ho explicaré. Crec que el tema de la reactivació social i econòmica no és un problema d'un sol departament, sinó que n'afecta molts o bastants. En aquest aspecte, donaré algunes dades, com és, per exemple, que a la comarca en què hi ha hagut una inversió per càpita més petita en formació —és a dir, tenint en compte el nombre d'aturats— ha set, concretament, el Ripollès, que té una inversió en formació de 2.150 pessetes per aturat, quan la mitjana de Catalunya és de 8.251 pessetes per aturat, i evidentment això afecta el Departament de Treball.

Evidentment, després també hi ha altres departaments que poden actuar-hi. Ahir mateix, el conseller de Política Territorial parlava de la imbricació del seu Departament pel que feia als temes de reactivació industrial —concretament, les actuacions de l'Incasol, per tal de tenir, doncs, sòl industrial amb unes condicions adequades i amb un preu, també, adient—, i en aquest aspecte, evidentment, és important veure la darrera memòria que ha fet l'Incasol de les actuacions que s'han fet arreu de Catalunya, i concretament veurem que al Ripollès només n'hi ha dues —una, que es va fer fa temps a Ripoll, i una altra, que sembla que estigui programada, concretament, a Sant Joan de les Abadesses—, quan realment hi ha un triangle locatiu del mateix Departament d'Indústria que afecta Ripoll, concretament, Sant Joan de les Abadesses i Campdevàrol. I al mateix temps, també hem de tenir en compte altres indrets, com pot ser la vall de Ribes o la vall de Camprodon, que també valdria la pena que tinguessin aquest plantejament.

També es planteja una altra idea, en definitiva, que és tendir vers una altra política industrial, que ha de procurar no principalment amortitzar llocs de treball, sinó crear llocs de treball; és a dir, la política que s'ha seguit actualment al Ripollès —i suposo, també, en altres comarques interiors de Catalunya— és, davant d'una crisi, davant d'un problema industrial important, de mirar d'aconseguir que el màxim de persones, doncs, trobin una sortida a nivell de jubilacions anticipades, principalment, i això, en definitiva, origina una situació en què es van amortitzant llocs de treball; per tant, no té futur quant a la perpetuació d'aquesta dinàmica de treball, i crec que, en definitiva, qualsevol dinàmica de reactivació social i econòmica ha de passar no per amortitzar llocs de treball, sinó per procurar crear-ne de nous, que, concretament amb una política de tipus endògena —aquí es parla d'economia difosa; em sembla..., potser és el mateix—, valdria la pena, concretament, activar.

També es parla d'un tema, en un altre punt d'aquesta Moció, concretament d'actuar en el tema de les infraestructures; en al-

guns casos ja s'hi actua, però crec que valdria la pena una planificació global, perquè, actualment, encara moltes infraestructures necessàries i imprescindibles no hi són, concretament, al Ripollès. Hem de ser conscients que la base de qualsevol desenvolupament econòmic, la base de qualsevol generació de treball ve donada, concretament, per un nivell d'infraestructures de tota mena, que faciliten i impulsen el desenvolupament econòmic d'una zona. És a dir, sense infraestructures és bastant difícil —per no dir impossible— un desenvolupament econòmic.

I després, concretament, també, el que es planteja, una cosa que crec que hauria de ser òbvia, que és, concretament, la intervenció del consell —en aquest cas, del Consell Comarcal del Ripollès—, que també hauria d'afectar els diferents consells comarcals que estan en aquestes zones interiors de Catalunya. Fa cinc anys es va fer i es va aprovar la Llei de divisió territorial, concretament es va donar, es va intentar donar un cert protagonisme als consells comarcals, però en aquest moment ens estem donant compte que no s'ha legislat pràcticament res i, en definitiva, en comptes d'actuar sobre una comarca, principalment, mitjançant els consells comarcals, es van creant un seguit de «sucursals» —digue-m'ho així, entre cometes— dels diferents departaments, que, en definitiva, va originant el que em deia l'altre dia un catedràtic de dret administratiu: que l'Administració d'aquest país s'està convertint, cada vegada més, en un terranyina i que fins i tot els experts ja tenen dificultats de saber on són i per on evolucionarem.

En definitiva, la idea global és aquesta: intentem i fem el possible per fer una Catalunya a una sola velocitat. No és bo el missatge que s'intenta donar des del Grup de la majoria, concretament, que a Catalunya tot va bé, que no hi ha problemes, concretament, que tot s'està arreglant, sinó que, en definitiva, penso que és important constatar la realitat, perquè difícilment podem actuar sobre aquesta realitat si no admetem quines són les coses que no ens agraden, i crec que, en definitiva, hem d'aconseguir que tots els catalans tinguin igualtat d'oportunitats, visquin on visquin del Principat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Ha presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, la situació, evidentment, de la comarca del Ripollès, com d'altres comarques del Principat de Catalunya, és, jo diria, potser per a aquesta cambra —com es va veure en la proposta de creació d'una comissió de reindustrialització—, potser per a aquesta cambra no és crítica, però per als ciutadans d'allí, d'aquelles viles, pobles i ciutats sí que, realment, jo diria que és crítica.

És crítica perquè la fase de desindustrialització —que aquí en aquesta cambra es va negar que existís— avança i avança —penso— com d'altres. Jo penso que és l'exponent, també, potser del Berguedà —que després també se'n parlarà—, i comença a ser el plantejament d'altres, com el Pla de l'Estany, i potser —no ara, però amb perspectiva d'un, dos, cinc anys—, serà potser el cas, també, de la Garrotxa.

Les dues esmenes que hem presentat Esquerra Republicana de Catalunya, són bàsicament d'addició i tenen dues voluntats diferents, però jo diria complementàries.

La número 4... És clar que, evidentment, l'escola de formació professional del Ripollès, situada a Ripoll, funciona, té bons professionals, bons tècnics, però, com tots sabem, quan les fases de desindustrialització avancen, quan avancen —una de les fases, la segona, la tercera—, és normal que els operaris, els tècnics, els especialistes comencin a marxar.

Ja fa anys que els diferents operaris que hi havien situats a les diferents empreses, als diferents sectors de producció que hi havia a Ripoll, van començar a marxar cap a Olot, van començar a marxar cap a Vic; en principi era una mena de mesura provisional, que anaven i tornaven, però, cada cop més, ens trobem que marxen definitivament i això implica que quan vinguin altres indústries que es vulguin instal·lar es trobin que tenen aquesta mancança, que hagin d'importar operaris, hagin d'importar tècnics, hagin d'importar gent qualificada.

Per això creiem que cal que des del Departament d'Ensenyament —i, evidentment, des d'Indústria— es potenciï el que és la formació professional, el conveni amb les empreses —que ja n'existeixen— amb diferents indústries i empreses de la comarca, però que es potenciï i s'ajudi a crear aquesta mena de conveni concret per al Ripollès, per començar a adaptar encara més, si cal —ja sabem que amb la LOGSE hi ha aquesta voluntat—, però adaptar encara més, si cal, el que és la formació professional amb el món laboral.

La segona, la 5, és..., jo penso que té un tarannà especial, perquè a vegades ens podem queixar, bàsicament a nivell de ciutadà, a nivell institucional des del Govern de la Generalitat, des d'aquest Parlament, des dels ajuntaments, els consells comarcals, que no hi ha reactivació econòmica, que hi ha desindustrialització, però jo penso que allò més important és que hi hagin les condicions objectives —si és que es pot parlar així, amb aquests termes— per a la reactivació econòmica, sobretot el que allà anomenem «reindustrialització».

I jo penso que el cas del Ripollès, tant amb el tema dels polígons industrials, el que són zones per implantació de noves indústries, hi ha hagut mancances serioses. Es va fer, ja fa temps, per part de la Generalitat, per part de l'Incasol, es va crear un polígon, Casanova de Baix, un polígon que havia de ser i es va vendre —i penso que amb bona voluntat, això sí— per a la reactivació industrial de la comarca. Però ens hem trobat, seriosament, que allò no és un polígon industrial, sinó que s'ha convertit en un polígon de serveis que, bé, està bé, crea llocs de treball —important—, tenim allí la Citroën, tenim allí la Ford, tenim allí una gasolinera, tenim un rentat de cotxes —que és important, ho repeteixo, crea llocs de treball—, per tant, és allò..., va en consonància amb el que es va dir en aquesta cambra: que tot allò que es perdi en el sector de producció secundari va a parar al terciari; és a dir, entre el que perdem de manyans, que perdem d'operaris del tèxtil o que perdem de Conforsa se'n va a parar, en definitiva, a rentar cotxes. No perdem llocs de treball, però jo penso que això denigra econòmicament cada cop més una comarca.

En segon lloc, jo diria també que aquest Incasol —com va dir molt bé un regidor de l'Ajuntament de Ripoll en el seu moment— més que un polígon industrial era un institut de bellesa. I m'explico: quan va haver-hi l'oportunitat d'una petita indústria, en fi, de la conurbació de Barcelona que es volia implantar al Ripollès per crear-hi una mena de planta de compostatge de paper, se li va dir que potser no seria adient que un polígon indus-

trial que estava al costat de la Nacional-152, que allí s'anessin veient els papers i que potser no era el tipus d'indústria adient per a aquell polígon industrial, i penso que estava encertat aquest regidor quan va dir que, més que un polígon industrial, era un institut de bellesa.

D'altra banda, però, jo penso que no és una responsabilitat única del Govern de la Generalitat. Jo penso que l'Ajuntament de Ripoll també ha tingut les seves mancances, i parlo, concretament, d'un cas que ja coneixen tots, i que el senyor Piella coneix molt bé, i que també el Govern coneix, que és el cas, per exemple, de la indústria aquesta Eldor. És a dir, ens queixem..., des de l'Ajuntament jo penso que hi ha hagut un greuge important i continu necessari, i lícit, de demanar que es reimplanti indústria a la comarca, però veiem que quan vénen diferents indústries —i Eldor no ha estat l'única— tampoc disposem de sòl municipal, sòl industrial per poder-hi edificar. Es va haver de fer cuita-corrents, es va haver de buscar, allargar tota la pape-rassa, requalificar, perquè ni amb el pla especial no hi havia la previsió real de tirar endavant.

Aleshores, jo penso que aquí, una mica, repartim responsabilitats. Jo penso que, evidentment, el Govern té la necessitat..., que nosaltres ja hem dit que votarem a favor d'aquesta Moció; creiem que és una declaració d'intencions positiva; nosaltres —com d'altres partits, suposo, també, de la cambra— també estem treballant en plans de reactivació, però, evidentment, amb propostes concretes, tècniques, més que declaracions d'intencions com aquesta, que, evidentment, la votarem a favor. No més faltaria!

Però, d'altra banda —ho repeteixo—, jo penso que el cas d'Eldor és explícit, és a dir allò que deia abans de les condicions objectives: quan una indústria es vol implantar, i el cas d'Eldor potser és... —com ha dit molt bé el senyor Piella, un dels casos de funcionament, nord d'Itàlia, indústria difosa, diversificació de l'oferta ràpida; jo penso que és important—, va voler instal·lar-se a Ripoll, es va trobar que no hi havia terrenys a Ripoll de sòl, en aquest cas sòl industrial públic —de privat n'hi havia un, i al final la cosa no va funcionar— i van acabar marxant. Se'm dirà que potser a Eldor hi van haver altres tipus de raons i que potser el mercat que treballa Eldor —concretament, el dels televisors— estava en recessió i que no era el millor moment per muntar la indústria.

La cosa encara viu, encara bull l'olla, però el que és clar és que si Eldor hagués tingut en aquell moment el polígon industrial a punt, legalment a punt, amb un marge curt de temps, Eldor en aquests moments seria a Ripoll.

I jo crec que són d'altres indústries que en aquests moments es poden trobar en el mateix cas. Per tant, jo penso que aquí cal repartir una mica responsabilitats, és a dir no només..., i no s'ho prengui ara, la majoria conservadora, com que aquí els reconeixem que ho fan molt bé..., no es tracta d'això, però del que es tracta és de repartir responsabilitats i penso que els ajuntaments, en aquest cas, també tenen la seva part interessada, perquè, si no, ens trobarem que aquestes declaracions d'intencions a vegades poden caure en el buit i pot quedar..., tots els partits podem presentar declaracions d'intencions per a reactivacions econòmiques, però que no vagin més enllà.

Per tant, ho repeteixo, dues esmenes, d'addició una —acabo—, una claríssima, que és, penso, que hem de fomentar que hi hagi operaris, que hi hagi tècnics de la comarca, perquè, si no, serà

—a banda del problema del sòl industrial—, serà un dels problemes reals que tindrem, perquè vingui la implantació. Ja sabem que, a banda del sòl industrial, necessitem petita i mitjana indústria complementàries a la que allí es vol instal·lar i, evidentment, especialistes. Per exemple, el cas d'Eldor..., va treballar aquella gent per buscar especialistes i a la comarca encara hi eren.

Però, jo penso que la fase de desindustrialització de la comarca del Ripollès és tan —ja, en aquests moments— accelerada, que si no hi ha un esforç de compensació, perquè tècnics, especialistes, operaris romanguin a la comarca, serà difícil que això ho puguem suportar.

Senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Ara poden intervenir els altres grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, a la comarca del Ripollès hi ha una descapitalització de tipus humà i, per tant, amb greus conseqüències econòmiques. Si ens fixem en el cens, des de l'any 81 fins ara es produeix una baixada del 8% de la població. Aquesta descapitalització té lloc fonamentalment entre el jovent, la qual cosa ens preocupa encara més, ja que justament el jovent hauria de ser el futur de la comarca i del nostre país.

Crec que un dels objectius que hem d'assolir, encara que és difícil, és que Catalunya avanci a la mateixa velocitat també en les comarques de l'interior, entre elles, el Ripollès. En aquestes comarques de gran extensió i importància hi ha d'haver un element coordinador de tota l'activitat industrial, s'ha de fer una política de sumar esforços, de donar facilitat per instal·lar-se en aquestes comarques, que es troben per sota de la mitjana de creixement de la resta de Catalunya.

Hem de fer, també, competitives aquestes zones. Per tant, cal portar a terme, en primer lloc, un conjunt d'actuacions en infraestructures, creant sòl industrial, millorant les comunicacions i les telecomunicacions; en segon lloc, cal facilitar el finançament de projectes industrials, mitjançant préstecs a baix interès i participació de l'Administració amb l'aportació de capital, etcètera. Cal que els organismes competents actuïn coordinadament, per tal que les forces interessades en la dinamització econòmica i social del Ripollès tinguin un marc adequat per al seu relleu.

El Grup Parlamentari Popular votarà a favor d'aquesta Moció perquè creiem que la comarca del Ripollès necessita urgentment una profunda reactivació social i econòmica, i les mesures que ens proposa la Moció avui a debat ajudaran a aquest desenvolupament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Simplement per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè compartim el diagnòstic de la situació, de preocupació, i l'esperit de les mesures que es proposen.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Casadesús.

El Sr. CASADESÚS: Bé. Senyor president, senyores i senyors diputats, m'hauria estat molt fàcil que el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'hagués fet un altre diputat no vinculat a la comarca del Ripollès; no obstant això, he demanat fer-ho personalment, tot i que m'exposo que, fora d'aquesta cambra, amb posterioritat, hi hagi qui digui que no defenso els interessos de la comarca. Però he demanat personalment poder-ho fer.

Vull començar dient, per descomptat, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquesta Moció. Jo hauria demanat al representant del Grup Socialista que l'hagués retirada, però, si la continua tirant endavant, nosaltres hi votarem en contra, per un conjunt d'elements que exposaré aquí, i a més a més, personalment, perquè jo no estic d'acord ni amb l'encapçalament d'aquesta Moció, quan fa esment de la totalitat de la comarca del Ripollès. A la comarca del Ripollès —és cert— hi ha un conjunt, una part d'aquesta comarca que té problemes en els sectors industrials, però hi ha una bona part de la comarca del Ripollès que va bé i tira endavant, i va endavant amb força. Per tant, personalment, jo no estic d'acord ni amb l'encapçalament. (*Remor de veus.*)

Bé. D'altra banda, voldria dir que, un programa específic, tal com el que es demana aquí, a la comarca del Ripollès, ja hi és: el Pla comarcal de muntanya, conseqüència de la Llei d'alta muntanya, aprovada per unanimitat en aquesta cambra l'any 83. El Pla comarcal de muntanya és un pla interdepartamental, tal com es demana en la Moció; és un pla, per tant, de desenvolupament socio-econòmic, i elaborat, a més a més, amb la participació de la comarca. Per tant, en aquest Pla, com a pla interdepartamental, s'hi contemplen programes de millores d'infraestructures, d'equipaments, de sectors productius, patrimoni natural, habitatge, etcètera. I l'únic agent que hi actua, per descomptat, és la Generalitat de Catalunya. Concretament, el Pla comarcal de muntanya del Ripollès, en cinc anys, es preveu fer-hi unes inversions d'11.000 milions, fonamentalment són infraestructures —fonamentalment són infraestructures—, però si aquest Pla comarcal de muntanya, que valoro en 11.000 milions de pessetes per a aquests cinc anys, segueix el mateix ritme que està tenint ara, concretament en aquests moments, l'any 90, amb les dades que em varen facilitar, la inversió ha estat de 450 milions superior a les previsions del Pla; si, a més a més, hi afegim els increments que representaran les obres del túnel de Capsacosta i de Terradelles, aquest Pla d'11.000 milions en cinc anys fàcilment es convertirà en un pla d'uns 17.000, 18.000 milions de pessetes. Per tant, és evident que un pla comarcal no soluciona tots els problemes —no tots els problemes d'una comarca, de cap, es poden solucionar en cinc anys—, però la mateixa Llei preveu que aquest Pla es pugui revisar, l'any 93 li toca, el Consell Comarcal ho està fent, aprofitant l'elaboració del Pla d'actuació comarcal que es preveu en la Llei d'organització territorial de Catalunya. Per tant, això va endavant, no?

D'altra banda, com a conseqüència del Pla comarcal de muntanya, i en la línia prioritària d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat, tal com deia el conseller Alavedra l'altre dia, s'està actuant en el que diríem la creació d'entorn. Què vol dir, des del punt de vista del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, «crear entorn»? Entorn per al relleu industrial, vull dir. Vol dir comunicacions, vol dir ensenyament, vol dir telecomunicacions, vol dir sòl industrial, vol dir pensar en

els sectors terciari i primari, vol dir infraestructures energètiques, vol dir incentius a la inversió, a l'ajuda al finançament, vol dir atracció d'inversions, vol dir reconversió —si es pot, que de vegades no es pot— de les empreses que no necessiten, vol dir formació, vol dir promoció i suport, vol dir informació i assessorament.

Tot aquest conjunt d'accions, que corresponen a diferents departaments de la Generalitat —Política Territorial, Indústria, Energia i Treball, Presidència i Ensenyament— s'estan portant a terme. L'altre dia el mateix conseller Alavedra hi feia un esment, jo hi faré un repàs ràpid. No parlo ja de les comunicacions, perquè aquí se n'ha parlat molt: ha sortit en una de les preguntes, ha sortit en les interpellacions, surt en les mocions... S'està fent una actuació molt important, per connectar-nos amb la Garrotxa, per connectar-nos a través de la Nacional 952 amb Barcelona... Per tant, vol dir que, amb una inversió de prop de 10.000 milions, el Ripollès estarà a una hora, com a màxim, de dos pols de desenvolupament molt importants: Barcelona i el seu entorn, Girona i el seu entorn. Comunicacions, endavant.

Al camp de l'ensenyament hi ha un altre fet que també vull manifestar aquí, que és el creixement que estan experimentant els Estudis Universitaris de Vic. Els Estudis Universitaris de Vic estan creixent i és per tots conegut, senyors diputats, que les empreses valoren molt positivament la proximitat als centres universitaris. Per tant, doncs, vol dir que, amb les millores que es fan en la Nacional 952, tindrem la universitat de Vic molt a la vora.

En el camp de les telecomunicacions cal dir que hi ha o hi ha hagut una iniciativa important, del municipi cap de comarca, però també és cert que la Generalitat de Catalunya, a través del Pla d'obres i serveis, hi està ajudant, hi ha ajudat. Però també a través de la Direcció General de Serveis de Telecomunicació s'està endegant a la comarca del Ripollès un projecte pilot, que és el projecte CITTA, el que s'anomena el Centre d'Integració de Telecomunicacions Avançades, de la Direcció General de Serveis de Telecomunicacions, en el qual s'invertiran 62 milions de pessetes, i aquest centre, a més a més d'afavorir altres sectors, serà, des del meu punt de vista, un servei complementari important de la indústria del Ripollès.

Sòl industrial. El sòl industrial és un tema que se n'ha parlat aquí, i jo agraeixo molt les paraules que ha dit el senyor Joan Puigercós, perquè és que, a més a més, les comparteixo plenament. La Generalitat de Catalunya ja ha fet una actuació important en el polígon industrial Casanova de Baix, polígon que ara fa poc s'ha exhaurit. Ho sé perquè el Consell Comarcal hi buscava un terreny i ens el van pispar. Per tant, sé que s'ha exhaurit fa molt poc temps, no? Però en el Ripollès no hi ha sòl industrial i fonamentalment no hi ha sòl industrial perquè la política que ha seguit l'Ajuntament cap de comarca en aquest tema ha estat molt dolenta. Ha estat molt dolenta perquè va aprovar un pla general l'any 83, que no preveia creixement en sòl industrial. I què ha passat amb posterioritat? A base que l'oposició en l'Ajuntament cap de comarca hi ha insistit molt, s'està revisant el Pla general de muntanya i en poc temps tindrem sòl industrial, per sort, als Pintors i a Mas d'en Bosc, sòl que serà molt important veure com s'hi actua, accelerant els plans parcials perquè pugui fer-se'n ús de seguida.

Li puc dir que en aquests moments —ho ha dit el senyor Puigercós, però ho vull tornar a remarcar, perquè això és im-

portant— hi ha empreses que es volen ampliar, que volen canviar de lloc o que volen venir al Ripollès, i no poden fer-ho per manca de sòl industrial. I això s'ha de dir. Hi ha respostes que diuen: «No, no, escolti, és que pot anar a la nau de Terradelles.» Miri, anar a la nau de Terradelles vol dir com aquell que es vol comprar un «trajo», se'n va a una botiga de «trajos», resulta que només hi ha una americana —quan s'obren els armaris— que, a més a més, és marró, que a més a més, és de la talla 35, i que, a més a més, està feta l'any 53. La gent, quan vol posar una indústria, quan vol ampliar-se, vol escollir. Quan es va a comprar un «trajo», es vol escollir, es vol que hi hagi oferta, no? A part que, evidentment, això va en contra de la política de preus.

Bé, les ajudes per modernitzar els comerços són cinc punts superiors a les altres comarques. S'han fet inversions molt importants a Núria i a Vallter per potenciar els serveis, de l'ordre de 1.800 milions de pessetes, i no només a Núria i Vallter, que afecten directament la comarca del Ripollès, sinó també s'han fet a la Molina, que, tot i que pertany a la Cerdanya, és evident que les inversions fetes a la Molina també beneficien la comarca del Ripollès.

Quant a les infraestructures energètiques —ho deia l'altre dia el conseller Macià Alavedra— hi ha hagut una modificació en el Pla aprovat, d'ampliació de la xarxa de gas; per tant, està previst un nou tram que, sortint de Vic, passarà per Ripoll i arribarà a Ribes de Freser; per tant, això també és crear entorn per al desenvolupament industrial, no?

Des d'un punt de vista d'ajudes a la inversió, des d'un punt de vista d'ajudes a la inversió, s'ha actuat de moltes maneres; s'ha actuat via subvenció directa —també ho deia el conseller l'altre dia—, 450 milions de pessetes; s'ha actuat via Institut Català de Finances, amb el 4,6% de recursos, tot i que la mitjana de població de la comarca del Ripollès respecte a Catalunya és només del 0,47%... I, bé, la Generalitat, seguint en això —ho deia també—, ha actuat en la reconversió d'empreses, si era possible. És a dir, hi ha hagut ajuda de subvenció, hi ha hagut ajuda financera i hi ha hagut ajuda creditícia, però a més a més hi ha hagut una ajuda molt important, que ha estat la d'intentar que aquelles empreses que havien de reconvertir-se, sempre que fos possible —que no sempre ho és—, pogués ser possible.

Bé. Suposo que, per la manca d'experiència, m'he quedat una mica curt de temps, però em podria preguntar, senyor Pella, per què he volgut sortir en aquesta cambra a defensar aquesta Moció. I li diré per què he sortit en aquesta cambra. He sortit perquè —si m'ho permet el senyor president, una mica més de temps— l'Administració de la Generalitat, fonamentalment, i a part —dir-ho abans— que jo sóc bastant més optimista respecte al futur del Ripollès, per totes aquestes raons que acabo de dir, que els il·lustres diputats que m'han precedit en les seves explicacions. Entre altres raons, perquè, a més a més, com a president del Consell Comarcal, estic preocupat de conèixer el món empresarial, i a més els ho diré amb xifres, perquè m'he entretingut a comptar-ho; de les 150, 160 empreses que hi ha a la comarca del Ripollès —i no hi incloc les de serveis—, m'he pres la molèstia d'anar-les a veure totes. De moment només n'he fet 85, i evidentment, he anat a veure les que van bé i les que van malament, les grans i les petites i, per tant, jo sé que hi ha optimisme respecte al futur del Ripollès per tot aquest conjunt d'actuacions que el Govern de la Generalitat ha fet. Per tant, doncs,

per acabar, l'Administració de la Generalitat pot ajudar, pot incentivar, pot crear entorn, pot col·laborar —i això ja ho fa i ho continuarà fent—; ara bé, els problemes de la comarca del Ripollès, senyor Piella, fonamentalment, els hem de solucionar la gent de la comarca del Ripollès. Perquè, miri, les indústries, la riquesa, les creen els empresaris; almenys en el model de societat en què estem, i el gran problema del Ripollès —i vostè ho sap, això— és la manca d'empresaris, la manca de cultura empresarial. Tots els esforços de l'Administració, de la que sigui, no poden ni podran suplir mai l'acció de la iniciativa privada. Avançar en el relançament econòmic és molt difícil. Fer un pas endavant costa molt. És molt fàcil fer demagògia en aquest camp.

En la meua intervenció he parlat d'un conjunt d'actuacions molt positives, realitzades per l'Administració de la Generalitat, que poden i han de permetre avançar, i és més, que han de permetre recuperar la moral individual i col·lectiva de la gent de la comarca del Ripollès, que massa sovint, amb missatges llançats per predicadors del desencís, han fet minvar. Una col·lectivitat que no tingui moral, una col·lectivitat desmoralitzada és una col·lectivitat que no avança.

Senyor Piella, vostè i jo creem opinió al Ripollès, vostè potser més, perquè li agrada molt sortir a la premsa, però pel bé del Ripollès, s'ha de canviar el missatge. Jo sí que li ho demano personalment, senyor Piella: canviï el missatge. Hi ha molts arguments com els que acabo d'exposar que permeten fer-ho. Els acabo d'esmentar. Molts empresaris dels que he visitat també m'ho diuen: «Canviem el missatge.» Canviï el missatge. Jo personalment li ho agrairé, farà un favor a una part del Ripollès, molta gent de la comarca li ho agrairà, i la comarca ho necessita.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadadesús. El senyor Piella té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. PIELLA: Senyor president, en primer lloc voldria contestar per al·lusions, perquè veig que aquí s'està intentant llançar un missatge que, vaja, al meu entendre, no és veritat. És a dir, s'està dient des de fa temps que el problema del Ripollès és un problema de manies, i les manies s'arreglen, suposo, amb píndoles o amb sessions de psicoteràpia. Jo dubto que es puguin arreglar així els problemes del Ripollès.

Bé, i això, en definitiva, no és la meua opinió sinó l'opinió de molta gent i, per desgràcia, jo..., *ojalà*, fos així la solució. Demà, demà...

El Sr. PRESIDENT: Tant de bo!

El Sr. PIELLA: Tant de bo! *Ojalà* és àrab.

Bé, després, una altra cosa també voldria dir. És a dir, també, en el tema, concretament, del que fa referència, que aquest moment ja hi ha un pla al Ripollès, un pla de comarca, un pla comarcal de muntanya, és veritat, però també voldria dir el següent: és a dir, aquest Pla comarcal no s'està complint en una cosa molt senzilla. S'està parlant —el Pla ho diu molt clar— que les pessetes havien de ser pessetes constants i s'està complint en pessetes corrents; en aquest aspecte, concretament, l'Ajuntament de Ripoll va demanar concretament, que es tingués en compte aquesta particularitat i encara no s'ha contestat.

Es pot actuar o no es pot actuar sobre la reindustrialització d'una zona?

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi amb les al·legacions i passi seguidament a l'esmena.

El Sr. PIELLA: Estic contestant les al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: No, és que no existeixen, eh?

El Sr. PIELLA: Les al·lusions, perdoni, senyor president.

Bé, jo crec que es pot actuar i, per exemple, hi ha coses concretes com el cas, per exemple, que s'està fent actualment amb Hunosa, i no vull fer parallelismes.

Contestant, concretament, el que diu el senyor Puigcercós, jo li he de dir una cosa: jo, de la manera que ens han dit, hauríem de retirar la Moció per la senzilla raó que el problema del Ripollès no existeix, és un problema d'algú que creu que no existeix. Jo, per desgràcia, tinc aquí els darrers cens de la Generalitat sobre el Ripollès i no hi ha ni un sol poble, excepte concretament Setcases, Toses i Sant Pau de Segúries, que hagi augmentat de població; és a dir una comarca que es despobra és una comarca que la gent no hi veu..., no té oportunitats de col·locació.

Després també, estic d'acord amb el plantejament de potenciar el tema de la formació professional —això s'accepta totalment— i després, també, estic d'acord amb la primera interpretació de la..., concretament del terreny industrial, i fer constatar que en el darrer anuari o la memòria de l'Institut Català del Sòl parla d'actuacions específiques en zones com són actuacions al triangle del delta de l'Ebre, actuacions a les terres de ponent, actuacions a l'eix del Llobregat, actuacions al triangle Tarragona-Reus-Valls i actuacions a la comarca d'Osona; és a dir, alguna cosa deu fer en terreny industrial la Generalitat.

I després, també, contestant aquesta acceptació del daixòs, del senyor Puigcercós, també li he de dir que hem de ser conscients que l'eficàcia d'una administració és que cada part d'aquesta administració i cada part d'aquest país faci la seva funció, la funció del municipi que és qualificar sòl industrial, la funció d'urbanitzar, concretament, és o bé dels privats o bé de la Generalitat.

I, evidentment, que allò ideal per posar-se una empresa seria que l'empresa trobés el sòl, les naus, les màquines i els treballadors...

El Sr. PRESIDENT: Per darrera vegada...

El Sr. PIELLA: ...però, evidentment, això és impossible.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Piella, per darrera vegada li demano que entri a les esmenes.

El Sr. PIELLA: D'acord. Estic a l'esmena número 5 i vull dir, no, l'esmena..., el número..., el punt número 5 i, evidentment, també acceptem l'esmena del senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció?

(*El Sr. Casadesús demana per parlar.*) Digui, senyor... Perdoni! Com que s'ha iniciat la votació, després em demanarà la paraula; ja m'explicarà per què.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia que és la... (*Remor de veus.*) Sí, el senyor Casadesús per què em demana la paraula?

El Sr. CASADESÚS: No, és que l'he demanada abans que s'iniciés la votació, però el senyor no m'ha vist.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm, digui'm per què me la demana ara?

El Sr. CASADESÚS: Per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Digui en què consisteix la contradicció.

El Sr. CASADESÚS: Senzillament que...

El Sr. PRESIDENT: Perquè, que no estan d'acord, això està clar. (*Rialles.*) De manera que precisi en què... La contradicció és que hagi posat en la seva boca coses que vostè no hagi dit, eh? Aquest és el concepte tècnic de «contradicció».

El Sr. CASADESÚS: Precisament per això he demanat la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Digui'm quina ha estat.

El Sr. CASADESÚS: Bé, senzillament, que, en cap moment, jo he dit que ni el senyor Piella ni ningú d'aquesta cambra tenia manies. Senzillament he dit que era un problema de missatge, i com que això ha portat després a parlar d'especialistes, metges i tot això, m'he sentit molest. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Moció sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà, que defensarà l'illustre diputat senyor Joan Roma. Té la paraula.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reactivació social i econòmica de la comarca del Berguedà

El Sr. ROMA: Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, amb la intervenció que m'ha precedit i l'anterior, també, per part de l'illustre diputat senyor Coll i Bertran, crec que tenim garantit, el Grup Socialista, el vot afirmatiu del primer punt de la Moció que he presentat, perquè el senyor Coll i Bertran ha dit que les promeses que fa Convergència i Unió es compleixen en aquest Parlament —ahir ja vam veure que no, que el Pla territorial fa nou anys que està promès i encara no està fet—, però que el primer punt de la Moció que he presentat, i que, en part, també contradiu l'anterior intervenció feta per l'illustre diputat senyor Casadesús, si no hi havia problemes a la comarca del Ripollès o a la comarca del Berguedà, per què, senyors de la majoria, en el seu programa electoral del 88 van prometre un programa específic per a la comarca del Ripollès i la del Berguedà? Si en el Ripollès ja era suficient tenir un pla comarcal de muntanya, com també tenim en el Berguedà, per ser comarques de muntanya, i que, de fet, aquests plans només el que fan és fer les inversions mínimes indispensables de qualsevol Administració sobre el territori, no hi han inversions noves, no hi han inversions especials, no hi han inversions específiques per a aquestes comarques, sinó un reguitzell, entre altres coses, dels traspàs dels ajuts compensatoris d'alta muntanya a molts pagesos i tot això, per tant, no diu res de nou, per què, si no hi havia problemes específics i greus en aquestes comarques, en el seu programa es comprometien a un programa específic per a aquestes dues comarques?

Bé, de fet, això és el que demanem —o el que demano jo, concretament— en el primer punt de la Moció. De fet, vaig anunciar quan vaig defensar la interpellació sobre el Berguedà que, malauradament, teníem raó el Grup Socialista quan des de fa vuit anys —o sigui estem ja en el novè any— que demanem un pla especial, unes mesures especials per a la comarca del Berguedà. I això, primer, ho va defensar l'illustre diputat senyor Santi Riera i, posteriorment, jo mateix la passada legislatura.

I ho vam fonamentar amb unes dades concretes, unes dades objectives, unes dades que indiquen no solament —com abans deia el senyor Piella— amb descens d'habitants, que en el cas del Berguedà és una mitjana, actualment, de 350 habitants per any que es perd a la nostra comarca, sinó en dades com són les de l'atur. Si l'atur del Berguedà està a l'entorn del 18%, la mitjana de Catalunya està al 10%; per tant, vuit punts per sobre de la mitjana catalana. Si hem perdut en deu anys 5.000 llocs de treball és que, realment, la situació de la comarca és extraordinàriament greu.

I també vaig anunciar, ara fa un mes, en la defensa de la interpellació, que no solament s'aturava aquesta crisi a la comarca sinó que continuava la davallada i, fins i tot, en alguns aspectes es podia agreujar. He d'anunciar que en el mes que ha transcorregut entre la defensa de la interpellació i la substanciació d'aquesta Moció, ja s'ha confirmat la pèrdua de 250 llocs de treball que afecten Berga capital, Gironella i Puig-reig i que, molt probablement —i també ho vaig dir el mes passat—, molt probablement d'aquí a finals d'any es podran afegir entre 300 i 400 llocs de treball més que, en aquests moments, estan en gravíssima situació i en molt probable pèrdua.

Per tant, això són dades que indiquen que la seva política no és bona, que no ha donat fruits com per redreçar i evitar que dues comarques, com són el Ripollès i el Berguedà, puguin enfocar la seva sortida en unes mesures radicalment diferents de les que hem tingut fins ara, i, per tant, aquí si en dotze anys de govern de Convergència i Unió no s'ha resolt un problema, vol dir que les mesures que s'hi havien posat eren totalment inadequades. I això ho vaig dir perquè hi havia..., normalment, per sortir del pas, es treu un magnífic fulletó, en el qual hi ha dinou comarques, ara s'ha tret un altre fulletó del Cidem, també molt ben editat, continua havent-hi una obra fantasma que també, contradient el senyor Coll i Bertran que abans ha dit de «les promeses que es compleixen», doncs, molt bé, fa dos anys que s'està anunciant —anuncis a tots els diaris i els mitjans de comunicació—, amb aquests magnífics fulletons, l'existència d'un polígon industrial que no existeix. Un polígon de l'Incasol, que només té el cartell. És el polígon de Sant Jordi a Cercs: fa dos anys que en tota la documentació de la Generalitat figura com a acabat; no hi ha ni la primera pedra.

Per tant, esperaria i voldria que les promeses es complissin. Per tant, aquí, què fem? En aquesta Moció fem un primer punt, que és, bàsicament, còpia literal del programa de Convergència de l'any 88, en què es prometia un programa específic per a la comarca del Berguedà.

Bé, creiem que quatre anys són temps suficient per tenir aquest programa; d'aquí ve que ara donem sis mesos més per tenir-lo fet i que se'ns presenti aquí en aquesta cambra.

En el segon punt demanem: «Impulsar modificacions a la política industrial actual». Evidentment. Si en dotze anys no ha donat el resultat que es buscava, lògicament, s'ha d'anar cap a una nova política industrial que, realment, serveixi per reindustrialitzar la nostra comarca, amb el que deia a la interpellació d'una discriminació positiva. No val, no serveix que, davant del problema d'una comarca, el Govern de la Generalitat es limiti a posar aquella comarca en un fulletó i es digui: «Molt bé, hi ha una comarca més amb problemes, doncs, ja en tenim dinou; doncs, bé, no ve d'una.» Molt bé. I d'aquí quatre anys acabarem amb un fulletó que hi hauran vint-i-quatre o vint-i-cinc co-

marques amb problemes de reequilibri territorial, en fi, que marxa la gent, que es desindustrialitza, i això s'elimina.

Per tant, prioritzem a tothom i no prioritzem a ningú, que és el que passa en aquests moments en el cas del Berguedà i —com abans també ha dit el senyor Piella— en el cas del Ripollès.

Per tant, volem modificar..., una modificació de la política industrial, de la política d'ajuts, dels incentius i —l'últim, el tercer punt— vehicular la seva política. La política de la Generalitat no pot ser una política com ara, que, per una banda, hi ha l'oficina del Cidem, per l'altra hi ha un dinamitzador econòmic, per un altra hi ha el consell comarcal, per una altra el consorci... En fi, això s'ha de coordinar, s'ha d'elaborar una col·laboració institucional de manera que les inversions de la Generalitat es canalitzin per mitjà ja de les institucions que tenim a la comarca, que són dues que demostren la seva eficàcia; en el cas del Consell Econòmic i Social, recentment constituït, i en el cas, també, del Consorci de Formació i Iniciatives Cercs-Berguedà, que és el principal impulsor de les iniciatives que han anat sorgint darrerament a la comarca i que juntament amb ajuts de la Comunitat Econòmica Europea i de les institucions que estan formades allà, doncs, té uns bons resultats que són dignes d'elogi.

Voldríem que la Generalitat aquí tingués un major protagonisme, això vol dir unes aportacions sensiblement més grans de les que en aquests moments s'hi està fent i vehicular tot, tant de la Conselleria de Treball, com d'Indústria, com d'Economia, com de Política Territorial per aconseguir que, de forma conjunta, es redreci i es reindustrialitzi la comarca del Berguedà.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. No hi ha esmenes. (Pausa.) És veritat. Doncs, per Esquerra Republicana i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana comparteix la idea de la necessitat de la reactivació social i econòmica del Berguedà.

Aquesta comarca és evident que s'ha de comptabilitzar entre les comarques del nostre país que estaven en franca recessió social i econòmica. Recessió social perquè el Berguedà perd habitants i els perd, per una banda, per la crisi de la mineria i del sector tèxtil, i, per altra banda, en poblacions petites, perquè —com explicaré després— encara no compten amb serveis bàsics. Recessió econòmica de la qual només citaré una dada: la taxa d'atur al Berguedà depassa molt la mitjana a Catalunya.

El meu partit va donar prioritat —en el seu programa electoral en les passades eleccions— a una política de reequilibri territorial. I és per aquest motiu que ens sentim especialment sensibles quan en aquesta cambra es debaten aspectes que hi fan referència, encara que siguin d'àmbit comarcal, com és aquest cas, i que fins i tot podem discutir la conveniència de cercar remeis i la forma d'aplicar-los, és a dir d'una forma global o comarca per comarca. En qualsevol cas, sí que estem d'acord amb el fonament de la qüestió, és a dir que la Generalitat de Catalunya ha de destinar, pels conceptes que es cregui més oportuns, més inversió a aquestes comarques.

És per això expressat que manifestem el nostre suport a la iniciativa substanciada pel diputat senyor Roma. En tot cas, he de dir que hem introduït una esmena, una esmena d'addició,

que, evidentment, no té la intenció de modificar el sentit de la Moció, sinó que només pretén concretar i puntualitzar perquè aquesta és l'única via possible per poder avançar.

I també perquè alguna afirmació feta l'altre dia pel senyor conseller d'Economia obliga a aquesta determinació. El mateix conseller emprava una expressió que defineix el significat d'aquesta esmena i que és una expressió que avui mateix s'ha tornat a utilitzar: la de crear entorn. Doncs bé, així demanem que en aquest programa específic per al Berguedà es contempli la millora de la xarxa viària, no la de l'eix del Llobregat, sinó la comarcal i, sobretot, la intercomarcal, és a dir les carreteres de Gironella a Vic, de Berga a Solsona, i de Berga a Ripoll.

En el tema de l'electrificació rural, el senyor conseller va dir, textualment: «S'inverteixen 100 milions de pessetes per a l'electrificació de masies aïllades». Doncs resulta que PERC, és a dir Pla d'Electrificació Rural de Catalunya, d'anys anteriors encara s'han d'executar al Berguedà; que més d'una desena part del territori del Berguedà encara s'ha d'electrificar, i resulta —a tall d'anècdota, però prou reveladora— que hi ha masies que se'ls obliga a col·locar el que s'anomena un dosificador d'aigua per al tractament d'aquesta i que resulta que no tenen corrent elèctric, i, en últim terme, l'extensió del servei de telèfon.

Aquests, per tant, la xarxa viària intercomarcal i comarcal, l'electrificació rural i l'extensió del servei de telèfons són aspectes previs i fonamentals en tota altra actuació i que, a més a més, intervenen directament en la valoració de qualitat de vida i també en la promoció del turisme.

Evidentment que apostem, també, per una política d'incentius per a la indústria. Només cal fullejar aquest llibretó editat pel Departament d'Indústria —concretament pel Cidem—, el títol del qual és *Oferta de sòl i localització industrial del Berguedà*, que només fullejant-lo és sorprenent detectar que hi ha 22 polígons industrials o zones industrials que tenen en aquests moments el cent per cent del sòl disponible sense ocupar; 22 polígons industrials. I, evidentment, estem també..., perdó, en tot cas, per tant, fa falta al Berguedà, en aquests moments, no sòl industrial, sinó tot el contrari, és a dir incentius a la indústria, a les indústries en particular, perquè es puguin instal·lar al Berguedà.

I, evidentment, estem també per a la coordinació de les administracions, la de la Generalitat, la comarcal i la local, per la qual cosa veiem bé l'esmena presentada per Iniciativa amb els dos organismes específics creats i, a més a més, amb els dos organismes específics creats al Berguedà, és a dir el Consell Econòmic i Social i el Consorci de Formació i Iniciatives Cercs-Berguedà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Per manifestar un cert complex per part meua davant d'aquesta intervenció perquè, després d'explicar o d'escoltar les teories de l'impuls del partit de Govern, un arriba a la certa conclusió d'aquells versos de «Jo sóc jo, jo sóc l'àrbitre; tots els altres, al capdavant, com a màxim, sou els meus coterranis.»

Bé, com a coterrani parlamentari, vull dir, més enllà de la veritat oficial que es digui aquí, la realitat és que hi ha unes zo-

nes de Catalunya que jo no sé si van a segona o tercera velocitat, però que tots els indicadors —i perdonin, que encara sigui des de fora de l'àmbit de l'acció de Govern— hi ha gent que opinem, aquí i a fora, que no s'està desenvolupant el nostre país al mateix ritme, i que com que no hi ha un pla d'ordenació —com ahir se'ns explicava—, vull dir, que pugui d'una manera harmònica tirar endavant el nostre país, cal, necessàriament, que en punts determinats, afectats per unes circumstàncies específiques que els posen a la cua del desenvolupament, es facin actuacions singularitzades que permetin recuperar el ritme i la dinàmica de la resta del país.

I aquest és el sentit, suposo, de la Moció proposant i de l'anterior, més enllà de les afirmacions i de les xifres concretes i puntuals de les inversions, perquè no és solament amb inversió que s'aconseguirà una reactivació econòmica.

Nosaltres, i en aquest sentit aprofitem per posicionar-nos respecte a la Moció, participem per aquestes raons que dèiem de la necessitat d'elaborar, en un termini breu, un pla específic. I volíem, i encara que poguéssim semblar redundant amb el punt tercer d'aquesta Moció, que es fes amb una participació activa dels representants de les organitzacions econòmiques i socials, per diverses raons: primer, per ser congruents amb el nostre posicionament de defensa de la necessitat d'un consell econòmic i social; segon, perquè les mateixes centrals sindicals, fa relativament poc, van fer una reflexió i un acte de presència important a Berga al voltant, precisament, d'aquestes coses que no existeixen oficialment, com és la desindustrialització al nostre país —ja sé que no existeix, perquè aquí s'ha dit que no—, que, d'alguna manera, ara se'ns deurà dir les xifres d'inversions per demostrar que és una de les comarques que hi ha un pla i una actuació de Govern més important, però, a pesar de tot, i suposo que equivocadament, les centrals sindicals opinaven el contrari, fins al punt que hi van anar de manera expressa.

Encara que sigui per fer-los sortir del malentès que tenen en relació amb aquella zona, seria bo, seria bo —hi insisteixo— que en aquest procés hi participessin activament, així com les organitzacions empresarials, que, d'altra banda, veig que estan ja organitzades a nivell del Consell Econòmic i Social, a nivell comarcal, però nosaltres ho volíem singularitzar en el sentit de no solament participar en el moment d'execució d'aquest pla, sinó també en el moment de l'elaboració, en el moment de la discussió.

Absolutament..., i aquí quedaria justificada l'esmena número 1 que hem presentat. Absolutament d'acord, per les raons que abans hem exposat, que és necessària una discriminació positiva, i, en tercer lloc, quan es parla de la coordinació i de la col·laboració institucional que aquí es fa..., en el text de la Moció es fa referència al Consell Econòmic i Social i al Consorci de Formació Iniciatives Cercs-Berguedà, nosaltres proposem que s'hi afegeixi: «i del mateix Consell Comarcal del Berguedà» i, naturalment, dels ajuntaments de la comarca.

I, per què? Nosaltres creiem que a la Llei de divisió, d'organització comarcal de Catalunya hi ha una figura que, la veritat és que creiem que no va ser encertada, que no es va definir prou, que són els plans d'acció comarcal. Els plans d'acció comarcal són un híbrid entre el memorial de greuges i un instrument urbanístic, però sense els aspectes coercitius o de compliment obligatori que l'Administració pot utilitzar. I per tant, fruit d'això ha estat la dificultat que el conjunt dels con-

sells comarcals han trobat a l'hora de dir: «Anem a fer el Pla d'acció comarcal» i no han sabut si havien de fer això, un pla estratègic —per utilitzar una expressió que s'ha utilitzat en altres administracions—, un pla general de tipus comarcals o, simplement, l'inventari de dèficits.

I aquest és un problema que el Bages es va trobar quan va començar a treballar amb el «Bages 2000», no ha sabut passar de la recopilació de dades a un pla d'actuació estratègic o ho està intentant, i suposo que d'altres comarques, en aquests moments, estan en aquesta dificultat de no trobar massa el paper d'aquest instrument previst en aquesta Llei.

Precisament, un pla d'aquestes característiques, que no pretén ser un pla solament industrial, sinó un pla de reactivació social i econòmica, el Pla d'acció comarcal podria ser possiblement un marc que, d'alguna manera, possibilités incloure el pla que s'hagués elaborat a nivell de Consell Executiu i amb la participació de les forces econòmiques i socials i que, per tant, d'alguna manera, pogués contemplar coses que corresponen a la iniciativa privada, però també determinats aspectes que afecten directament les administracions. I en la mesura que fos capaç —ja ho dic, que fos capaç, però per altres problemes, que són els de la representació a nivell dels consells comarcals— de posar-se d'acord amb els ajuntaments, intentar una acció concertada en el conjunt de la comarca.

I, per tant, era en aquest sentit que es feia aquesta proposta d'addició, en el sentit d'intentar assenyalar o de forçar que els plans d'acció comarcal poguessin o intentéssim veure si poden esdevenir instruments operatius i que, d'alguna manera, puguin acabar de donar sentit —hi insisteixo, al marge d'altres problemes— al mateix contingut dels consells comarcals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Ara poden intervenir els grups no esmenants. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en els darrers deu anys a la comarca del Berguedà s'han perdut 5.000 llocs de treball. Mentre que a tot Catalunya la mitjana d'atur és del 10%, al Berguedà és del 18. Vuit punts per damunt de la mitjana de Catalunya, és un percentatge molt elevat que converteix el Berguedà en una comarca on cal prendre mesures excepcionals.

A diferència del que succeeix a la comarca del Ripollès, l'atur a la comarca del Berguedà s'integra fonamentalment per gent gran, per gent amb una edat en la qual és molt difícil trobar un lloc de treball alternatiu; amb un atur estructural de persones que difícilment tornaran al mercat de treball, això en un marc en el qual el sector tèxtil està en crisi i la mineria en un procés de reconversió que fa que de 1.000 llocs de treball s'hagi passat a 200.

El Cidem fa el que pot, però no tot el que hauria de fer. Un centenar de milions a l'any són molt pocs. Que el Govern de la Generalitat ha fet infraestructures per millorar les comunicacions del Berguedà salta a la vista —el Berguedà d'avui, comparat amb el Berguedà de fa uns anys, ha millorat bastant—, però el Govern de la Generalitat ha de tenir en compte que el Berguedà és una de les dues comarques, juntament amb el Ripollès, que pateixen una forta crisi industrial, en xifres d'atur per damunt de la mitjana, amb gran nombre de llocs de treball perduts, i per això requereix una atenció especial.

El Grup Parlamentari Pòpular votarà a favor d'aquesta Moció, perquè creiem que les mesures que es proposen ajudaran a reactivar socialment i econòmicament el Berguedà.

Moltes gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Esteve.

El Sr. ESTEVE: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, correspon fixar la posició del Grup de Convergència i Unió respecte a la proposta del Grup Socialista, la Moció del Grup Socialista.

La Moció presentada pel senyor Roma i substanciada en aquest moment té un punt central i cabdal, que és el segon, que diu: «Impulsar modificacions en l'actual política industrial del Consell Executiu pel que respecta al Berguedà». Nosaltres, com explicaré, no creiem que aquesta política s'hagi d'esmenar i, per tant, avancem que votarem en contra.

Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat ha fet una diagnosi adequada i també ha fet una política adequada per al rellançament d'aquesta comarca. Concretament, la diagnosi —no m'hi entretindré— es basa, com saben vostès en la presència molt significativa de dos sectors bàsics, que és el del carbó i el tèxtil de capçalera, que han tingut crisi a tot Europa. Això ha produït repercussions negatives tant a la base industrial com demogràfica, i permetin-me que els digui que nosaltres, això, no ho neguem. O sigui que quedi clar, que quedi clar en aquest Parlament, que nosaltres no diem que a la comarca del Berguedà no hi passa res, i que per tant no es digui, es prengui la posició que prengui el Grup nostre, que diem que a la comarca del Berguedà no hi passa res.

En tot cas, el que defensarem és que dintre d'aquest problema i davant d'aquest problema, el nostre Govern ha pres una política adequada. Diu vostè: «Aquesta s'ha de canviar, ja que no ha resolt el problema econòmic del Berguedà.» Bé, això és un argument que, a la meua manera de veure, no és correcte. L'hauríem de canviar si fos dolenta, no si resol el problema econòmic del Berguedà, perquè si gràcies a una política resoluéssim el problema econòmic de totes les comarques de Catalunya, ja no s'hauria de preocupar cap més empresari, no s'hauria de preocupar ningú. Ja només hauríem d'aplicar una política i el país aniria de meravella. No. El que hem de canviar de política és si aquesta política no és prou bona. I en tot cas, vostè, senyor Roma, el que ha anat dient és una sèrie de mesures que no són propostes concretes: fer una comissió nova no és una proposta concreta operativa; fer un pla no és operatiu, ja que ja n'hi ha un, i en tot cas, l'únic concret que ha tornat a esmentar, una vegada més, ajuts i incentius.

Miri, el tema de política industrial, ja ningú defensa la política subvencionadora, exclusivament, com ningú defensa les polítiques ultraliberals «que tothom s'espavili». Ara tothom defensa la nostra política, la que ha estat de sempre, que el fonamental és crear l'entorn idoni perquè es desenvolupi el mercat. Creiem en el mercat, creiem que és l'element regulador fonamental, i per això volem crear les condicions idònees perquè es desenvolupi. En aquest sentit, per tant, les subvencions, creiem que són una eina complementària, però no la bàsica. Com deia el conseller Alavedra quan va respondre la seva interpellació, sap vostè perfectament que no s'ha perdut cap inver-

sió industrial en el Berguedà perquè no s'hagi donat una subvenció, no ja del 20%, sinó inferior. Perquè, efectivament, no es donen del 20%, no arriben normalment al 20%. El que no sabem és si se n'ha perdut alguna perquè no ens va passar el 70, però em sembla que ja va quedar clara, també, la posició del conseller i del Govern respecte que, si hem de resoldre el problema a base de 70%, no podem i, en tot cas, estem absolutament en contra de qui ho fa. El que passa és que el Govern socialista no pren les mesures adequades. (*Remor de veus.*)

De tota manera, pensi, senyor Roma, que sobre el tema de les subvencions hem de relativitzar una mica. Miri, hi ha moltes empreses, d'aquestes que estem parlant que s'implantin aquí, que ja no contemplen en els seus *dossiers* de decisió la subvenció. I no la contemplen perquè no és un factor de mercat. Miren si hi ha una bona gent, bona plantilla, costos adequats, infraestructures... Decideixen la inversió i, quan l'han decidit, diuen: «Hi tenim dret, a una subvenció? Sí. Doncs, demanem-la.» Això sap que és veritat. Per tant, relativitzem l'efecte de les subvencions, eh?, i en tot cas li recordaré una frase molt recent del senyor Solchaga, que diu: «No hay estímulos que valgan para la inversión; lo único que cuentan son las expectativas.» Eh? Nosaltres no som tan liberals com el senyor Solchaga, ja li ho avanço i, per tant, mantenim el criteri que les subvencions tenen la seva utilitat.

En tot cas, i per acabar amb el tema de les subvencions, li recordo només una cosa que ja sap, perquè s'ha dit: que la comarca del Berguedà, tot i que té una població del 0,67% de la població catalana, i tot i saber que els criteris d'inversió no són exclusivament en funció de la població, l'Institut Català de Finances ha aplicat el 6,5, i les subvencions per a equilibri territorial són el 16. Això és discriminació positiva, que diu vostè —ho és, evidentment—, i és el que cal fer.

Per altra banda, a la comarca del Ripollès, vostè sap que en aquests moments, Textil Santanderina —empresari català, per altra banda— i Aplicsa, del Departament d'Indústria, prenen la participació —a Aplicsa, evidentment, minoritària— per resoldre la crisi del grup Esteve, de tissatge, acabats i filatura. Bé, vostè mou així el cap, però pensi que salvem 250 llocs de treball i pensi una cosa: això és discriminació positiva, perquè la política de la Generalitat no és prendre participacions. Li diré més: el sector no té cap alegria, que la Generalitat faci això, però la Generalitat ho ha de fer, i ho fa, i ho explica. Però el sector no té cap alegria.

Deixo, doncs, les polítiques de subvencions sobre les que em fa l'efecte que la posició nostra és prou clara, i permetin-me que entri en el que podríem dir el «nucli dur» de la política industrial, que és, com deia abans, la millora de l'entorn econòmic. Repetiré coses que s'han dit; per tant, disponibilitat d'infraestructures, fonamentalment millora de l'eix del Llobregat, concretament s'iniciarà ja molt properament el desdoblament de Sant Fruitós a Sallent; revolució, per tant, en les comunicacions viàries de la comarca.

N'hi ha d'altres de molt més importants. Concretament, la inversió de Catalana de Gas, provocada d'alguna manera pels acords, com vostè sap, amb la Generalitat, de 2.350 milions en el gasoducte Manresa-Berga. Com també l'electrificació de masies, la inspecció tècnica de vehicles, la millora de la qualitat del servei elèctric, la creació i promoció de sòl industrial, la formació... Bé, em sembla que no cal que repeteixi arguments que,

per altra banda, s'han donat —perquè també s'han aplicat— a la comarca del Ripollès i, fa un moment, el diputat Casadesús n'ha fet esment.

Tot això que he explicat respon, tant en l'àmbit de subvencions com, sobretot, en la creació de l'entorn econòmic, a un programa d'actuació. És a dir, hi ha programa d'actuació. Però és que, aquest programa d'actuació, és important que tinguem en compte que està absolutament emmarcat dintre del Pla comarcal de muntanya del Berguedà, que concretament contempla. En primer lloc, tots els objectius econòmics que el Pla contempla lliguen perfectament amb tot el que he explicat anteriorment i amb la política industrial del Govern de la Generalitat, tant en infraestructures com en accions per recuperar l'activitat econòmica, com en l'aprofitament d'altres activitats econòmiques de la comarca.

Segon, aquest Pla comarcal de muntanya té una altra virtut molt important, i és que aquesta acció de tipus industrial s'emmarca dintre de la política global. Si vostè se l'ha mirat a fons —i estic segur que ho ha fet— sap perfectament que la globalitat d'aquest pla és inqüestionable; per tant, totes aquestes crítiques que es comenten, de l'acció punt a punt, la improvisació, no tenen base.

I, tercera, aquest Pla comarcal de muntanya, a més a més es compleix. I sap perfectament —jo porto com a exemple les dades del 90— que les inversions previstes eren de 2.300 milions i se'n van realitzar 2.266. I en tot cas, la major part d'aquestes inversions, en l'àmbit d'infraestructura i sectors productius, que és el que en aquest moment ens està ocupant als qui parlem.

Miri, quant a les institucions actuant a la comarca, el Departament d'Indústria vetlla perquè totes aquestes iniciatives estiguin coordinades i potenciades, i tinguin el que se'n diu «sinèrgia positiva». Nosaltres no veiem cap necessitat de crear una comissió de comissions, perquè entenem que mereixen ple respecte el Consell Econòmic i Social, el Consorci de Formació i Iniciatives Cercs-Berguedà, i naturalment, el Consell Comarcal i els mateixos ajuntaments. Per tant, en aquest tema tampoc el recolzarem.

De tota manera, nosaltres —i vostès— tenim l'obligació de pensar que, superats els tradicionals dèficits infraestructurals que la comarca té i que estem superant, superant les conseqüències d'una excessiva concentració empresarial que és a l'origen dels problemes de què parlem..., i si la vocació empresarial es revifa més, el Berguedà està vivint, i estarà vivint, un procés d'adaptació i de desenvolupament, tant sobre la base de la inversió exògena, que dèiem, com endògena, interna o externa.

I en aquest sentit jo vull fer menció, igual que el diputat Casadesús, que el que és molt important és que aconseguim donar prou confiança als empresaris perquè facin d'empresaris, perquè tot el que diem i tot lloc de treball que es crea és perquè hi ha un senyor que en un moment determinat té una idea, està disposat a tenir un risc i està disposat a contractar algú.

Resumint, i el temps ja se m'ha acabat, el nostre Grup votarà en contra de la Moció, perquè, primer, no cal fer un programa específic, com demana la Moció, perquè ja hi és, i no cal impulsar modificacions en l'actual política industrial del Consell Executiu al Berguedà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Esteve. El senyor Roma té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. ROMA: Sí. Molt bé, gràcies, senyor president. Bé, respecte a la política adequada, en fi, si els resultats després de dotze anys són els que són, podríem fer bona la màxima aquella, «de victòria en victòria fins al desastre final», o sigui que espero que realment no hàgim de..., en fi, demanar, i lògicament, em comprometo a seguir demanant any rere any la modificació de la política, perquè no és l'adequada i les dades reals són les que són i, per tant, nosaltres diem, quan parlem dels problemes aquí, els problemes no ens els inventem, sinó que els problemes existeixen.

I, anant ja a pronunciar-me respecte a les esmenes he de dir que agraeixo l'esmena presentada per Esquerra Republicana, la qual lògicament acceptem, perquè ve a precisar el punt 1 de la Moció. Lògicament, doncs, l'acceptem, i quant a Iniciativa per Catalunya, igualment agrair tant la intervenció del senyor Toni Farrés com les dues esmenes, que també vénen a millorar la redacció i a fer precisions necessàries —i crec que positives— a la presentació dels tres punts de la Moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Passem a la votació del text de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets..., o dretes?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió. (Són tres quarts de dues de la tarda i tretze minuts).

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, dels secretaris primer, segon i quart i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el segon Pla d'actuació social, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista; per presentar-la, té la paraula.

(Remor de veus.) Silenci!

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el segon Pla d'actuació social (PAS)

La Sra. BARENYS: Senyor president, senyores i senyors diputats, vull començar aquesta intervenció recordant les paraules del conseller de Benestar Social a la resposta donada al diputat i company Joaquim Nadal en l'anterior ple ordinari.

El conseller de Benestar Social va manifestar la voluntat de «millorar el pla d'actuació social 92-95 si es demostra que és millorable» —deia textualment—, manifestant a la vegada, en les últimes paraules que va adreçar a aquesta cambra, la seva disposició a portar al Consell Executiu les aportacions i les modificacions que es poguessin fer.

La Moció que presentem i substanciarem d'aquí a uns segons va en aquesta direcció, és a dir, nosaltres demanem al Consell Executiu de la Generalitat, al conseller de Benestar Social, que retorni el Pla d'actuació social al Consell General de Serveis Socials, que és l'òrgan que ha de fer les aportacions directament per possibilitar un nou debat i afavorir la introducció de noves aportacions; presentar, també, davant de la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya, abans que finalitzi el període de sessions –falten molt pocs dies, evidentment–, el Mapa de serveis socials, l'avaluació del primer Pla d'actuació i el segon Pla degudament ajustat al que estableix l'article 8 de la Llei 26/85, que no llegeixo, punt a), perquè crec que el diputat que m'ha de contestar coneix a bastament. Així mateix, la Moció fa una proposta concreta: prioritzar la Xarxa bàsica de serveis socials d'utilització pública i definir el model de serveis socials d'atenció primària.

En aquesta intervenció no parlaré del contingut del Pla, ho va fer el meu company Joaquim Nadal –el conseller, quan parlem d'aquest Pla, sap molt bé a què ens referim–, sinó que crec he de deixar una vegada més paleses les condicions generals que han de facilitar que el Pla sigui, de veritat, un instrument operatiu. I està clar, senyores i senyors diputats, que sense un mapa actualitzat –l'actual, el vigent és de 1984– que ens permeti conèixer quins són els problemes socials i les demandes ciutadanes, les situacions de les nostres comarques, de les nostres ciutats, de les nostres viles, subjectes d'atenció social, és difícil fer una planificació per a Catalunya. Per altra part, senyores i senyors diputats, sense una avaluació dels resultats quantitatius i qualitatius dels programes i projectes que s'han desenvolupat durant els anys 88-91, també és difícil orientar els nous programes amb una mínima rigorositat social. I, també, senyores i senyors diputats, és cert que sense una estimació econòmica del que pot costar el desenvolupament de la xarxa de serveis socials a Catalunya, és a dir, del Pla d'actuació social de Catalunya 92-95, la política serà arbitrària i no assolirem la universalitat dels serveis bàsics que tots, els d'aquest cantó i els d'aquest altre, defensem.

Nosaltres –deia– recollim la proposta del senyor conseller de Benestar Social i estem disposats a col·laborar en el desenvolupament dels serveis socials de Catalunya, no podia ser d'altra manera: des del primer dia que hi va haver democràcia en aquest país, des de les institucions en què governem, estem treballant en aquesta direcció, estem fent les nostres aportacions per aconseguir que el benestar arribi a tothom. Però dubtem de la voluntat d'aquestes paraules expressades pel conseller de Benestar, en tant que des de la Federació de Municipis, l'any passat, es va presentar a l'honorable conseller un document sobre l'atenció primària del qual no ha estat recollida ni una ratlla en el plantejament del Pla d'actuació social 92-95. Per altra part, el Grup Socialista del Parlament de Catalunya va presentar una proposició de llei reguladora del dret als serveis socials, una llei que pretenia ordenar i organitzar els serveis socials a Catalunya, establir les prestacions bàsiques. A aquesta Proposició de llei del Grup Socialista se'ns va dir que no; ara, en aquest moment, presentem aquesta Moció per intentar redreçar, participar, col·laborar en el plantejament dels serveis socials a Catalunya.

Crec que se'ns fa poc cas quan de veritat anem amb propostes operatives a la Conselleria de Benestar Social. Tant és així

que en aquest Pla, que té cent trenta-cinc pàgines, només cinc d'elles estan dedicades als serveis socials d'atenció primària, competència de les institucions municipals de Catalunya; només cinc pàgines, la qual cosa vol dir que l'interès pel desenvolupament d'aquestes competències i per la planificació del que ha de fer el primer nivell d'atenció en serveis socials a Catalunya podríem dir que pràcticament és zero.

Davant d'aquesta situació, jo el que vull, aquí, referir en un moment són les obligacions que té el conseller de Benestar Social respecte a la planificació que s'ha de fer en serveis socials a Catalunya. I, en aquest sentit, i perquè ell en la resposta que li va fer al conseller..., perdó –tant de bo ho fos ja–, al diputat Joaquim Nadal, he de dir que va fer una lectura intencionada de la legislació vigent; torno a repetir: article 8 de la Llei de serveis socials, Decret 39/88, article 2, on s'estableix que la planificació ha de ser flexible i oberta i ha de permetre modificacions anyals exigides per l'evolució legislativa i la situació social i financera. «Adaptacions anyals», és a dir, dintre del Pla d'actuació social 92-95 no hi ha l'apartat corresponent a l'any 1992. Aquest apartat de concreció del pressupost i del programa per a aquest any que estem –estem al mes de juny–, encara no el tenim a la mà i aquesta és una obligació marcada pel Decret 39/88.

Aquest mateix Decret 39/88 diu en un article, l'article 7.4, que s'han d'estimar en aquests annexos anyals les places de cada un dels programes, en els programes establerts en el Pla d'actuació social; no hi ha cap estimació de places a crear. L'article 8.3 va més enllà i manifesta que les subvencions s'han d'adaptar a la planificació que resulti del PAS. Nosaltres no sabem –intentarem esbrinar-ho– si les subvencions de la Conselleria de Benestar Social fins ara s'han adaptat o es volen adaptar al que s'estableixi en aquest Pla. En definitiva, hem de dir, una vegada més, que és un pla d'actuació social que s'ha fet amb precipitació i que no és un instrument operatiu. El mateix Decret a què acabo de fer referència, el 39/88, obliga a la màxima rigorositat en la planificació i en la concreció anyal, cosa que no s'ha fet.

Un altre tema al qual volia fer referència era pel que respecta a la participació, perquè també en vàrem parlar aquí, en l'anterior sessió parlamentària. L'Ordre del 30 del VI del 86 estableix que el Consell General de Serveis Socials tindrà un termini per poder discutir els documents que el Consell Executiu li aporti. Aquesta Ordre diu: «no serà inferior a deu dies», faltaria més, estudiar un pla d'actuació social, que vol dir que s'ha d'estudiar la planificació per a Catalunya durant quatre anys, amb deu dies no podria un consell general de serveis socials estudiar-la. El conseller va ser generós i va donar quaranta-cinc dies al Consell General de Serveis Socials perquè estudiés els temes; quaranta-cinc dies, incloses les festes de Nadal. Vostès comprendran, senyores i senyors diputats, que és bastant difícil que les organitzacions que participen en el Consell General de Serveis Socials, puguin en realitat fer un estudi acurat de totes aquestes qüestions, quan el Consell Executiu de la Generalitat ha tardat més d'un any a poder elaborar i presentar aquest Pla d'actuació social. (*Remor de veus.*)

Nosaltres creiem, de veritat, que si el diàleg fos cert, si hi haguessin ganes de dialogar, si hi haguessin ganes de facilitar la participació, els grups i entitats que formen part del Consell General de Serveis Socials i els diputats d'aquest Parlament de

Catalunya, a través de la Comissió de Política Social, aquest PAS fóra un altre instrument i no el que tenim ara a les mans.

A hores d'ara, aquest Pla d'actuació social no és un pla d'actuació social de tothom. Aquí deia el conseller en la rèplica que tothom hi està d'acord; no és cert. En el Consell General de Serveis Socials hi va haver majoria perquè en un 60% els representants d'aquest Consell són de la banda de la Conselleria de Benestar Social, però no és un PAS de tothom; entitats molt representatives institucionalment o s'hi van abstenir o no hi van assistir per no haver de prendre partit davant d'aquest document; per tant, aquest PAS no és l'instrument per fer que el benestar social a Catalunya arribi a tothom. No ho és pel contingut, perquè no compleix els requisits establerts per la mateixa norma, i tampoc ho és perquè no hi ha aquest consens bàsic que permeti i faciliti desenvolupar a Catalunya aquesta política que ha de fer extensible el benestar social a tothom. Els ajuntaments, les diputacions, els consells comarcals tenen competències en matèria de benestar social i de serveis socials. La responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat és planificar per a totes elles, per a tothom, no únicament per a les competències que és té reservades la Conselleria de Benestar, sinó per a tot Catalunya, evidentment, amb les aportacions dels consells comarcals, de les diputacions i dels ajuntaments.

Jo crec que encara hi som a temps, a transformar aquest instrument, el Mapa, el Pla d'actuació social, en un instrument operatiu. Cal, realment, que vostès en tinguin ganes, que la Conselleria de Benestar Social, que el conseller de Benestar Social quan diu que ens facilita la col·laboració i la participació sigui de veritat. Una manera que això es pogués materialitzar és que vostès acceptessin no totes les propostes que fem a la Moció —suposo que és una mica difícil—, però algunes de les propostes que van orientades en aquesta direcció; si les aproven totes, molt millor.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys.

No hi ha esmenes presentades; per consegüent, passem a la fixació de posició dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció reflecteix les tensions que existeixen entre els proposants i el Consell Executiu en matèria de serveis socials i dona una imatge fidel de la lluita d'interessos partidistes que es produeixen al voltant de la política de benestar social a Catalunya.

El problema no són ja les demandes de la proposta socialista, algunes de les quals són força raonables, sinó que aquesta mateixa Moció respon a una voluntat de desqualificació global de l'acció del Consell Executiu en matèria de benestar social, sense oferir alternatives, i entenem que aquest no és un canvi recomanable per a afrontar els problemes i cercar solucions per als sectors menys afavorits de la nostra societat.

És absolutament rebutjable que es produeixin situacions com aquella en què es troben més de cinc-cents nens de ciutat vella catalogats com en greu risc de rebre maltractaments i que presumiblement els reben. Porten mesos esperant ser atesos per l'Equip d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, servei obert fa dos anys per l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat per prevenir i atendre aquests problemes. Tots els casos que figuren

en la llista d'espera han estat comunicats a l'EAIA pels serveis socials de base, per la policia de menors o la fiscalia com a casos d'alt risc, que no poden ser solucionats per mitjans ordinaris i que necessiten l'atenció urgent d'especialistes. No obstant això, el colapsament dels serveis és tan gran que la majoria dels nens porten més d'un any esperant. Situacions com aquesta, per esmentar un cas d'entre molts dels sagnants que es produeixen a casa nostra, mostren que les actuacions que es porten a terme són insuficients. El Grup Parlamentari Popular s'abstindrà perquè vol mostrar el seu desacord amb aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo només per anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada pels socialistes, perquè pensem que recull la nostra filosofia, també, en el tema del Pla d'acció social, i pensem que si s'aprovés seria un pas endavant que permetria que aquest Pla d'actuació social estigués més ben consensuat i respongués més a les necessitats que tenim avui aquí a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Només per anunciar també el nostre vot favorable, el del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a la Moció del Grup Socialista, i dir que, en general, estem d'acord amb les seves precisions i que, al marge de la nostra posició d'avui, el nostre Grup té un seguit de propostes i d'esmenes al Pla que farà arribar de la forma adient i en el moment oportú. Per tant, doncs, el nostre suport en general a la proposta socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Barenys, encetem aquesta tercera legislatura, vostè i jo entre d'altres representants d'altres grups, no per encetar sinó per continuar parlant de temes que sovint hem estat d'acord en el diagnòstic i que també sovint hi hem trobat punts de coincidència, altres de discrepància. Potser el més important de coincidència va ser de la forma que vàrem ser capaços d'aprovar la Llei de supressió de barreres arquitectòniques. I altres vegades, doncs, hem tingut la possibilitat de veure el problema des de la mateixa perspectiva i, en canvi, la solució no ha estat pas la mateixa.

Aquest és un dels casos en què d'una forma gairebé excepcional no estem d'acord ni en el plantejament, és a dir, ni en la malaltia ni en el remei. Tot i que li diré que, en part, si no fos perquè espero que quan li hagi explicat els motius que ens porten a votar que no, espero que vostè ho entengui..., no tant pel que vostè demana sinó per la forma en què es produeix aquest debat. Aquest debat es produeix en una situació que la intervenció de l'il·lustre diputat que va fer la interpellació, des de la percepció d'una persona, en aquest cas jo mateix, representant d'un grup parlamentari que el tema mínimament, doncs, el coneix i intenta estar-hi alerta, doncs, portava una càrrega que de

la forma que semblava que anava la intervenció del senyor Nadal no s'acabaria només de la forma que es va acabar. A mi em dóna una mica la sensació que darrere d'aquella intervenció, doncs, hi havien altres peticions —diríem— de més ressò. Em va semblar que podia ser d'aquesta manera. La intervenció del conseller Comas en la rèplica a la intervenció del diputat Nadal va deixar les coses prou clares com perquè a la segona intervenció les coses no passessin del que van passar.

Jo li vaig preguntar, amb la confiança i l'amistat que ens tenim mútuament al marge d'aquesta sala, si hi hauria moció o no hi hauria moció, perquè jo tenia la sensació que en aquest cas no hi hauria moció. Malgrat tot, vostè, exercint el seu dret, doncs, presenta aquesta Moció, amb la qual, com deia en un principi, nosaltres estaríem bastant d'acord. Estaríem bastant d'acord a donar-li suport si no fos que el que es pretén amb aquesta Moció és que el lloc on, entre tots plegats d'una forma, lògicament, prioritària, el Govern va decidir que aquests temes es discutissin d'acord amb totes les parts implicades fos en el Consell General de Serveis Socials; Consell General que quan es va aprovar a la Llei va ser consensuat i aprovat per majoria absoluta; creïem que era necessari; té la composició que té, té la representació que té, òbviament hi ha majoria del grup que representa el Govern, faltaria més! Però, per altra banda, hi han prou representants, no només institucionals com vostè deia, sindicats, etcètera, sinó que a més hi ha una forta presència dels sectors d'afectats, tant de disminuïts com de gent gran, prou important i que van ser qui va donar suport a la proposta del Pla d'acció social.

Vostè diu: «Home, és un consell que hi ha una majoria determinada i, en canvi, no va estar aprovat per tothom»; i és cert. No va ser un pla aprovat per unanimitat; s'hi van abstenir un parell d'institucions importants —cal reconèixer-ho— tant Caritas com l'ONCE, i hi varen votar en contra, doncs, la Federació Catalana de Municipis i alguna altra institució de prou pes, però que, al costat de la resta, feien el 80% sobre el 20. És a dir, voler donar la imatge que aquest Pla no ha estat unànime, té raó; aquest no és un pla unànime, per això deu ser que hi han concepcions diferents del que és la política social, per això segurament vostè i el seu Grup estan situats en un lloc d'aquesta cambra, nosaltres estem en un altre i defensem polítiques diferents. El fet —hi insisteixo— és que per una majoria aclaparadora aquest PAS va ser informat, perquè no és altra la feina —com sap perfectament— del Consell General de Serveis Socials, sinó la d'informar, i va fer-ho, molt i molt àmpliament. (*Remor de veus.*)

Va haver-hi, concretament, Comissions Obreres, que no va assistir en aquella reunió, però, en canvi, va adreçar una carta al Consell General excusant-se, per una banda, i donant-se per asabentats com a coneixedors del que és el Pla. Al costat d'això, el conseller va remetre a aquest Parlament, als diferents grups parlamentaris, la proposta del PAS; la vam poder conèixer, qui va voler —vostè segur—, perquè als pocs dies apareixia —diríem— el que s'ha de fer des de l'oposició, la rèplica, la discussió, la diferència de punts de vista que des de la seva perspectiva, doncs, tenien, i això ho han elaborat; hi ha un document que corre manifestant tots aquests extrems que vostès estan en desacord; és absolutament lògic i lícit que sigui d'aquesta manera. Per tant, vostè el Pla el coneix, vostè i tots els diputats que hem volgut l'hem conegut, i ara vostè el que pretén amb aquesta

Moció és que aquest PAS —hi insisteixo—, informat per majoria absolutíssima, perdó, absoluta no, majoria aclaparadora el 80%, amb un sí, torni una altra vegada allà on ja va estar i on va estar aprovat, i torni a estar-hi, doncs, perquè es torni a revisar.

Vostè recordava que hi va haver una proposta del conseller d'allargar el pla de discussió, van ser quaranta-cinc dies, certament, hi havien els dies de Nadal entremig, però tot i així són quaranta-cinc dies —Déu n'hi do!— per estudiar-s'ho, i ara vostè vol retornar aquest pla al Consell General dels Serveis Socials. I, a la vegada, en el segon punt, en els diferents apartats del segon punt el que demana és que el Parlament conegui el Pla i que es pugui discutir. Si nosaltres creem per llei, i tots d'acord, que es creï el Consell General de Serveis Socials, i, entre les missions que té, és aquesta, la d'informar favorablement, si nosaltres ara, des del punt de vista estrictament de Parlament, ho tornem a conèixer, saltant-nos o com a mínim paral·lelament al Consell General, tenim la sensació que el que fem és devaluar —és devaluar— el paper del Consell General.

El conseller Comas..., i amb paraules del representant que va intervenir el dia de la interpellació, el senyor Nadal, ho va dir ell, que no es veiés en l'actitud persistent, lícita, del Grup Socialista, de la «caça a l'home». Aquesta va ser una expressió que va utilitzar el senyor Nadal i que a mi no se m'havia ni acudit mai pensar que vostès poguessin haver encetat una «caça a l'home», però a partir del moment que ho va dir vaig pensar que segurament no era així i que, si no fos perquè estem en l'inici d'una nova legislatura, en algun moment —i certament això ha canviat—, en algun moment podia haver fet pensar que aquella expressió que va tenir el diputat Nadal podia ser certa. Jo no me la vaig creure —jo no me la vaig creure—, si no no els parlaria amb el to que ho estic fent i, per tant, em permet poder-li dir i recordar que el conseller Comas, que és un home que ve tant al Parlament com als barris —el conseller Comas ve tant al Parlament com als barris— (*remor de veus*) i en aquest Parlament l'hem tingut per compareixences pròpies, per iniciativa del mateix conseller, l'hem tingut cada vegada que l'hem demanat (*remor de veus*) i, per tant... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. I, per tant, tenim totes les possibilitats del món que vulguem per tornar-lo a fer compareixer, per demanar-li explicacions, per fer-li preguntes, per fer exactament tot allò que vulguem. L'altra cosa és que, malgrat aquesta voluntat, malgrat aquesta voluntat de diàleg i d'intentar el consens, doncs, que arribem a la conclusió final que el seu Pla d'acció social no sigui el nostre Pla d'acció social; no ens ha d'estranyar, no ens ha d'estranyar. Que potser la concepció que nosaltres tenim del que ha de ser el PAS doncs no és la que tinguin vostès tampoc ha d'estranyar, i, per tant, aquesta possibilitat que tenim que, sempre que vulguem, doncs, de tenir el conseller Comas a la nostra disposició per debatre el que vulguem, encara que el resultat no sigui satisfactori per part de tothom, aquesta ja la tenim.

Per aquestes raons, bàsicament, són les que, si no existís el Consell General de Serveis Socials, no tindria cap mena d'angúnia de votar a favor de la seva proposta, però fer-ho li recordo que, des de la nostra perspectiva, seria rebaixar, seria rebaixar l'autoritat que té el mateix Consell de Serveis Socials.

Tenim percepcions, punts de vista diferents de com s'ha d'actuar en la política social a casa nostra. Vostès els socialistes

durant molts anys han estat convençuts que vostès eren qui tenien, diríem, la solució per afrontar els problemes socials, han tingut oportunitat de governar a molts llocs, a ajuntaments i a diputacions i a altres llocs de la resta de l'Estat, i hem de reconèixer que la seva política no ha estat ni de bon tros excessivament diferenciada de la que es fa des del Govern de la Generalitat, però, malgrat això, evidentment, els accents, els matisos són diferents.

Nosaltres, senyora Barenys, i ho sap perquè li puc parlar des de la força que ens dóna el diàleg que hem tingut durant tots aquests anys, continuarem en aquesta línia; estem al costat de vostè i de vostès per a solucionar tot el que calgui, però en els llocs que calgui.

Per aquestes raons, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció, però ja anunciem que votarem en contra de la Moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Es passa a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar drets?

Els i les que hi estiguin en desacord? (*Remor de veus.*)

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les comunitats catalanes a l'exterior, presentada pel diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

(*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les comunitats catalanes a l'exterior

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, en la placidesa i tranquil·litat de tombant gairebé familiar que caracteritza els primers moments de «s'horabai-xa», que diria la il·lustre diputada senyora Imma Mayol, anem a defensar el text de la Moció, absolutament coherent i conseqüent amb la interpellació sobre les comunitats catalanes a l'exterior, que vam sostenir en el darrer ple amb l'honorable conseller de Cultura.

La nostra Moció es concreta en quatre punts. Un primer punt que fa referència a l'increment que, al nostre entendre, hauria de tenir en els pressupostos de l'any vinent la partida destinada als casals catalans d'arreu del món per tal que almenys les necessitats bàsiques d'aquests casals fossin satisfetes... (*l'orador abaixa el to de veu*), en la seva tasca de mantenir i difondre la cultura catalana i la personalitat de Catalunya en el context internacional.

Nosaltres entenem que aquesta proposta que fa Esquerra Republicana és una proposta coherent en la mesura que, comparant-la amb els pressupostos que atorguen amb la mateixa finalitat altres comunitats autònomes en el seu pressupost, existeixen unes diferències realment notables. Si, per exemple, observem, com ja vam indicar en el seu moment, allò que hi destinava, per exemple, la comunitat autònoma de Galícia, un total de 900 milions de pessetes per a les comunitats gallegues a l'exterior, o bé els 228 milions de pessetes que hi destinava la

comunitat autònoma basca, o bé els 167 milions de pessetes que hi destinava la comunitat autònoma d'Extremadura, la modestíssima i migradíssima quantitat de 41 milions de pessetes que hi destina la Generalitat de Catalunya, contrasta d'una forma notable amb aquesta aportació que fan les altres comunitats autònomes.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que si abaixa una mica més el to de veu aconseguirà el silenci absolut. (*Rialles.*)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president, per la seva aportació de caràcter estilístic, el que passa és que seria desitjable que els diputats no es veiessin forçats a incorporar determinats estils oratoris per fer sentir amb tranquil·litat la seva veu a l'hemicicle. A fora ja és més difícil, sobretot per part de certs grups, que se'ns faci sentir la nostra veu, si més no seria desitjable que a l'hemicicle no tinguéssim les dificultats que en ocasions hi tenim.

El Sr. PRESIDENT: Ja veu que ha aconseguit l'objectiu.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. Ens sentim emparats, doncs, plenament per la presidència, i ens faria una il·lusió, si més no, notable que, a l'empara de la presidència, ens permetés d'acabar amb una certa, si més, aquiescència afònica per part de la resta de diputats dels distints grups de la cambra.

Dèiem que els 41 milions de pessetes que el Govern de la Generalitat destina a les comunitats catalanes a l'exterior són realment una xifra molt reduïda, comparada amb aquella que hi destinen altres comunitats autònomes. Segons un estudi del Casal Català de Marsella, tenint en compte les vuitanta-set entitats catalanes a l'exterior que existeixen en aquests moments, correspondria que, per pressupost més proper al d'enguany, la Generalitat hi pogués destinar almenys un total de 300 milions de pessetes.

En segon lloc, defensem que un servei, un organisme institucional de l'Administració de la Generalitat estigui destinat amb caràcter exclusiu a la relació amb els casals. Ja sabem que existeix un servei d'affers institucionals, el que passa és que ni tan sols el simple esment d'aquest nom, ni amb molta imaginació que hom hi aboqui, s'és capaç de relacionar què hi pot haver entre els afers institucionals, què poden tenir en comú amb les comunitats catalanes a l'exterior. Per tant, caldria que la finalitat exclusiva d'aquest organisme fos només les relacions amb els casals, amb les comunitats catalanes a l'exterior i, també, al mateix temps —i també al mateix temps— que el nom indiqués, exactament, quines són les missions de l'organisme.

En tercer lloc, fem referència al paper que hauria de jugar el butlletí mensual *Notícies de la Generalitat*, en el sentit que reflectís realment la pluralitat que es dóna avui a Catalunya i, de manera molt destacada, que el paper del Parlament, com a primer i més destacat dels organismes de la Generalitat, segons el nostre Estatut d'Autonomia, hi tingués una consideració corresponent a la dignitat i a l'alta funció que té encomanada aquesta cambra, paper que en aquests moments creiem que francament no hi és incorporat de cap de les maneres, en el periòdic *Notícies de la Generalitat*.

I, finalment —finalment—, defensem en el quart dels punts de la nostra Moció que el Govern de la Generalitat plantegi davant del Govern de l'Estat la necessitat que tant la programació internacional dels mitjans de comunicació públics de titularitat estatal com també la infraestructura de les ambaixades i conso-

lats espanyols expressin la diversitat lingüística i cultural dels pobles de l'Estat, que, si més no formalment, figura que estan emparats per la Constitució.

Hi ha aquesta responsabilitat de garantir, per part de l'Estat, amb dignitat i igualtat la realitat plurilingüística i pluricultural de l'Estat, i això comportaria la presència de les quatre llengües i cultures nacionals en tots els organismes de l'Estat dedicats a la promoció d'aquestes cultures a l'exterior.

Per defensar aquest quart dels punts de la nostra Moció creiem que són aquests uns aspectes que es defensen sols, simplement llegint algunes de les intervencions del qui va ser senador per aquesta cambra, el senyor Roc Fuentes, en el Senat espanyol, queden ben defensats, queden molt ben defensats per les intervencions i pels articles i per les presències públiques del senador del Grup Socialista Francesc Ferrer i Gironès, però sobretot queden admirablement defensats per les intervencions regulars que fa en el Senat espanyol l'illustre portaveu del grup català al Senat, el senyor Joaquim Ferrer. Entenem que pràcticament bona part dels seus discursos, concretament el seu darrer discurs sobre la incorporació del català al programa Lingua, pronunciat recentment al Senat espanyol, estalvia a aquest modest diputat la difusió pública d'arguments, ja que cal pensar que allò que és vàlid de ser defensat amb tenacitat i amb normalitat al Senat espanyol, en defensa del caràcter plural, des del punt de vista lingüístic i cultural, de l'Estat espanyol, allò que és vàlid de ser defensat a Madrid també deu ser vàlid, en bona conseqüència, de ser defensat a Barcelona, capital de Catalunya.

Per tant, és aquest un element absolutament constitucional —ens estem referint a l'article tercer de la Constitució—, que admet la diversitat cultural com un valor democràtic a protegir i a respectar i, justament per aquest motiu, no se'ns acut que hi pugui haver la més mínima oposició per cap dels grups presents en aquesta cambra i menys encara per part d'aquells grups que, a través de senadors tan remarcables com els dos senadors darrers, amb —insistim— una tenacitat admirable, han fet defensa d'aquests posicionaments en el Senat espanyol. És justament per aquest motiu que entenem que els diversos punts de la Moció poden tenir l'acord dels distints grups, però d'una forma molt particular el quart punt d'aquesta Moció que defensem.

S'hauran adonat que, per ètica i per estètica, no hem inclòs de manera voluntària que la Generalitat dugui a terme aquell homenatge nacional a la Catalunya de l'exili, el simple esment del qual ens fa envermellar, sobretot si es té en compte que es té pendent de complir des de l'any 88, tot i el mandat unànim de d'aquest Parlament al Govern de la Generalitat. Ja farà, doncs, el Govern de la Generalitat, si vol, aquest homenatge merescut a la Catalunya de l'exili. Nosaltres no tenim les responsabilitats de govern del Grup de la majoria i, per aquest motiu, ens sentim ja com a moralment autors d'aquell homenatge per haver presentat la iniciativa en el seu moment i per haver-la votat favorablement amb tots els grups de l'oposició, inclòs, en aquest cas, el mateix grup del Govern.

De la interpel·lació que vam fer ençà hem rebut noves cartes de casals, de centres catalans d'arreu del món, particularment d'Amèrica, i, en aquest sentit, es veu que els emissors de les cartes tenen pocs punts de coincidència amb les cartes que ens anunciava el senyor conseller de Cultura, que també rebia sovint al seu departament. Les cartes que nosaltres rebem són,

senyor conseller, cartes on se segueixen planyent de les mancances, segueixen denunciant els ajuts com a insuficients i segueixen dient que els suports institucionals són uns suports institucionals migrats.

Creiem que no s'hi val a dir —i acabem— que els catalans de fora, sobretot els d'Amèrica i els de França, ja van ajudar, en el seu moment, en èpoques difícils, la Generalitat i que potser ara ja no els cal tant d'ajut, que poden estar-se d'aquest ajut. Nosaltres creiem que és absolutament just el contrari, ara cal que la Generalitat, no la de l'exili, sinó la Generalitat estatutària recongui l'esforç realitzat per aquestes entitats, i la millor manera de reconèixer aquest esforç no és només amb altes i nobles paraules, que també hi han de ser, sinó també, i sobretot, amb un suport digne i suficient.

És, doncs, per aquest motiu que tots i cadascun dels punts de la Moció, quan rebin el vot favorable, quan rebin l'abstenció o quan rebin el vot en contra, si és que s'hi produeix, seran clarament vots amb una lectura única, els qui hi votaran en contra estaran en contra, si això es produeix, de la pluralitat lingüística i cultural de l'Estat espanyol, en contra d'augmentar el suport als casals catalans i en contra de reconèixer la pluralitat dels periòdics que van adreçats a aquests casals.

Estem segurs que així ho sabran entendre els vuitanta-set casals catalans d'arreu del món, quan rebin la transcripció precisa d'aquest debat en aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Ha presentat esmenes el Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Senyor president, senyores i senyors diputats —breument—, aquelles persones que en els últims anys han tingut ocasió de visitar alguns dels casals catalans d'Amèrica, sobretot, i dic sobretot d'Amèrica perquè potser són aquests que per causa de la seva llunyania mantenen encara un esperit més viu de grup dels catalans que s'hi apleguen però també, sense cap mena de dubte, altres casals d'arreu d'Europa, d'arreu del món, hem conegut que realment aquests casals continuen fent una tasca de mantenir viva la presència de Catalunya en els respectius països. Una presència que no es limita ja ara a una qüestió de tipus polític, sinó que també té aspectes o vessants culturals, econòmics i comercials.

Tot i que amb la democratització del país i amb el progressiu reconeixement dels drets nacionals de Catalunya els casals han perdut per fortuna —com deia— una de les seves missions fonamentals, continuen —creiem nosaltres— tenint plena vigència com un instrument que aplega els catalans en els diversos països i que pot també ser —com he dit abans— un instrument útil com a centre difusor de la catalanitat en totes les seves manifestacions.

És per això que considerem just que el Govern de Catalunya hi continuï donant suport i que l'ampliï en la base d'allò que proposa la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És en aquest sentit que el nostre Grup donarà suport a tot l'esperit general d'aquesta Moció.

Votarem el primer punt de manera favorable en la seva integritat, en definitiva és aquest primer punt aquell que a criteri nostre recull d'una manera més precisa la voluntat, allò que ens agradaria que fos la voluntat unànime d'aquest Parlament de continuar donant suport als casals catalans.

En el punt segon hem introduït una esmena amb la idea de sumar, de fer més ampli aquest suport, no únicament als casals catalans, sinó —diem nosaltres— també a altres institucions que donen, que promouen la llengua i la cultura catalanes. És a dir, és possible que hi hagi entitats que facin aquesta tasca de promoció, de difusió de la llengua catalana que no vagin, que no estiguin inscrits, que no actuïn sota el nom, l'epígraf de casal, i és en aquest sentit que creiem que aquest suport s'hauria de donar també a altres institucions que aconsegueixen aquesta tasca.

En el punt tercer, el qual també votarem favorablement, hi volem simplement afegir una cautela, una mena de garantia que la publicació *Notícies de la Generalitat* no esdevindrà doncs un instrument més de propaganda unipartidista, unipartidària com tantes altres publicacions emanades del Govern. I és per això que diem, volem que s'introdueixi un afegit que digui: «Tant en la composició del consell de redacció com en els seus continguts es reflecteixi la realitat plural de la societat catalana.»

Darrerament, considerem que el quart punt s'aparta del que és l'esperit general d'aquesta Moció, en primer lloc perquè no s'escau aquí de parlar de les competències, d'allò que ha de fer el Govern de l'Estat; però, en segon lloc, perquè, d'alguna manera, els organismes als quals fa referència aquest punt quart de la Moció ja, d'alguna manera, aconsegueixen aquesta tasca constitucional de ser les ambaixades, els òrgans d'expressió de tots els pobles de l'Estat espanyol. Fa encara —i potser és una anècdota, però, en fi, a vegades les anècdotes són significatives—, fa encara ben pocs dies, amb motiu d'una efemèride molt important que ha viscut el nostre país, dos diputats d'aquest Parlament eren rebuts a l'ambaixada espanyola de Londres per un funcionari que els parlava i els atenia en llengua catalana.

Per tant, això és un mandat constitucional: que a les ambaixades, que a tots els òrgans de representació de l'Estat espanyol reconeguin el pluralisme cultural i idiomàtic que hi ha a les diverses comunitats de l'Estat i, per tant, en aquest punt, tot i estant absolutament d'acord que les coses han d'anar —hi van en certa manera— en la forma que expressa aquest quart punt, el nostre Grup s'abstindrà.

En línies generals, però, nosaltres donem ple suport a aquesta Moció, voldríem que el reconeixement de la cambra s'expressés d'una manera unànime amb tots aquests casals que arreu del món continuen avui fent aquesta tasca de mantenir viva la presència de Catalunya, que ho fan amb unes condicions econòmiques i existencials —si se'm permet la paraula— molt i molt precàries, i que seria just que, de la mateixa manera —com deia l'il·lustre diputat Carod-Rovira, que m'ha precedit— que en altre temps aquests casals de Catalunya varen constituir un instrument de lluita per la democràcia, de lluita per les llibertats del poble català, avui que tenim un govern democràtic, també es reconegues en forma d'un suport més generós la tasca que varen realitzar en altre temps i que continuen realitzant encara avui.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Poden intervenir ara els grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL i FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc, en nom del Grup Popular manifestar que si nosaltres haguéssim de donar el vot favorable a aquesta Moció ho fariem sempre que inclogués les esmenes que

ha presentat el Grup Socialista, perquè entenem que precisem molt més el que realment és la filosofia del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El que passa és que en aquesta Moció nosaltres veiem una sèrie d'incongruències o, per dir-ho d'una altra manera, uns desfasaments en tots els punts de la Moció.

Al primer punt, nosaltres estariem d'acord que s'incrementés el pressupost de la Generalitat de l'any 93 amb una partida destinada únicament i exclusivament a aquest afer de finançament dels casals de Catalunya, però entenem que primer s'hauria de fer una tasca de veure realment aquests casals quina funció tenen i quin és l'esperit que en el seu moment van ser..., en el seu moment varen ser fets per les persones que els varen organitzar o bé que varen fer una sèrie de característiques diferents uns pels altres. Llavors, com que veiem que no s'ha fet això, a aquest punt nosaltres, doncs, no li podríem donar suport.

Quant al punt número 2, entenem que la Generalitat de Catalunya, l'any 81, ja va crear una Secretaria de Relacions amb els Casals Catalans i que ampliar, precisament, amb un òrgan institucional aquest tema seria més burocratització.

Entenem que la publicació *Notícies de la Generalitat* continua, consegüentment no es pot merèixer un apartat, si realment hi ha aquesta voluntat.

Per tot això, senyores i senyors diputats, nosaltres el que farem és abstenir-nos.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor president. Aquest tema que planteja Esquerra Republicana és un gra de sorra sobre una política molt important que creiem que l'actual Govern de Catalunya està desenvolupant de forma molt gasiva, i és tot el que afecta la presència exterior de Catalunya, bastant més enllà dels casals.

Es podrà discutir molt i si ens deixen discutirem sobre si és cert que Catalunya avui és més coneguda o no a l'exterior. La nostra opinió és, si més no, prou més prudent que la que utilitza el president de la Generalitat.

Ens temem, senyor Carod, que una vegada més en aquest Ple i en molt plens que vindran, se'ns donarà o se'ls donarà una bona part de la raó però que serà desmentida categòricament amb els vots. Els nostres els té al seu favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Senyor president, senyores i senyors diputats, intentaré fer en aquesta meua primera intervenció en aquesta cambra, una intervenció estàndard en la forma i també estàndard en el contingut i, per tant, atenent-nos al motiu de la Moció, i, per tant, en principi, no entrarem a discutir altres aspectes de la política del Govern de la Generalitat en el terreny de la cultura. En tot cas, estem segurs que al llarg d'aquesta legislatura tindrem moltes oportunitats de fer-ho.

En primer lloc, també vull anunciar el vot negatiu del Grup de Convergència i Unió a aquesta Moció; vot negatiu perquè precisament parteix de la coherència i de la conseqüència de les

respostes que el conseller de Cultura va donar arran de la interpellació del senyor Carod-Rovira. D'entrada, però, hem de dir el següent: Convergència i Unió valora de manera molt positiva i necessària la tasca que han desenvolupat en el passat i que desenvolupen en el present aquestes comunitats catalanes a l'exterior i també, com no, els catalans i les catalanes i els catalanòfils que arreu del món han permès durant anys, i permeten avui dia, que la presència del català, de Catalunya hi sigui.

Així ho deia de manera molt clara el conseller de Cultura en la seva intervenció arran de la interpellació que ha motivat aquesta Moció, i també ho deia així molt clar el 6 de novembre de l'any 1990 el diputat Vila Foruny en una sessió de la Comissió primera d'aquest Parlament, en la qual, discutint precisament la Proposició no de llei que feia referència a aquestes qüestions, afirmava que «en determinats moments, quan a Catalunya les coses anaven molt malament, el suport d'aquestes comunitats catalanes va ser molt important» —i ho llegeixo— «per a Catalunya», i recordava l'illustre senyor Vila Foruny el paper que els casals catalans varen tenir durant les dictadures militars dels generals Primo de Rivera i Franco.

Per tant, del reconeixement d'aquesta feina en el passat i el ple convenciment que avui totes aquestes institucions, tots aquests catalans i catalanes estan realitzant una tasca important amb la seva actitud, les seves activitats i la seva voluntat, no hi ha cap mena de dubte de quina és la posició i el capteniment del Govern de la Generalitat i del Grup de Convergència i Unió, cap ni un. I, precisament per això d'aquí, perquè creiem que el que s'ha vingut fent fins ara és correcte, votarem que no, lògicament.

El Govern de la Generalitat ha vingut desenvolupant des de l'any 1981 una política coherent de suport als casals catalans a l'exterior i, com deia el conseller, segurament sempre fem menys del que ens agradaria poder fer, però, en tot cas, les circumstàncies són les circumstàncies.

Creiem que avui les partides destinades a donar suport als casals catalans i a les seves activitats són les que corresponen a les possibilitats del Govern i a les necessitats constatades. Estem parlant no només de la consignació específica del capítol quart del vigent pressupost del Departament de la Presidència, sinó també dels serveis derivats del capítol segon del mateix Departament, així com altres ajuts i serveis de diversos departaments de la Generalitat. En tot cas, caldrà esperar l'elaboració i la discussió posterior del pressupost per a 1993 i, aleshores, podrem veure si, en funció de les possibilitats, de les necessitats i de les previsions cal actuar en un sentit o en un altre.

Hem de dir, també, avui que *de facto* ja existeix un organisme de la Generalitat que impulsa i coordina l'acció del Govern en relació amb els casals i, com ha mencionat l'illustre diputat, es tracta del Servei d'Afers Institucionals de la Secretaria General de la Presidència, el qual, des de la seva creació l'any 84, ha anat assumint de manera preferent tot el servei relacionat amb l'acció adreçada als casals catalans.

El nom no fa la cosa, i creiem que avui aquest Servei està complint perfectament aquesta actuació. I, per altra banda, aquest Servei ha vist reforçat en els darrers temps la seva estructura amb una ampliació de personal i amb una ampliació de possibilitats d'efectuar-hi tasques.

Cal assenyalar, per altra banda, que el Govern no només realitza, com a acció informativa, el *Notícies de la Generalitat*,

sinó que realitza una acció informativa adreçada als casals de manera més àmplia: des de la tramesa de la premsa diària catalana, l'edició d'un vídeo periòdic anomenat *Crònica catalana* i una àudio-cassette anomenada *Les notícies de Catalunya*, constitueixen un bloc de serveis que poden permetre, d'alguna manera, adreçar, fer arribar a aquestes comunitats exteriors quina és la situació a què respon, d'alguna manera, la societat catalana.

Nosaltres creiem, estem convençuts —perquè així se'ns ha manifestat— que aquests materials que s'envien des de Catalunya a l'exterior reflecteixen la diversitat plural en tots els seus sentits de la Catalunya dels anys noranta.

I, finalment, el nostre Grup Parlamentari vol reivindicar i afirmar que tota l'acció del Govern de la Generalitat, del grup parlamentari en aquest Parlament i dels grups parlamentaris a Madrid, s'ha caracteritzat des de sempre per una defensa aferrissada d'un concepte plurinacional, plurilingüístic i pluricultural de l'Estat. I el diputat que ha presentat la Moció ens feia referència a una intervenció recent de l'illustre diputat senyor Joaquim Ferrer. Nosaltres agraïm aquesta referència, segurament, potser, perquè, precisament, ha estat, entre d'altres, mèrit del senador Ferrer que avui el tema de la llengua sigui present, hagi estat assumit per part del Govern de l'Estat com a obligació seva —d'alguna manera, creiem que aquest és un mèrit també nostre— i, per tant, ens sentim molt tranquils en afirmar que la defensa del caràcter plurinacional, plurilingüístic i pluricultural de l'Estat no depèn del fet que el Grup de l'Esquerra Republicana ens faci votar en un sentit o en un altre, sinó que depèn fonamentalment de la coherència de les nostres actuacions polítiques, a Catalunya i a Madrid, i creiem que en aquests darrers temps aquestes actuacions polítiques han estat així.

Per tant, lamentant-ho molt, perquè segurament des de la perspectiva del que és donar suport a aquestes comunitats hi coincidim, però, segurament, des de l'oportunitat i també des del convenciment que allò que estem fent ho estem fent bé, no els ho podem votar a favor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Té la paraula el senyor Carod-Rovira, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. En relació amb les esmenes presentades, que són les esmenes del Grup Socialista, la primera de les esmenes fa referència a «ampliar el caràcter dels casals catalans a altres institucions que promouen la llengua i la cultura catalanes». Hi estem d'acord, assumim, per tant, l'esmena, tot i que en alguns casos s'ha de reconèixer que no és exactament el mateix: hi ha entitats de caràcter estrictament universitari que, probablement, s'escauria més que el suport directe per part de les institucions anés a càrrec d'un altre departament, però l'admetem.

La segona de les esmenes amplia encara més el caràcter de garantir la pluralitat dels mitjans de comunicació de la Generalitat adreçats als casals, per tant, també l'assumim com a pròpia i l'admetem, però, òbviament, sota cap concepte —i el senyor Sobrequés em sabrà entendre perfectament— podem admetre la tercera de les seves esmenes, és a dir, aquella que ens proposa que suprimim que l'Estat espanyol ha de ser, en la seva projecció exterior, un estat plural des del punt de vista lingüístic i cultural. I no l'admetem malgrat la intervenció del portaveu del

Grup Popular en aquest sentit, que ha dit que la filosofia del Grup d'Esquerra quedava precisada per les aportacions del Grup Socialista i del Grup Popular, en aquest cas no sé si és que el representant del Grup Popular no ens ha entès a nosaltres o bé nosaltres no l'entendem a ell —cosa que tampoc ha estat fàcil en determinats moments—, sinó que la filosofia del Grup d'Esquerra és la que marca el Grup d'Esquerra i, òbviament, en aquest cas, no ve precisada per ningú més.

No és cert —i tinc la sensació que molts dels membres d'aquesta cambra ho saben i no ho ignoren—, no és cert que l'Estat espanyol assumeixi en la seva projecció exterior ni tampoc —però aquest és un altre tema— en la seva realitat interior la realitat plural, ja no entro en el terreny nacional, sinó simplement lingüístic i cultural de l'Estat espanyol. I no ens referim a l'anècdota de com parlen alguns funcionaris d'ambaixades o consolats, sinó de quin material tenen, quins llibres, quins discos, quins cassettes, quins vídeos, les ambaixades i els consolats de l'Estat espanyol fora dels seus territoris.

El que el senyor Sobrequés ens proposa no pot ser i —com diria aquell—, a més a més, és impossible, perquè acceptar-ho seria que acceptem nosaltres, amb satisfacció, una acció del Govern que no podem acceptar de cap de les maneres. Com a mínim, el Grup Socialista ha anunciat la seva abstenció, d'altres grups han anunciat que hi votaran en contra. Per tant, han estat intervencions estàndards, amb vots estàndards, per fer el discurs estàndard de sempre.

Al senyor Sobrequés, fins ara, li reconeixem amb admiració la seva erudició històrica i el seu catalanisme culé; a partir d'ara, i pel que fa referència al darrer aspecte de les seves esmenes, li reconeixem també el seu sofisticat sentit de l'humor —i sigui dit amb tot l'afecte personal.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. *(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.)* Sí, senyor Pujol, per què demana la paraula?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Article 67.3, per haver estat contradit.

El Sr. PRESIDENT: La contradicció, en el sentit que han posat a la seva boca quelcom que vostè no ha dit?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, endavant. Té un minut, eh?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo he dit que les esmenes del Grup Socialista el que feien era fixar i clarificar la filosofia del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; no he dit res més, jo. I la veritat és que és així, és que vostès les han admès. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod-Rovira no ha entès el que ha dit el senyor...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Ho he entès perfectament, el que passa és que tinc la sensació que hem entrat en un àmbit filològic una mica inútil.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, perfectament. No usi paraules inútils. *(Remor de veus.)* Em sembla que ha quedat ben clara la diferència de posicions...

El Sr. CAROD-ROVIRA: No, senyor president. És que, si em permet uns segons, i ho tornaria a dir: les paraules del se-

nyor Pujol queden clares en el sentit que, la nostra filosofia, ni la fixa ni la precisa ningú; és la nostra. Que admetem unes esmenes no vol dir que ningú *fixi* la nostra posició. La nostra posició, com d'altra banda ja sembla indicar l'adjectiu possessiu, és nostra, no d'uns altres.

(El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar. Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: No, no, ja queda suficientment debatut, això. El que queda clar és que no s'han entès, de manera que —està clar— *(rialles)*, si continuem afegint-hi, encara hi haurà més intervencions inútils, eh? *(Remor de veus.)* La presidència és qui regula el debat, eh?, i entén que aquesta discussió és absolutament supèrflua a les finalitats de la Moció que s'està debatent. *(El Sr. Roma demana per parlar.)* Digui, senyor diputat.

El Sr. ROMA: Senyor president, per contradiccions del senyor Carod-Rovira, almenys, per fer un aclariment respecte als ajuts que dona l'Estat, a través de les seves ambaixades, als casals catalans, des de fa aproximadament una dotzena d'anys, i, com a ex-dirigent que era de casals catalans, concretament a Suïssa, fa aproximadament uns dotze anys que a les ambaixades espanyoles, diguem, a tot el món, els casals catalans es poden acollir als ajuts per a les seves activitats internes en els diferents països on estan ubicats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod-Rovira no em demanarà la paraula per dir que això no... *(Pausa.)* Bé, bé, ho celebrem. *(Remor de veus.)*

Bé, doncs, passem a les votacions, perquè seran dues, eh? En primer lloc, votarem els tres primers punts de la Moció, els tres primers.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els tres primers punts de la Moció han quedat rebutjats per 42 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Ara es vota el quart punt de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El quart punt ha quedat rebutjat per 12 vots a favor, 60 en contra i 32 abstencions.

(Remor de veus.)

Passem al vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la crisi del sector duaner, presentada pel diputat senyor Reguant. Té la paraula. *(Pausa. Remor de veus.)* Esperí que acabin una mica els riures i els somriures... *(Pausa.)*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la crisi del sector duaner

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Moció que en aquest moment poso a la seva consideració, com recorden, rau en la interpeHació feta en la darrera sessió d'aquesta cambra al conseller de Treball, i que, d'alguna manera, arrencava de la manifestació feta per la senyora Lizin, secretària d'Estat belga per a l'Europa del 93, quan deia: «És l'únic» —el cas de les duanes—, «és l'únic cas conegut d'un sector en expansió que fallirà en una data fixa». Això naturalment

ha comportat un fort impacte tant a nivell europeu, de l'Estat i català, i, des del nostre punt de vista, la reacció del nostre Govern ha estat molt feble, molt tímida, encara que hi ha estat; primer anava a dir que era inexistent, després d'escoltar el senyor conseller em sembla que hi ha estat, però ha estat, des del nostre punt de vista, feble.

La Moció..., són tres punts que els proposo; el primer punt és de participació: instar la participació del Govern en aquells temes que afectin treballadors catalans en sòl de Catalunya, tinguem o no competències; si no les tenim, hem de fer la fórmula *sottogoverno*, figura ben descrita en aquesta mateixa tribuna pel president Pujol en la seva investidura, en el seu debat d'investidura. La *sottogoverno* ja sé que és una fórmula que sempre s'utilitza per aquells governs que poden manar poc per condicionaments prèviament acceptats, però, bé, que formen part d'un curs històric que a voltes arriba a bon port i es pot governar no *sottogoverno*, sinó fent *governo*.

El primer punt, doncs, és d'instar la participació perquè, com vostès saben, aquest problema que ara els proposo que em votin a favor les mocions subsegüents, es va iniciar l'octubre de l'any 91, si ho dic bé, i, d'alguna manera, tant l'Administració de la Comunitat com la de l'Estat deien que aquest era un problema entre patronal i treballadors. La patronal deia que ella no tenia cap responsabilitat perquè era un acord polític i no era per mala gestió ni manca de competitivitat del sector, era degut al fet que hi havia un acord comunitari que els afectava de manera greu i que això ho havien d'arreglar entre les administracions. Resulta que dels afectats, dels treballadors, no hi havia ningú que se'n fes càrrec.

Com vostès saben, i almenys em consta que sí, el senyor conseller ho sap —aquí present—, coneix aquest document que em va fer arribar ahir el sindicat basc ELA, d'alguna manera —deixi'm dir de pas— un sindicat, em sembla, modèlic perquè intenta resoldre des d'una òptica nacional els problemes del seu territori, amb plena solidaritat amb els conflictes que abasten els altres pobles de l'Estat.

Aquests acords, que es van fer el dia 8 i 9 —com vostè sap—, d'alguna manera centren ja unes bases que eviten la vaga, aquella que es va fer el 24 per asseure l'Administració, ja no es farà en els propers dies 10, 11, 12 i 13, perquè, d'alguna manera, els treballadors, de manera molt sensata, s'asseuen a negociar unes bases que, com vostè sap —ho cito de passada per si algun diputat no ho coneix—, l'Administració ja ha ofert quaranta dies de salari brut amb l'increment del tant per cent de pagues per any treballat amb un sostre de dos anys i amb un finançament de dues terceres parts per a la patronal i una tercera part per part de l'Administració.

A més, s'asseuen a negociar —això encara no està ben determinat, però— aspectes com la jubilació anticipada dels treballadors, la situació previsible de la jubilació dels empresaris, les empreses en crisi, també del sector, situació dels eventuais, garanties de cobrament, hàbits temporals d'aplicació, utilització de fons socials europeus per a reciclatge, formació i recol·locació, i concreció del sistema «intrastat», que —com vostès saben— fa referència a activitats substitutòries.

Per tant, d'alguna manera sembla que s'ha reconduït el tema, sembla que la cosa permetrà arribar a una solució satisfactòria i el que lamentem des del meu Grup Parlamentari és que en aquest acord la Generalitat no hi està, no hi és; és a dir, és un

acord que es fa, doncs, amb treballadors catalans, sòl català en conflicte, sense la presència de la Generalitat.

Per això, al primer punt, demanaríem la participació de la Generalitat, d'una manera o altra, a aquells problemes que afecten treballadors catalans en sòl català.

El segon punt de la Moció seria el fet de controlar, o sigui, de vetllar perquè prèvia planificació —dic— del reciclatge professional de la industrialització del sector terciari, prèvia planificació des d'aquí, podríem acollir-nos a aquells plans que la Comunitat té prevista i exigir al Govern de l'Estat aquelles obligacions que té d'aportar els diners que hi fan falta. I, per tant, el fet de controlar el desenvolupament de la nostra planificació és un altre punt que el sotmeto a la seva consideració.

I el tercer punt, doncs, seria arbitrar mesures econòmiques a fi de contribuir a l'ajuda financera del sector duaner i aquí cal que afegeixi, perquè considero que el meu redactat és molt genèric, que em refereixo exclusivament a aquells cursets de reciclatge que els mateixos treballadors ja han iniciat i que em penso que el senyor conseller —ell em desmentirà si no, si vol fer-ho— els va prometre que els finançaria amb un diner i sembla que encara no m'han dit... (*Pausa.*) Sí?, ja està en marxa això? Gairebé està... Bé, doncs, aleshores el tercer punt sembla que sí que me'l votaran a favor perquè estan disposats a fer-ho. (*Rialles.*)

Per tant, res més, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Ha presentat esmenes el Grup Socialista, dues; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, jo voldria felicitar el senyor Reguant per la sensibilitat social que expressen les seves interpellacions, sempre preocupat per temes que afecten el país. En aquest cas és un tema molt concret que com vostès saben és la interpellació que es va substanciar el 13 de maig, que va posar de relleu, doncs, l'impacte que tindria per al sector duaner, a partir del gener del 93, la supressió del despatx duaner intercomunitari.

Jo penso que va quedar prou palesa aquesta situació, la gravetat que representa per a aquest sector, i que de la intervenció que va tenir el conseller de Treball van quedar paleses aquelles mancances o aquelles qüestions positives amb les quals el Govern de Convergència i Unió havia encarat d'aquest tema.

De les qüestions positives que el Govern fa en aquesta matèria, en aquesta matèria que també hi deuen ser —suposo que ja se'n cuidaran prou els diputats de Convergència de glossar-les—, aquest matí ja hem tingut l'ocasió, doncs, de veure com de forma estàndard —com s'ha dit aquí— hi ha una glossa genèrica a tot allò que fa referència a una acció de govern, si s'ha sabut defensar, doncs, que, malgrat el decreixement i la progressiva pèrdua d'habitants del Ripollès i Berguedà, s'ha pogut defensar una actuació de govern de deu anys que, per nosaltres, ha sigut lesiva doncs, què més no que defensar aquest tema? Per tant, suposo que tindran prou motius per defensar aquesta actuació de govern en aquest tema.

Però jo penso que el senyor conseller, de la seva presa de posició davant aquesta qüestió que afecta, doncs, bastants persones, concretament 2.400 i escaig a Barcelona, 740 a la Jonquera i 65 a Tarragona, que són els llocs on segons dades del

Consell General del Col·legi d'Agents i Comissionistes de Duanes es quedaran més afectats, se'm va donar a entendre —en la meua opinió— una visió una mica..., mirant-ho des de fora, del Govern.

Jo li vull recordar al senyor conseller que aquí en el Ple del Parlament varem tenir ocasió, a finals de l'any 90, de tenir un debat molt important; un debat, concretament, sobre l'acció política i de govern en relació amb el grau d'adequació de Catalunya a la Comunitat Europea des d'un punt de vista legal, tecnològic, formatiu i d'organització empresarial tenint en especial presents els efectes de l'Acta única europea. Per tant, no era un tema que li pogués venir de nou al conseller ni al Govern, perquè precisament una de les resolucions que vam aprovar unitàriament en aquell debat era precisament que el Govern es responsabilitzava de fer tot el que convingués per tal d'afrontar, també en els aspectes empresarials, tots els problemes d'aquells sectors o subsectors que per impacte d'aquesta Acta única tindrien problemes.

Per tant, no és una qüestió que hagués vingut sobrevinguda, era una qüestió perfectament coneguda, perfectament prevista també pel Govern de Catalunya —si més no, ho hauria hagut d'estar—, que l'Acta única també pressuposava, entre altres, aquestes qüestions.

El senyor conseller vaig tindre present que va fer una sèrie..., en fi, una resposta moltes vegades amb la manifestació concreta que deia, d'«evitar que ens passin el mort», massa centrada precisament en aquests aspectes necrològics del tema, no? Per tant, jo amb tota cordialitat diria que, al meu entendre, un cop més el Govern de Convergència i Unió té aquesta facilitat d'intentar passar els temes a altres administracions sense —en aquest cas— passar morts, no?... Però en qualsevol cas penso que evidentment no és aquest el tema. Per això el nostre Grup ha presentat una proposta, una proposta que pretén precisar qüestions concretes que el Govern hauria ja segurament hagut de preveure, per tal que aquesta qüestió la puguem resoldre del tot al més fàcilment possible.

En primer lloc, he presentat una proposta de modificació que —si ens l'accepta el senyor Reguant— va en la línia, d'una banda, de fer referència al marc complementari estatal i comunitari, és evident que hi ha uns aspectes comunitaris aquí, recentment, alguns ho va dir el senyor conseller. Ja la Comunitat ha disposat doncs que, entre altres, el fons social europeu es pugui aplicar, encara que siguem Regió I, en aquest cas per a aquests temes es pugui aplicar també a Catalunya una sèrie de capacitats financeres del fons social, també altres fons provinents del programa Interreg, també altres fons específics. Per tant, és evident que qualsevol acció ha de ser complementària d'aquestes accions que es poden dur a terme a través d'aquests fons comunitaris. També, com s'ha dit aquí, hi ha unes altres disposicions a nivell d'estat que s'han concretat en aquest acord a què feia referència el senyor Reguant, que també es poden perfectament aprofitar per a aquesta acció, però sobretot aquests programes —i ho ha dit també el senyor conseller— és que no es podran utilitzar de forma totalment madura si no hi ha uns projectes clars i concrets als quals es puguin aplicar i es puguin presentar, perquè, si no, aquests fons no els podrem tenir per poder-ne disposar.

Per això, la segona part d'aquesta modificació que proposem —si el senyor Reguant l'accepta— intenta concretar que el Govern defineixi programes específics i actuacions concretes tant

des del punt de vista d'incentivar noves activitats empresarials a les zones afectades, sobretot les que han fet referència a l'Alt Empordà, que és les que estan més afectades, com també a programes concrets de readaptació del sector, tant pel que fa a requalificació professional com pel que fa també a millores quant a les mateixes empreses perquè puguin, doncs, en fi..., o readaptar-se o reconvertir-se en altres activitats que puguin donar sortida a les seves activitats.

Per tot això, hem preparat aquest intent de precisar una mica aquests aspectes en aquesta proposta de modificació que si el senyor Reguant ens l'accepta, doncs, estarem molt contents de votar-la.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Santiago Riera. Hi ha una esmena del Grup Popular; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, el Grup Parlamentari Popular, per a ell és motiu de satisfacció la desconvocatòria d'aquesta vaga del sector duaner a causa d'aquest principi d'acord verbal de la mesa tripartida a què abans-d'ahir es va arribar.

La plena aplicació de l'Acta única europea l'1 de gener del 93 motivarà la desaparició de les fronteres intracomunitàries, i això tindrà repercussions negatives en el sector duaner amb doble incidència: per una banda, sobre les empreses i treballadors i, per una altra, sobre les poblacions de les zones frontereres, fonamentalment sobre l'Alt Empordà.

Això ja se sabia; en canvi, el Govern central, a les empreses del sector, en lloc de facilitar-los una reconversió les va obligar a expansionar-se, a fer una inversió amb mitjans, a una nova contractació de persones i a fer unes fortíssimes inversions i una fortíssima modernització de les seves instal·lacions.

Per resoldre aquesta situació, hi ha mesures d'ordre tècnic que es poden prendre, com ha fet Itàlia, on s'atribueixen unes competències clares i concretes als agents de duanes, i mesures d'ordre social que en països com Itàlia, Bèlgica, França o Holanda suposen una corresponsabilitat per part de l'Administració de cada un dels països. Un suport de cada un dels països per a la reconversió del sector, amb tot el que això implica.

Aquesta reconversió del sector duaner significa que dels 8.500 treballadors aproximadament del sector a nivell d'Estat quedaran sense feina aproximadament uns 5.800, i d'aquests 5.800, uns 3.600 aproximadament a Catalunya.

És ben cert que el Govern de la Generalitat no té competència en aquest cas, sinó que és el Govern de l'Estat qui té la competència. Sí, en té, però, per a l'execució de la legislació laboral i per a l'execució dels plans de reconversió industrial. El Grup Parlamentari Popular ha presentat una esmena que no varia ni de molt el sentit de la Moció, sinó que més aviat l'enriqueix, el complementa. És una esmena d'addició al punt número 2 de la Moció, que diu que el Consell Executiu «actui com a mediador entre les parts afectades per la reconversió del sector duaner per tal de trobar una solució de consens entre totes les parts afectades». Evidentment, el nostre Grup espera que el Grup d'Esquerra Republicana assumeixi aquesta esmena i anunciem el nostre vot a favor.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Els grups que no han presentat esmenes poden intervenir ara. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president, només per anunciar el vot favorable als punts 1 i 2 de la Moció presentada per Esquerra Republicana. Compartim el tema de fons, que és la necessitat que el Govern de la Generalitat doni suport a la reconversió d'aquest sector en un moment de crisi al sector, i en relació amb el primer punt que estariem d'acord també amb la incorporació —si vostès ho fan— de l'esmena del Grup Socialista, que, al nostre parer, precisa i millora, per tant, el seu redactat. En qualsevol cas, si no la incorporen també votarem favorablement.

En el segon punt també. En el que no votariem favorablement i ens abstindríem és al tercer punt, en el sentit que, sobretot si fa referència, tal com ha explicat el senyor Reguant, al tema del suport al reciclatge, entenem que el segon punt el contempla, el tema del reciclatge, el contempla clarament, i que el tercer punt és equívoc, perquè en aquest moment el que cal —al nostre parer— és donar suport a la reconversió del sector, i en el tercer punt això no queda molt clar, em va semblar. Llavors, per tant, demanaríem la votació per separat i votariem favorablement els punts 1 i 2.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot i volent valorar allò positiu que pot tenir aquesta Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, sí que hauria de dir, i amb tota cordialitat, que del text propi de la Moció i de les intervencions que hem sentit es pot deduir alguna clara confusió —segur— i després també una certa desinformació respecte al procés que ha portat aquest tema del sector duaner.

El procés aquest el va explicar exactament el senyor conseller en la substanciació de la interpellació i en va donar un ampli detall, però potser hi haurem d'insistir i haurem de clarificar alguns dels punts més importants.

Quant a les conclusions que dic que es poden apreciar, sí que n'hi ha dues de molt concretes i en aquest cas sí que m'agradaria ressaltar-les. S'ha sentit aquí..., s'ha sentit parlar dels plans d'Interreg. Els plans Interreg en l'afer duaner no tenen res absolutament a veure, absolutament. Els plans Interreg són uns plans —com vostè també, senyor Riera, ho deia ja— de projectes de cooperació transfronterera prioritzats a nivell d'estats que subscriuen o que informen aquests projectes, prioritzats també per la Comunitat Europea, amb uns fons estrictament destinats a aquesta priorització. Són projectes, a més, que els fons no són tan importants com a vegades semblaria —en l'últim repartiment dels fons dels plans d'Interreg en el Pirineu precisament la xifra ha estat molt minsa—; són plans que, com dic, a més no són gens fàcils tampoc de tramitar i, finalment, també són plans destinats a morir en breu, perquè, segons sembla ser, aquests plans desapareixeran en la propera anualitat.

Una altra clara conclusió també existeix segur en el programa de reciclatge, que es va parlar, el senyor Reguant ens va parlar en la seva interpellació, del programa Matheus. El pro-

grama Matheus, senyor Reguant, és un programa destinat, simplement i únicament, al reciclatge, a l'intercanvi, a la formació, diguem, a la reconversió de funcionaris de duanes. Simplement funcionaris. Això vol dir que poc favor pot fer al col·lectiu dels empleats d'agències de duanes, que suposo que és el que el preocupa a vostè i a nosaltres. Per tant, la confusió, quant al programa Matheus, hi és i, quant als programes d'Interreg, també.

Però, bé, passant a fer una mica de resum, com deia, del procés d'aquest tema, evidentment l'aplicació de l'Acta única europea, l'any 93, haurà d'incidir òbviament en unes poblacions frontereres catalanes determinades, si bé ja d'entrada hauríem de fer una distinció, molt clara: hi ha, per exemple, el que són les poblacions frontereres, del que són zones de muntanya, en aquest cas podem parlar de Les, Bossost —que em perdoni Puigcerdà—, en què el tràfic duaner té una incidència molt petita i molt minsa respecte a la seva economia. Tenim la Seu d'Urgell, com un cas especialíssim per les seves característiques que la vinculen tan estretament a Andorra, i, després, podríem parlar del sector de les poblacions de l'Alt Empordà, que, en aquest cas també, podríem dir, diferenciar molt clarament, molt diferenciadament, el que és la Jonquera i Portbou. Aleshores aquí hem de dir que el mes de novembre —aquí s'ha dit que la Generalitat en aquest assumpte no havia dit absolutament res—, el mes de novembre de l'any 89, per fer una mica de cronologia dels fets, el president Pujol amb el seu Govern, amb una preocupació que ja reflectien, respecte a les conseqüències negatives que podia comportar aquesta possible supressió de fronteres, ja va encarregar uns contactes inicials, uns contactes directes i un estudi previ de cadascuna d'aquestes poblacions frontereres, per veure exactament les perspectives de cadascuna d'elles. I aquest estudi havia de servir com a base per a un de posterior molt més aprofundit sobre aquest problema. Val a dir que en aquell moment resultava molt difícil fer una diagnosi bastant clara del que podia passar amb aquesta supressió de fronteres. Resultava molt difícil, senzillament, perquè hi havia una total indefinició i una manca de claredat absoluta per part tant de l'Estat com de la Comunitat Europea —i a més ho va dir el senyor conseller, també—, indefinició i manca de claredat que encara han mantingut fins fa molts pocs mesos. I també resultava molt difícil aquesta diagnosi perquè encara presentava nombroses incògnites l'autèntic abast que podia tenir aquesta supressió de fronteres, perquè es deia, fins i tot, que encara les fronteres tindrien unes funcions determinades de fiscalitat, de control de viatgers, de moltíssimes coses que semblava que el cos duaner encara havia de tenir, doncs, una pervivència amb unes funcions determinades.

El que sí que és real és que de resultes d'aquest estudi previ i, posteriorment, d'aquest més aprofundit i molt més ampli que va encarregar el Departament de Treball, d'acord amb els agents socials, a la Universitat Politècnica de Catalunya, s'evidenciava que alguns sectors, evidentment, sortirien molt perjudicats. Cal dir que en les zones de muntanya el problema dels sectors és un altre i, per tant, la solució ha d'anar per un altre camí, però que el gran perjudicat, l'autènticament perjudicat, seria el col·lectiu d'agents de duanes i, en aquest cas, per la gran implantació que hi té i per la profunda repercussió que té en la seva economia, sobretot en les poblacions de l'Alt Empordà, com són la Jonquera i Portbou. A partir d'aquell moment és quan la Generalitat va fixar exactament el seu posicionament.

La Generalitat des d'aquell moment va fixar dos posicionaments claríssims: primer, un posicionament molt exigent respecte a l'Estat i la Comunitat Econòmica Europea, i un altre de plena disposició per vehicular o per coordinar una sèrie d'accions entre els sectors socials i les administracions afectades.

Aquesta posició exigent respecte a l'Estat era molt lògica, perquè algú ja l'havia dit aquí també. Òbviament la competència duanera depèn de l'Estat i és ell que té la responsabilitat de la subscripció o de la signatura de l'Acta única europea i ell és el que té la responsabilitat de la seva aplicació. És a l'Estat a qui correspon o a qui correspondria buscar solucions, articular ajuts a programes específics respecte a intentar corregir els dèficits o els desequilibris econòmics i laborals que pugui comportar aquesta nova situació.

Aquí el conseller ho va detallar àmpliament, quines són les mesures importants o quines mesures bàsiques requereixen la solució d'aquest problema. Van des d'un pla de reconversió del sector, van des d'un pla d'indemnitzacions anticipades, van des d'un pla de modificació de durada dels períodes d'atur, va també amb un pla..., a unes incentivacions fiscals a les empreses i reduccions de la Seguretat Social per promocionar o per incentivar la recol·locació d'aquest personal, però totes aquestes mesures, que són bàsiques per a la solució d'aquest problema, és obvi que no les podem instrumentalitzar des de casa nostra, aquestes. I aquí és on va actuar decididament el Departament de Treball i aquí és on el Departament de Treball, amb les nombrosíssimes reunions que ha tingut amb l'Administració central, va anar exigint la urgent aplicació d'aquestes mesures que resultaven imprescindibles.

Al marge d'això, hem d'entendre que també calia, potser, anticipar-se al que es pogués solucionar abans. I aquí també hi ha una prova evident i claríssima: el Departament de Treball ja ha començat o ja ha endegat el que és el Pla de reorientació de reciclatge i de reconversió del sector en el sector d'empleats d'agències de duanes. El passat 26 de febrer, si mal no recordo, l'honorable conseller va subscriure un conveni de reciclatge i de formació de personal d'agències de duanes, exactament el 26 de febrer, entre l'Associació d'Empleats d'Agències de Duanes, entre el Col·legi Oficial d'Agències de Duanes, el Consell Comarcal de l'Alt Empordà, i valdria la pena llegir els dos primers apartats, per exemple, d'aquest conveni, que diu: «Atès que les disposicions del Tractat de Roma, que preveu l'eliminació dels obstacles tècnics del comerç i, més concretament, atès el nou article 8 del Tractat de la Comunitat Europea, modificat per l'Acta única europea, que ordena l'establiment progressiu del mercat interior en el transcurs d'un període que finalitza el 31 de desembre del 92, es fa palesa la necessitat que el Govern de l'Estat espanyol o la Comunitat Europea estableixin mesures destinades a afrontar les repercussions negatives que tindrà per a les zones duaneres l'entrada en vigor del mercat únic.» En l'apartat segon diu que «a l'espera de les mesures estatals i comunitàries per a pal·liar les esmentades conseqüències negatives, així com els possibles acords i decisions a què es pugui arribar, el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Treball, està disposat a anticipar el seu suport a diverses accions de formació ocupacional, adreçades als treballadors del sector.» I, fins i tot, per acabar-ho de matisar més, a les clàusules quarta i cinquena del Conveni diu: «El Departament de Treball subvencionarà les despeses dels cursos esmentats en les

clàusules primera i segona, mitjançant resolució de l'honorable conseller.»

Bé, això demostra que es va anticipar sobrerament el Govern de la Generalitat a pal·liar aquest problema o a mirar d'atenuar les possibles exigències. Cal dir també una cosa: abans de constituir-se la taula tripartida de Madrid, que, com ha dit el senyor Reguant, avui ja afortunadament la premsa reflecteix unes possibles solucions en aquestes parlades que han tingut, que aquí també hem de dir que hi ha influït molt decisivament també el Govern de la Generalitat, i en aquesta solució a què s'ha arribat avui segur que hi ha tingut una influència molt directa, però aquí cal pensar també una cosa, que s'ha de pensar, també, a arbitrar altres expectatives per a aquestes poblacions frontereres, que cal pensar que amb la supressió de les fronteres aquestes, també s'accentuarà molt segur, a ben segur la competència en aquestes poblacions frontereres i en ser la cohesió econòmico-social l'objectiu bàsic de l'Acta única europea, és en aquests punts fronterers a on segur que es despertarà molt més ràpidament i més concretament aquesta competència. I aquí també s'han arbitrat solucions molt importants, en el sentit que aquestes poblacions puguin trobar altres alternatives que, a més d'afrontar seriosament aquesta possible competència, donin oportunitats de recol·locació dels empleats de diferents sectors que sortiran afectats, entre ells principalment el de duanes. I aquí podria detallar, doncs, el suport que s'ha donat a tot el que és la qüestió del centre intermodal de Far-Vilamallà, de la Jonquera, de la perllongació de l'ample europeu fins a Figueres, de les promocions industrials i residencials que tenen previstes a Coma Morisca de Portbou, per exemple, l'acabament de l'obra, per part del MOPU, de la carretera de Grifeu, i aquí darrere sobretot hi ha un compromís total i absolut de la Generalitat d'apuntar, per exemple, tot el que són les urbanitzacions d'aquestes zones industrials i d'aquestes zones residencials.

En resum, aquesta Moció no cal dir que és totalment innecessària. El que reflecteix en aquests punts s'ha assumit ja fa molt temps, fins i tot és tardana aquesta Moció. És tardana perquè ja fa tres anys, pràcticament, que s'està treballant en aquests temes. Fa tres anys, senyor Reguant, ningú en parlava dels sectors de duanes, ningú se'n recordava, ni el mateix Estat, ni el mateix Estat ni la Comunitat Europea. El primer que va aixecar la llebre, el primer que va encendre la bombeta roja, precisament, alertant del problema que ens podia venir va ser el Govern de la Generalitat. Les primeres accions les va aprovar el Govern de la Generalitat. Era molt fàcil en aquell moment dir: «Quan peti aquest assumpte, que peti, i llavors ja direm, bé, mira, escolta, problema de Madrid, enteneu-vos que nosaltres no tenim res a fer.» No, senyor, es va portar el problema decididament des d'aquest Govern, es va afrontar, s'hi seguirà treballant i, lògicament, crec jo —si el temps m'ho permet—, amb la quantitat d'arguments que podria afegir respecte a aquesta actuació decidida del Govern de la Generalitat, tant en l'exigència —com deia— al Govern de l'Estat i la Comunitat Europea com en la coordinació d'accions amb les administracions i els sectors socials, queda prou palès que, lògicament, amb tota tranquil·litat, hem de votar en contra d'aquesta Moció, als seus punts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Moliner. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes... (El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.) El senyor Santiago Riera, per què demana la paraula?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Per aplicació de l'article 64.2, senyor president, on diu que qualsevol diputat, si vostè ho autoritza...

El Sr. PRESIDENT: Si se sent contradit.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No, no, per llegir un document que li sembla que il·lustri tot el tema que acabem de dir, si em permet? Pel 64.2: «Normes o documents».

El Sr. PRESIDENT: Quin document és aquest?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Molt senzillament: és el document de la Comunitat Europea en el qual es fa referència que per a aquest tema es pot aplicar els recursos provinents dels fons Interreg, i el senyor diputat ha precisat que li semblava que no. I, en concret, la Comissió europea va autoritzar —i ho llegeixo tot seguit— un que diu, una sèrie de resolucions en les quals diu el següent: «*Dans le cadre d'Interreg*» —molt breu, senyor president, tres ratlles— «*quatre types de solutions spécifiques ont été identifiées en faveur des agents et commissionnaires en douanes*. Primer: *la restructuration des entreprises concernées*; segon: *la formation et la réorganisation du personnel à ses entreprises*, i tercer: *la reconversion et l'aménagement de zones strictement de marchandises ou frontières*.»

Per tant, queda claríssim (*rialles*) que l'Interreg pot aplicar-se a aquestes zones, senyor president, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*Remor de veus i rialles.*) Silenci, silenci. (*El Sr. Moliner demana per parlar.*) El senyor Moliner..., en català, per això. (*Rialles.*)

El Sr. MOLINER: *Si vous plaît, monsieur le président.* (*Remor de veus i rialles.*) Sí, no, el que jo potser no m'he expressat bé, senyor Riera, no és que no hagi dit que no es puguin aplicar els programes Interreg en la reconversió duanera, el que he volgut dir és que aquests programes són tremendament restrictius, són d'una complexitat de tràmit molt important, són d'uns fons reduïdíssims, com he dit, i, a més, com deia, que estan destinats a morir en el proper any perquè s'eliminen al proper any. A més, una altra cosa, que són programes de cooperació, de projectes de cooperació transfronterera que han d'haver estat elaborats amb ambdós estats, i no és un problema que pugui resoldre amb urgència ni ràpidament el problema del sector duaner.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Pausa. El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.*) No, no escolti'm, no ha quedat aclarida la discrepància? Ara, vostè dirà que és un procediment molt senzill i el senyor... ha dit que és complicat...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: És que hi ha una adequació precisa, no en els fons Interreg, per a aquesta actuació de cent milions d'ecus, que s'han destinat, des de fa dos mesos s'ha aprovat a la comissió. Per tant, penso que el senyor Moliner deu estar assabentat d'aquesta novetat concreta de cent milions d'ecus concrets per a aquesta actuació que estem parlant aquí, no en general.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci. (*Remor de veus.*) A més, escolti, és que si aquests fons han d'arribar als duaners, ja hi arribaran, això està claríssim, no ho discutim aquí!

(*Forta remor de veus. Pausa.*)

Bé, entén la presidència, tal com s'ha descabdellat el debat, que hem de votar separatament cada un dels punts. (*Pausa. Remor de veus.*) Ah!, té raó, per pronunciar-se sobre les esmenes, sí senyor. El senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: *Tack så mycket* —«moltes gràcies», en suec, senyor president, que aquí estem internacionalitzant la cosa. (*Remor de veus.*)

El posicionament del meu Grup respecte a les esmenes cal que digui breument —i per acabar, que tots tenim ganes de marxar, tinc la impressió—, que, senyor Riera, la seva esmena per acceptar-li cal que li digui, en primer terme, que la crisi duanera és una crisi que afecta empreses del sector duaner, treballadors del sector duaner, funcionaris del sector duaner i que, per tant, tots els plans que té previstos la Comunitat són aplicables, el Matheus, el ZUR, Intrastat, Interreg, els cent milions d'ecus que vostè ha dit. Per tant, no tenia vostè cap confusió quan esmentava aquest daixò. Per tant, li accepto jo a vostè la seva esmena en tant que entenc que sí que millora perquè concreta i d'alguna manera posa el dit a la nafra, en el sentit que jo no ho havia fet per omissió —quan és la meva tendència generalitzar per coses que vostès entendran fàcilment al llarg que ens anem coneixent en aquesta cambra (*rialles*)—, que no hi pot haver participació del nostre Govern sense plans previs interdepartamentals, i aquests no hi són, per això no ens podem acollir a aquestes ajudes, perquè no hi ha, hi ha una voluntat política de participar *sottogoverno* del *governo* i, per tant, si no hi han plans interdepartamentals poc podem sol·licitar els ajuts comunitaris i gairebé ni els recursos de l'Estat espanyol. Per tant, la seva esmena és escaient, perquè d'alguna manera concreta i aprofundeix la meua i, en aspectes, absolutament idèntica; per tant, jo li accepto.

Quant a l'esmena del Partit Popular, tinc la impressió que no varia en absolut el contingut de la meua Moció en el seu punt 2, i, d'alguna manera, en aquest cas, l'esperit és coincident, en intentar, doncs, que sigui la participació de l'Executiu, aquesta participació de l'Executiu, en la reconversió del sector duaner, i també la hi acceptaríem, la prendríem en consideració.

També agrairíem als altres grups que s'han manifestat la seva participació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Em sembla que la senyora Mayol ha dit que d'entre el segon i el tercer no votarien algun d'aquests dos, no? Què? (*Pausa.*) El tercer no. De manera que els hem de votar separatament els tres.

Votem, en primer lloc... (*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*) Digui.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, per a la votació, d'acord amb el que acaba de dir el diputat senyor Reguant, l'esmena socialista substitueix, per tant, el punt segon d'Esquerra.

El Sr. PRESIDENT: Queda claríssim. Sí, sí, queda claríssim. (*Remor de veus i rialles.*) Silenci!

El punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 1 de la Moció ha quedat rebutjat per 15 vots a favor, 59 en contra i 24 abstencions.

Es vota a continuació el punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt ha quedat rebutjat per 39 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació el tercer punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El punt número 3 ha quedat rebutjat per 12 vots a favor, 59 en contra i 27 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de set de la tarda i tres minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

- ☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gr/soc al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

